Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 4 oktober 2024*

Innehållsförteckning

I. Tillämpliga bestämmelser . . . 6

A. Direktiv 2014/59/EU . . . 6

B. SRM-förordningen . . . 8

C. Förslaget till tekniska standarder för tillsyn . . . 22

II. Bakgrund till tvisten . . . 22

A. Banco Populars ekonomiska situation under åren 2016 och 2017 . . . 22

B. Resolutionsförfarandets genomförande . . . 24

C. Den omtvistade resolutionsordningen . . . 26

D. Faktiska omständigheter som hänför sig till tiden efter antagandet av den omtvistade resolutionsordningen . . . 28

III. Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen . . . 29

A. Förfarandet vid tribunalen . . . 29

B. Den överklagade domen . . . 30

IV. Parternas yrkanden i målet om överklagande . . . 30

V. Prövning av överklagandet . . . 31

A. Inledande överväganden . . . 31

B. Den andra grundens femte del avseende åsidosättande av artikel 90 i SRM-förordningen samt av artiklarna 17, 41 och 52 i stadgan, jämförda med artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen, och den andra grundens sjätte del avseende åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 FEUF . . . 32

* Rättegångsspråk: spanska.

1. Den andra grundens femte del . . . 32

a) Parternas argument . . . 32

b) Domstolens bedömning . . . 33

2. Den andra grundens sjätte del . . . 36

a) Parternas argument . . . 36

b) Domstolens bedömning . . . 38

1) Upptagande till prövning . . . 38

2) Prövning i sak . . . 39

i) Motiveringen av den omtvistade resolutionsordningen . . . 40

ii) Motiveringen av beslut 2017/1246 . . . 42

C. Den första grundens första del: Åsidosättande av artikel 18.1 första stycket led a i SRM-förordningen . . . 43

1. Parternas argument . . . 43

2. Domstolens bedömning . . . 44

a) Upptagande till prövning . . . 44

b) Prövning i sak . . . 44

D. Den första grundens andra del: Åsidosättande av artikel 18.1 första stycket led b i SRM-förordningen . . . 46

1. Parternas argument . . . 46

2. Domstolens bedömning . . . 48

E. Den första grundens tredje del: Åsidosättande av artikel 18.1 första stycket led c i SRM-förordningen . . . 50

1. Parternas argument . . . 50

2. Domstolens bedömning . . . 51

F. Den andra grundens första, tredje och fjärde del: Åsidosättande av artikel 20 i SRM-förordningen . . . 53

1. Den andra grundens första del . . . 54

a) Parternas argument . . . 54

b) Domstolens bedömning . . . 55

1) Den första anmärkningen . . . 56

2) Den andra anmärkningen . . . 57

3) Den tredje anmärkningen . . . 57

4) Den fjärde anmärkningen . . . 58

5) Den femte anmärkningen . . . 59

2. Den andra grundens andra del: Åsidosättande av artikel 20.5 i SRM-förordningen . . . 59

a) Parternas argument . . . 60

b) Domstolens bedömning . . . 60

1) Upptagande till prövning . . . 60

2) Prövning i sak . . . 60

3. Den andra grundens tredje del: Åsidosättande av artikel 20.7 och 20.9 i SRM-förordningen . . . 61

a) Parternas argument . . . 61

b) Domstolens bedömning . . . 62

4. Den andra grundens fjärde del: Åsidosättande av artikel 20.10 och 20.11 i SRM-förordningen . . . 63

a) Parternas argument . . . 63

b) Domstolens bedömning . . . 63

G. Den tredje grunden: Skadeståndsyrkandet i samband med yrkandet om ogiltigförklaring av den omtvistade resolutionsordningen och av beslut 2017/1246 . . . 64

H. Den fjärde grundens första del: Åsidosättande av tystnadsplikten . . . 65

1. Parternas argument . . . 65

2. Domstolens bedömning . . . 67

a) Den första, den andra och den tredje anmärkningen: Åsidosättande av tystnadsplikten . . . 67

b) Den fjärde anmärkningen: En påstådd läcka av intern information . . . 70

c) Den femte till åttonde anmärkningen i den fjärde grundens första del . . . 70

I. Den fjärde grundens andra del: Förekomsten av ett orsakssamband . . . 71

J. Den fjärde grundens tredje del: Yrkandet om skadestånd . . . 72

Rättegångskostnader 72

”Överklagande – Ekonomisk och monetär politik – Bankunionen – Förordning (EU) nr 806/2014 – Enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag – Resolutionsförfarande som är tillämpligt om en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera – Antagande av en resolutionsordning för Banco Popular Español SA – Artikel 14 – Resolutionsmål – Artikel 18.1 – Villkor för antagande av en resolutionsordning – Gemensamma resolutionsnämndens (SRB) och kommissionens skyldigheter –Artikel 20 – Värdering inför resolution – Krav –Artiklarna 88 – 91 – Skyldighet att iaktta sekretessregler – Tillgång till handlingarna i ärendet – Uttalanden i massmedia”

I mål C-541/22 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i stadgan för Europeiska unionens domstol, som ingavs den 11 augusti 2022,

Araceli García Fernández, Villanueva de la Cañada (Spanien),

Faustino González Parra, Palma de Mallorca (Spanien),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Sevilla (Spanien),

Juan Antonio Galán Alcázar, Consuegra (Spanien),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Madrid (Spanien),

Macon, SA, Barcelona (Spanien),

Marta Espejel García, Villanueva de la Cañada,

Memphis Investments Ltd, Road Town (Brittiska Jungfruöarna),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Madrid,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Madrid,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, Salas de los Infantes (Spanien),

María Rosario Mari Juan Domingo, Salas de los Infantes, företrädd av S. Cajal Martín, B.M Cremades Román, J. López Useros, och P. Marrodán Lázaro, abogados,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Eleveté Invest Group, SL, Madrid,

Antonio Bail Cajal, Sant Cugat del Vallés (Spanien),

Carlos Sobrini Marín, Madrid (Spanien),

Edificios 1326 de l'Hospitalet, SL, Hospitalet de Llobregat (Spanien),

Juan José Homs Tapias, Manresa (Spanien),

Anna María Torras Giro, Manresa,

Marbore 2000, SL, Hospitalet de Llobregat,

Trístán González del Valle, Madrid,

sökande i första instans,

Europeiska kommissionen, företrädd av L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė och D. Triantafyllou, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av A. Manzaneque Valverde och J. Rivas Andrés, abogados,

Gemensamma resolutionsnämnden (SRB), företrädd av H. Ehlers, S. Fernández Rupérez, A.R. Lapresta Bienz och J. Rius Riu, samtliga i egenskap av ombud, biträdda av F.B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, samt B. Meyring och S. Schelo, Rechtsanwälte,

svarande i första instans,

Konungariket Spanien, företrätt av L. Aguilera Ruiz och M.J. Ruiz Sánchez, båda i egenskap av ombud,

Banco Santander SA, Santander (Spanien), företrätt av J. Remón Peñalver, J.M. Rodríguez Cárcamo, A.M. Rodríguez Conde och D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev samt domarna T. von Danwitz (referent), P.G. Xuereb, A. Kumin och I. Ziemele,

generaladvokat: T. Ćapeta,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

och efter att den 14 mars 2024 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez och María Rosario Mari Juan Domingo har yrkat att domstolen ska upphäva den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 1 juni 2022, Eleveté Invest Group m.fl./kommissionen och SRB (T-523/17, EU:T:2022:313) (nedan kallad den överklagade domen), varigenom tribunalen ogillade klagandenas talan om, för det första, ogiltigförklaring av beslut SRB/EES/2017/08, antaget av SRB:s verkställande session den 7 juni 2017 gällande antagande av en resolutionsordning för Banco Popular Español, SA (nedan kallad den omtvistade resolutionsordningen) och av kommissionens beslut (EU) 2017/1246 av den 7 juni 2017 om godkännande av resolutionsordningen för Banco Popular Español SA (EUT L 178, 2017, s. 15, och rättelse i EUT L 320, 2017, s. 31), och om, för det andra, ersättning för den skada som klagandena påstår sig har lidit till följd av dessa beslut, och för det tredje ogiltigförklaring av den provisoriska värderingen och beslutet om tillerkännande av ersättning.

I. Tillämpliga bestämmelser

A. Direktiv 2014/59/EU

2 Artikel 36 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/59/EU av den 15 maj 2014 om inrättande av en ram för återhämtning och resolution av kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av rådets direktiv 82/891/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU och 2013/36/EU samt Europaparlamentets och rådets förordningar (EU) nr 1093/2010 och (EU) nr 648/2012 (EUT L 173, 2014, s. 190) har rubriken ”Värdering i resolutionssyfte”. I punkterna 14–16 i denna artikel föreskrivs att Europeiska bankmyndigheten (EBA) ska utarbeta förslag till tekniska standarder för tillsyn för att specificera vilka kriterier och villkor som gäller för värderingen av den enhet eller det institut som eventuellt kommer bli föremål för en resolutionsåtgärd. Det preciseras att EBA ska överlämna dessa förslag till tekniska standarder för tillsyn som till Europeiska kommissionen, vilken har befogenhet att anta dem i enlighet med artiklarna 10–14 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 1093/2010 av den24 november 2010 om inrättande av en europeisk tillsynsmyndighet (Europeiska bankmyndigheten), om ändring av beslut nr 716/2009/EG och om upphävande av kommissionens beslut 2009/78/EG (EUT L 331, 2010, s. 12).

3 I artiklarna 38 och 39 i detta direktiv regleras de nationella resolutionsmyndigheternas tillämpning av försäljningsverktyget. I artikel 39 i nämnda direktiv, med rubriken ”Verktyget försäljning av verksamhet: förfarandekrav”, föreskrivs följande:

”1. Om inte annat följer av punkt 3 i den här artikeln ska en resolutionsmyndighet, när den använder verktyget försäljning av verksamhet avseende ett institut eller enhet som avses i artikel 1.1 b, c eller d, bjuda ut till försäljning, eller vidta åtgärder för att bjuda ut till försäljning, de av institutets tillgångar, rättigheter eller skulder, aktier eller andra äganderättsinstrument som myndigheten avser att överföra. Grupper av rättigheter, tillgångar och skulder får saluföras separat.

2. Utan att det i förekommande fall påverkar tillämpningen av [Europeiska] unionens regler om statligt stöd ska den saluföring som avses i punkt 1 utföras i enlighet med följande kriterier:

a) Den ska vara så transparent som möjligt och får inte ge en i sak missvisande bild av det institutets tillgångar, rättigheter, skulder, aktier eller andra äganderättsinstrument som myndigheten avser att överföra, med beaktande av omständigheterna och särskilt behovet av att bevara finansiell stabilitet.

b) Den ska inte på otillbörligt sätt favorisera eller diskriminera potentiella köpare.

c) Den ska vara fri från intressekonflikter.

d) Den ska inte ge en potentiell köpare otillbörliga fördelar.

e) Den ska beakta behovet av att uppnå en snabb resolution.

f) Den ska sträva efter att i största möjliga utsträckning maximera försäljningspriset för de berörda aktierna eller de andra äganderättsinstrumenten, tillgångarna, rättigheterna eller skulderna.

De principer som avses i denna punkt ska, med förbehåll för första stycket led b, inte förhindra resolutionsmyndigheten från att värva särskilda potentiella köpare.

…

3. Resolutionsmyndigheten får använda verktyget försäljning av verksamhet utan att iaktta det saluföringskrav som anges i punkt 1 om den finner att iakttagande av de kraven sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen, och särskilt om följande villkor är uppfyllda:

a) Den anser att det föreligger ett reellt hot mot den finansiella stabiliteten som orsakas eller förvärras av att institutet under resolution har fallerat eller sannolikt kan komma att fallera, och

b) den anser att efterlevnad av de kraven sannolikt skulle undergräva effektiviteten i verktyget försäljning av verksamhet när det gäller att hantera hotet eller uppnå det resolutionsmål som avses i artikel 31.2 b.

…”

B. SRM-förordningen

4 Skälen 7, 13–15, 24, 26, 52, 53, 58, 89 och 116 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 806/2014 av den 15 juli 2014 om fastställande av enhetliga regler och ett enhetligt förfarande för resolution av kreditinstitut och vissa värdepappersföretag inom ramen för en gemensam resolutionsmekanism och en gemensam resolutionsfond och om ändring av förordning (EU) nr 1093/2010 (EUT L 225, 2014, s. 1) (nedan kallad SRM-förordningen) har följande lydelse:

”(7) Som ett första steg mot en bankunion bör den gemensamma tillsynsmekanismen, inrättad genom [rådets förordning (EU) nr 1024/2013 av den 15 oktober 2013 om tilldelning av särskilda uppgifter till Europeiska centralbanken i fråga om politiken för tillsyn över kreditinstitut (EUT L 287, 2013, s. 63)], säkerställa att unionens politik i fråga om tillsyn över kreditinstitut genomförs på ett enhetligt och effektivt sätt, att det enhetliga regelverket för finansiella tjänster tillämpas på samma sätt med avseende på kreditinstitut i medlemsstater inom euroområdet och i medlemsstater utanför euroområdet som beslutat att delta i den gemensamma tillsynsmekanismen … och att de kreditinstituten omfattas av tillsyn av högsta kvalitet.

…

(13) För att återskapa förtroende och trovärdighet i banksektorn genomför Europeiska centralbanken (ECB) för närvarande en omfattande bedömning av balansräkningen för av alla banker som står under direkt tillsyn. En sådan bedömning bör försäkra alla intressenter att banker som går in i den gemensamma tillsynsmekanismen, och därför omfattas av den gemensamma resolutionsmekanismen, i grunden är sunda och tillförlitliga.

(14) Till följd av inrättandet av den gemensamma tillsynsmekanismen genom [förordning nr 1024/2013], enligt vilken banker i de deltagande medlemsstaterna endera står under central tillsyn från ECB eller från nationella behöriga myndigheter inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen, finns det en bristande överensstämmelse mellan unionens tillsyn över sådana banker och behandlingen av de bankerna vid nationella resolutions förfaranden enligt [direktiv 2014/59], vilket kommer att lösas genom inrättandet av den gemensamma resolutionsmekanismen.

(15) Denna förordning tillämpas endast på banker vars hemtillsynsmyndighet är ECB eller den nationella behöriga myndigheten i medlemsstater vars valuta är euron eller i medlemsstater vars valuta inte är euron som har inlett ett nära samarbete i enlighet med artikel 7 i [förordning nr 1024/2013]. Tillämpningsområdet för denna förordning är kopplat till tillämpningsområdet för [förordning nr 1024/2013]. Med tanke på att de tillsynsuppgifter som ges till den gemensamma tillsynsmekanismen och resolutionsåtgärder så väsentligt är sammanflätade är inrättandet av ett centraliserat tillsynssystem enligt artikel 127.6 [FEUF] fundamentalt betydelsefullt för harmoniseringsprocessen av resolution i deltagande medlemsstater. Att vara underkastad tillsyn av den gemensamma tillsynsmekanismen innebär ett särskilt kännetecken som placerar de enheter som faller inom tillämpningsområdet för [förordning nr 1024/2013] i en objektiv och utpräglad särställning i resolutionssammanhang. För att främja en korrekt och stabilt fungerande inre marknad är det nödvändigt att verka för att skapa en gemensam resolutionsmekanism för alla medlemsstater som deltar i den gemensamma tillsynsmekanismen.

…

(24) Eftersom det endast är unionens institutioner som får fastställa unionens resolutionsstrategi och eftersom ett visst utrymme för skönsmässig bedömning finns kvar i antagandet av varje specifik resolutionsordning, är det nödvändigt att föreskriva om ett lämpligt deltagande av [Europeiska] rådet och kommissionen, som institutioner som får utöva genomförandebefogenheter i enlighet med artikel 291 [FEUF]. Bedömningen av de skönsmässiga aspekterna av [SRB:s] resolutionsbeslut bör göras av kommissionen. Med hänsyn till de betydande effekterna av resolutionsbeslut på medlemsstaternas finansiella stabilitet och på själva unionen, liksom på medlemsstaternas finanspolitiska suveränitet, är det viktigt att genomförandebefogenheter att fatta vissa beslut avseende resolution ges till rådet. Därför bör det vara rådet, på förslag av kommissionen, som utövar effektiv kontroll över [SRB:s] bedömning av huruvida allmänintresse föreligger och bedömer varje betydande ändring av det belopp från [Gemensamma resolutionsfonden (nedan kallad fonden)] som ska användas i en viss resolutionsåtgärd. Dessutom bör kommissionen ges befogenhet att anta delegerade akter för att specificera ytterligare kriterier eller villkor som [SRB] ska beakta vid utövandet av dess olika befogenheter. En sådan tilldelning av resolutionsuppgifter bör inte på något sätt hindra det sätt på vilket den inre marknaden för finansiella tjänster fungerar. EBA bör därför behålla sin roll och alla sina nuvarande befogenheter och uppgifter: Den bör utveckla och bidra till en konsekvent tillämpning av unionslagstiftningen för alla medlemsstater och stärka konvergensen av resolutionspraxis i hela unionen.

…

(26) Som den gemensamma tillsynsmekanismens tillsynsmyndighet bör ECB och [SRB] kunna bedöma om ett kreditinstitut fallerar eller är på väg att fallera och om det inte finns några rimliga utsikter att en alternativ privat insats eller tillsynsåtgärd kan hindra dess fallissemang inom rimlig tid. [SRB], om den anser att alla kriterier för att utlösa resolution är uppfyllda, bör anta resolutionsordningen. Förfarandet för antagandet av resolutionsordningen, som involverar kommissionen och rådet, stärker [SRB:s] nödvändiga operativa oberoende samtidigt som principen om delegering av befogenheter till byråer enligt tolkning av Europeiska unionens domstol …

…

(52) Den gemensamma resolutionsmekanismen bör baseras på ramarna i [förordning nr 1024/2013] och [direktiv 2014/59]. Därför bör [SRB] ha befogenhet att ingripa på ett tidigt stadium, när en enhets finansiella ställning eller solvens försämras. De uppgifter som de nationella resolutionsmyndigheterna eller ECB på det stadiet lämnar till [SRB] är av stor betydelse för att [SRB] ska kunna avgöra vilka åtgärder som den kan vidta för att förbereda den berörda enhetens resolution.

(53) För att säkra en snabb resolution när detta blir nödvändig bör [SRB], i samarbete med ECB eller den berörda nationella behöriga myndigheten, noggrant övervaka de berörda enheternas situation och hur de hörsammat tidigare ingripanden mot dem. Vid bedömningen av huruvida åtgärder från den privata sektorn inom rimlig tid skulle kunna förhindra att enheten fallerar, bör myndigheten i fråga beakta effektiviteten av åtgärder för tidigt ingripande som vidtas inom en tidsram som fastställts av den behöriga myndigheten.

…

(58) Likvidation av en fallerad enhet kan med normala insolvensförfaranden äventyra den finansiella stabiliteten, bryta tillhandahållandet av vitala tjänster och inverka på insättarskyddet. I sådana fall ligger användning av resolutionsverktyg i allmänintresset. Målet med resolution bör därför vara att säkerställa fortsatta vitala finansiella tjänster, värna om det finansiella systemets stabilitet, skydda insättarna och begränsa den moraliska risken genom att minimera att enheter som fallerar förlitar sig på offentligt finansiellt stöd.

…

(89) För att öka den gemensamma resolutionsmekanismens effektivitet bör [SRB] i alla situationer samarbeta nära med EBA. … Dessutom bör [SRB] samarbeta nära med ECB och de andra myndigheter som har befogenhet att utöva tillsyn över enheter inom den gemensamma tillsynsmekanismen, särskilt för koncerner som är föremål för gruppbaserad tillsyn av ECB. För en effektiv hantering av fallissemangshotade bankers resolutionsförfarande bör [SRB] samarbeta med de nationella resolutionsmyndigheterna i förfarandets alla faser. Därmed är det samarbetet nödvändigt inte bara för att genomföra [SRB:s] resolutionsbeslut utan också innan det fattas, vid resolutionsplanering eller under den tidiga ingripandefasen. [SRB] bör kunna samarbeta med berörda resolutionsmyndigheter och faciliteter som direkt eller indirekt finansierar offentligt finansiellt stöd.

…

(116) Resolutionsåtgärder bör vederbörligen anmälas och med några begränsade undantag som fastställs i denna förordning också offentliggöras. Eftersom uppgifter som [SRB], de nationella resolutionsmyndigheterna och deras professionella rådgivare inhämtar under resolutionsprocessen sannolikt är känsliga innan resolutionsbeslutet offentliggörs, bör de uppgifterna omfattas av krav på tystnadsplikt. Det faktum att information om innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt för företagen i fråga, måste beaktas. All information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena. Uppgiften om att [SRB] och de nationella resolutionsmyndigheterna undersöker en viss enhet skulle kunna vara tillräcklig för att förorsaka negativa följder för den enheten. Det är därför nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla konfidentialiteten kring sådan information, såsom innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplaner och resultatet av bedömningar som genomförts i det sammanhanget.”

5 I enlighet med artikel 5.2 andra stycket i SRM-förordningen ska SRB, i likhet med rådet och kommissionen, omfattas dels av de bindande tekniska standarder för tillsyn och tekniska standarder för genomförande som utarbetats av EBA och antagits av kommissionen i enlighet med förordning nr 1093/2010, dels av de riktlinjer och rekommendationer som antagits av EBA i enlighet med samma förordning.

6 I artikel 14 i förordningen, med rubriken ”Resolutionsmål”, föreskrivs följande:

”1. När de följer resolutionsförfarandet som avses i artikel 18, ska [SRB], rådet kommissionen och, i tillämpliga fall, nationella resolutionsmyndigheter – inom ramen för sina respektive befogenheter – med hänsyn till resolutionsmålen välja de resolutionsverktyg och resolutionsbefogenheter som ur deras synvinkel bäst kan uppfylla de för omständigheterna relevanta resolutionsmålen.

2. De resolutionsmål som avses i punkt 1 är följande:

a) Säkerställa att kritiska funktioner upprätthålls.

b) Undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, i synnerhet genom att förebygga spridningseffekter, även på marknadsinfrastruktur, och genom att upprätthålla marknadsdisciplin.

c) Skydda offentliga medel genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd.

d) Skydda insättare som omfattas av [Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/49/EU av den 16 april 2014 om insättningsgarantisystem (EUT L 173, 2014, s. 149)] och investerare som omfattas av [Europaparlamentets och rådets direktiv 97/9/EG av den 3 mars 1997 om system för ersättning till investerare (EGT L 84, 1997, s. 22)].

e) Skydda kundmedel och kundtillgångar.

För att uppnå de mål som avses i första stycket ska [SRB], rådet, kommissionen och, i tillämpliga fall, de nationella resolutionsmyndigheterna sträva efter att minimera resolutionskostnaden och undvika värdeförstörelse såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

3. Med förbehåll för olika bestämmelser i denna förordning är resolutionsmålen likvärdiga och en lämplig avvägning ska göras mellan dem beroende på arten av och omständigheterna i varje enskilt fall.”

7 I artikel 15 i förordningen, med rubriken ”Allmänna resolutionsprinciper”, föreskrivs följande i punkt 1:

”När de följer resolutionsförfarandet som avses i artikel 18 ska [SRB], rådet, kommissionen och, i tillämpliga fall, nationella resolutionsmyndigheter vidta alla lämpliga åtgärder för att säkerställa att resolutionsinsatser följer följande principer:

a) Aktieägarna i institutet under resolution ska bära de första förlusterna.

…”

8 I artikel 18 i samma förordning, med rubriken ”Resolutionsförfarande”, föreskrivs följande:

”1. [SRB] ska anta en resolutionsordning enligt punkt 6 för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5, när villkoren för att tillämpa de punkterna är uppfyllda och endast när den i sin verkställande session bedömer, efter att ha mottagit ett meddelande enligt fjärde stycket, eller på eget initiativ, att följande villkor är uppfyllda:

a) Enheten fallerar eller kommer sannolikt att fallera.

b) Det finns, med beaktande av tidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inga rimliga utsikter att några alternativa åtgärder från den privata sektorn, inbegripet åtgärder av ett institutionellt garantisystem, eller tillsynsåtgärder, inbegripet åtgärder för tidigt ingripande eller nedskrivning eller konvertering av relevanta kapitalinstrument i enlighet med artikel 21, avseende enheten inom rimlig tid skulle kunna förhindra fallissemang.

c) En resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset enligt punkt 5.

En bedömning av villkoret som avses i första stycket a ska fastställas av ECB, efter samråd med [SRB]. [SRB] får i sin verkställande session göra en sådan bedömning endast efter att ha underrättat ECB om sin avsikt och endast om ECB inom tre kalenderdagar efter mottagandet av den informationen inte gör en sådan bedömning. ECB ska utan dröjsmål lämna all relevant information till [SRB] som denna begär för att kunna underbygga sin bedömning.

Om ECB bedömer att villkoren som avses i första stycket led a uppfylls av en enhet eller koncern som avses i första stycket, ska den omgående lämna denna bedömning till kommissionen och [SRB].

En bedömning av villkoret som avses i första stycket b ska göras av [SRB] i dess verkställande session, eller i förekommande fall, av de nationella resolutionsmyndigheterna i nära samarbete med ECB. ECB får även informera [SRB] eller de berörda nationella resolutionsmyndigheterna att den anser att villkoret i det ledet är uppfyllt.

2. Utan att det påverkar de fall då ECB har beslutat att själv direkt utföra tillsynsuppgifter avseende kreditinstitut enligt artikel 6.5 b i [förordning nr 1024/2013], ska [SRB] i fall av mottagande av ett meddelande enligt punkt 1, eller om [SRB] har för avsikt att göra en bedömning enligt punkt 1 på eget initiativ rörande en enhet eller en koncern som avses i artikel 7.3, utan dröjsmål underrätta ECB om sin bedömning.

…

4. Vid tillämpningen av punkt 1 a ska en enhet anses fallera eller sannolikt komma att fallera, om en eller flera av följande omständigheter föreligger:

a) Enheten uppfyller inte eller det föreligger objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att den inte inom den närmaste framtiden kommer att kunna uppfylla kraven på fortsatt auktorisation, så att ECB kan föranledas dra in auktorisationen, bland annat för att enheten har drabbats eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som kommer att förbruka hela eller ett betydande belopp av dess egna kapital.

b) Enhetens tillgångar underskrider dess skulder eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att dess tillgångar inom den närmaste framtiden kommer att göra det.

c) Enheten kan inte eller det finns objektiva faktorer till stöd för fastställandet av att enheten inom den närmaste framtiden inte kommer att kunna betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning.

d) Extraordinärt offentligt finansiellt stöd krävs, utom när sådant stöd ges i någon av följande former för att avhjälpa en allvarlig störning i en medlemsstats ekonomi och bevara den finansiella stabiliteten …

…

5. Vid tillämpningen av punkt 1 c i den här artikeln ska en resolutionsåtgärd anses ligga i allmänintresset om den är nödvändig för att uppfylla och står i proportion till ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 14 och en avveckling av institutet enligt normala insolvensförfaranden inte skulle uppfylla dessa resolutionsmål i samma utsträckning.

6. Om de villkor som fastställs enligt punkt 1 uppfylls, ska [SRB] anta en resolutionsordning. Resolutionsordningen ska

a) försätta enheten i resolution,

b) fastställa tillämpningen av resolutionsverktygen på det institut under resolution som avses i artikel 22.2, i synnerhet eventuella undantag från tillämpningen av skuldnedskrivningen i enlighet med artikel 27.5 och 27.14,

c) fastställa utnyttjandet av fonden till stöd för resolutionsåtgärden i enlighet med artikel 76 och i enlighet med ett kommissionsbeslut som fattats i enlighet med artikel 19.

7. Omedelbart efter antagandet av resolutionsordningen ska nämnden överlämna den till kommissionen.

Inom 24 timmar från det att [SRB] överlämnat resolutionsordningen ska kommissionen antingen godkänna resolutionsordningen eller invända mot den med avseende på de skönsmässiga aspekterna av resolutionsordningen i de fall som inte omfattas av tredje stycket i denna punkt.

Inom 12 timmar efter det att [SRB] överlämnat resolutionsordningen får kommissionen föreslå att rådet

a) invänder mot resolutionsordningen på grund av att den resolutionsordning som antagits av [SRB] inte uppfyller de kriterier för allmänintresse som avses i punkt 1 c,

b) godkänner eller invänder mot en väsentlig ändring av det belopp från fonden som fastställts i [SRB:s] resolutionsordning.

…

8. Om rådet invänder mot beslutet att ett institut ska bli föremål för resolution med hänvisning till att kriteriet för allmänintresse som avses i punkt 1 c inte uppfylls, ska den aktuella enheten avvecklas under ordnade former i enlighet med tillämplig nationell rätt.

9. [SRB] ska säkerställa att nödvändiga resolutionsåtgärder görs för att de berörda nationella resolutionsmyndigheterna ska genomföra resolutionsordningen. Resolutionsordningen ska riktas till de berörda nationella resolutionsmyndigheterna och ska ge dessa i uppdrag att vidta alla nödvändiga åtgärder för att genomföra det i enlighet med artikel 29, genom att utöva resolutionsbefogenheter. Om statligt stöd eller stöd från fonden har beviljats, ska [SRB] agera i överensstämmelse med ett beslut om det statliga stödet som fattats av kommissionen.

10. Kommissionen ska ha rätt att från [SRB] erhålla alla uppgifter som den finner relevanta för att utföra sina uppgifter enligt denna förordning. I enlighet med kapitel 5 i denna avdelning ska [SRB] ha rätt att från alla personer erhålla alla uppgifter som krävs för att den ska kunna förbereda och besluta om en resolutionsåtgärd, inbegripet uppdateringar och kompletteringar av resolutionsplanernas uppgifter.”

9 I artikel 19 i SRM-förordningen, med rubriken ”Statligt stöd och stöd från fonden”, föreskrivs följande:

”1. När resolutionsåtgärder innebär beviljande av statligt stöd enligt artikel 107.1 [FEUF] eller stöd från fonden i enlighet med punkt 3 i den här artikeln, ska antagandet av resolutionsordningen enligt artikel 18.6 i denna förordning inte äga rum förrän kommissionen har antagit ett positivt eller villkorligt beslut om huruvida utnyttjandet av sådant stöd är förenligt med den inre marknaden.

…

3. Om [SRB:s] föreslagna resolutionsåtgärd innebär en användning av fonden ska [SRB] underrätta kommissionen om det föreslagna utnyttjandet av fonden. [SRB:s] underrättelse ska inbegripa alla de uppgifter som är nödvändiga för att kommissionen ska kunna göra sina bedömningar enligt denna punkt.

…”

10 I artikel 20 i förordningen, med rubriken ”Värdering i resolutionssyfte”, föreskrivs följande:

”1. Innan beslut om en resolutionsåtgärd eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument utövas, ska [SRB] se till att en skälig, försiktig och realistisk värdering av tillgångar och skulder i en enhet som avses i artikel 2 görs av en person som är oberoende av offentliga myndigheter, inbegripet [SRB] och den nationella resolutionsmyndigheten och enheten i fråga.

2. Om inte annat följer av punkt 15 och om samtliga krav som fastställs i punkterna 1 och 4–9 uppfylls, ska värderingen betraktas vara definitiv.

3. Om en oberoende värdering i enlighet med punkt 1 inte är möjlig, får [SRB] i enlighet med punkt 10 i den här artikeln genomföra en preliminär värdering av tillgångar och skulder i enheten som avses i artikel 2.

4. Syftet med värderingen ska vara att bedöma värdet på tillgångar och skulder i en enhet som avses i artikel 2 som uppfyller villkoren för resolution i artiklarna 16 och 18.

5. Värderingen ska ha följande syften:

a) Den ska fungera som underlag vid fastställandet av huruvida villkoren för resolution eller villkoren för nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument är uppfyllda.

b) Om villkoren för resolution uppfylls, ska den fungera som underlag för beslutet om lämplig resolutionsinsats för en enhet som avses i artikel 2.

c) När befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument tillämpas, ska den fungera som underlag för beslutet om omfattningen av indragning eller utspädning av äganderättsinstrument, och omfattningen av nedskrivning eller konvertering av berörda kapitalinstrument.

d) När skuldnedskrivningsverktyget används ska den fungera som underlag för beslutet om omfattningen av nedskrivning eller konvertering av kvalificerade skulder.

e) När broinstitutverktyget eller verktyget för avskiljande av tillgångar används ska den fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller äganderättsinstrument som ska överföras och beslutet om värdet av en eventuell ersättning som ska betalas till institutet under resolution eller, allt efter omständigheterna, till ägare till äganderättsinstrument.

f) När försäljningsverktyget används ska den fungera som underlag för beslutet om vilka tillgångar, rättigheter, skulder eller äganderättsinstrument som ska överföras och fungera som underlag för [SRB:s] bedömning av vad som utgör affärsmässiga villkor vid tillämpning av artikel 24.2 b.

g) I samtliga fall för att säkerställa att eventuella förluster avseende tillgångarna i en enhet som avses i artikel 2 till fullo erkänns vid den tidpunkt då resolutionsverktygen används eller befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument och kvalificerade skulder i enlighet med artikel 21 utövas

6. Utan att det i tillämpliga fall påverkar tillämpningen av unionens regler om statligt stöd ska värderingen grundas på försiktiga antaganden, inbegripet vad gäller andelen uteblivna betalningar och förlusternas storlek. Värderingen får inte förutsätta potentiellt framtida tillhandahållande av extraordinärt offentligt finansiellt stöd, akut likviditetsstöd från centralbanker, eller annat likviditetsstöd från centralbanker med icke standardmässiga villkor ….

7. Värderingen ska kompletteras med följande information, såsom den anges i räkenskaperna och bokföringen för den enhet som avses i artikel 2:

a) En uppdaterad balansräkning och en rapport över den finansiella ställningen i en enhet som avses i artikel 2.

b) En analys och en uppskattning av tillgångarnas bokförda värde.

c) En förteckning över utestående skulder i och utanför balansräkningen som tagits upp i räkenskaperna och bokföringen för en enhet som avses i artikel 2, med en angivelse av respektive krediter och prioriteringsordning för fordringar som avses i artikel 17.

…

9. Värderingen ska innehålla en uppdelning av borgenärerna i kategorier i enlighet med den prioritering av fordringar som avses i artikel 17 och en uppskattning av vilken behandling varje kategori av aktieägare och borgenärer skulle ha förväntats få, om en enhet som avses i artikel 2 skulle ha avvecklats enligt normala insolvensförfaranden. Den värderingen ska inte påverka tillämpning av principen om ’inte sämre villkor för borgenär’ som avses i artikel 15.1 g.

10. Om det, på grund av brådskande omständigheter i fallet, antingen inte är möjligt att uppfylla kraven som fastställs i punkterna 7 och 9, eller om punkt 3 är tillämplig, ska en preliminär värdering genomföras. Den preliminära värderingen ska uppfylla kraven i punkt 4 och i så långt praktiskt möjligt med tanke på omständigheterna kraven i punkterna 1, 7 och 9.

Den preliminära värdering som avses i första stycket ska inkludera en buffert för ytterligare förluster, med lämplig motivering.

11. En värdering som inte uppfyller alla de villkor som fastställs i punkterna 1 och 4–9 ska betraktas vara preliminär tills en oberoende person som avses i punkt 1 har utfört en värdering som fullt ut uppfyller alla de villkor som fastställs i de punkterna. Den definitiva efterhandsvärderingen ska genomföras så snart det är praktiskt möjligt. Den får antingen genomföras separat från värderingen som avses i punkterna 16, 17 och 18 eller samtidigt som denna värdering och av samma oberoende person som den värderingen, men den ska vara fristående.

Den definitiva efterhandsvärderingen ska syfta till att

a) säkerställa att alla förluster av en enhets tillgångar som avses i artikel 2 är fullt ut upptagna i den enhetens redovisning,

b) fungera som underlag för ett beslut om att återföra borgenärers fordringar eller öka värdet av den ersättning som betalas, i enlighet med punkt 12 i den här artikeln.

12. Om det uppskattade substansvärdet i den definitiva värderingen i efterhand av en enhet som avses i artikel 2 är högre än den preliminära värderingens uppskattning av substansvärdet av den enheten får [SRB] begära att den nationella myndigheten ska göra följande:

a) Utöva sin befogenhet att öka värdet av fordringar från borgenärer eller ägare till tillämpliga kapitalinstrument som har skrivits ned enligt skuldnedskrivningsverktyget.

b) Ge ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet i uppdrag att göra en ytterligare utbetalning av ersättning med avseende på tillgångarna, rättigheterna eller skulderna till ett institut under resolution, eller, i förekommande fall, med avseende på äganderättsinstrumenten till ägarna till de äganderättsinstrumenten.

13. Trots punkt 1 ska en preliminär värdering som utförs i enlighet med punkterna 10 och 11 utgöra en giltig grund för [SRB] att besluta om resolutionsåtgärder, inbegripet att ge de nationella

resolutionsmyndigheter[na] i uppdrag att ta kontroll över ett fallerande institut, eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berört kapitalinstrument.

…

15. Värderingen ska vara en integrerad del av beslutet om tillämpning av ett resolutionsverktyg eller utövande av en resolutionsbefogenhet eller av beslutet om utövande av befogenheten att skriva ned eller konvertera kapitalinstrumenten. Själva värderingen ska inte vara föremål för en separat rätt till överklagan utan får endast vara föremål för ett överklagande tillsammans med [SRB:s] beslut.

16. För bedömningen av huruvida aktieägare och borgenärer skulle ha behandlats bättre om institutet under resolution hade inlett ett normalt insolvensförfarande, ska [SRB] säkerställa att en värdering utförs av en oberoende person som avses i punkt 1, så snart som möjligt efter det att resolutionsåtgärden eller resolutionsåtgärderna har vidtagits. Den värderingen ska skilja sig från värderingen som utförs enligt punkterna 1–15.

…”

11 I artikel 21 i nämnda förordning, med rubriken ”Nedskrivning och konvertering av kapitalinstrument”, föreskrivs följande:

”1. [SRB] ska utöva befogenheten att skriva ned och konvertera berörda kapitalinstrument enligt det förfarande som fastställs i artikel 18 för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.2, och för de enheter och koncerner som avses i artikel 7.4 b och 7.5, när villkoren för tillämpning av de punkterna är uppfyllda och endast under förutsättning att nämnden i sin verkställande session bedömer, efter att ha mottagit ett meddelande enligt andra stycket, eller på eget initiativ, att följande villkor är uppfyllda:

a) Det har fastställts att de villkor för resolution som anges i artiklarna 16 och 18 är uppfyllda, innan någon resolutionsåtgärd vidtas.

b) Enheten kommer inte längre att vara bärkraftig om inte [de] berörda kapitalinstrumenten skrivs ned eller konverteras till aktier.

c) I fall av tillämpliga kapitalinstrument som emitterats av ett dotterföretag och som bedöms fullgöra kraven på kapitalbas individuellt och gruppbaserat: om inte befogenheten att skriva ned eller konvertera de instrumenten utövas, koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig.

d) I fall av tillämpliga kapitalinstrument som emitterats på moderföretagsnivå och när dessa tillämpliga kapitalinstrument bedöms fullgöra kraven på kapitalbas på individuell basis med avseende på moderföretaget eller på gruppbasis: om inte befogenheten att skriva ned eller konvertera dessa instrument utövas, koncernen inte längre kommer att vara bärkraftig.

e) Enheten eller koncernen kräver extraordinärt offentligt finansiellt stöd, utom i någon av de fall som fastställs i artikel 18.4 första stycket led d iii.

Villkoren som avses i leden a, c och d i första stycket ska bedömas av ECB, efter samråd med [SRB]. Även [SRB], i sin verkställande session, får göra en sådan bedömning.

2. När det gäller bedömningen av huruvida enheten eller koncernen är bärkraftig får [SRB] i sin verkställande session göra en sådan bedömning endast efter att ha underrättat ECB om sin avsikt och endast om ECB inom tre kalenderdagar efter mottagandet av denna information inte gör en sådan bedömning. ECB ska utan dröjsmål lämna all den relevanta information till [SRB] som [SRB] begär för att kunna underbygga sin bedömning.

3. Vid tillämpningen av punkt 1 i den här artikeln ska en enhet som avses i artikel 2 eller en koncern anses inte längre ha förmåga att överleva endast om de båda följande villkoren är uppfyllda:

a) Enheten eller koncernen har fallerat eller kommer sannolikt att fallera.

b) Med beaktande av tidsaspekten och andra relevanta omständigheter, finns det inte någon rimlig utsikt för att några som helst andra åtgärder, inbegripet alternativa åtgärder från den privata sektorns sida eller tillsynsåtgärder, inklusive åtgärder för tidigt ingripande, än nedskrivning eller konvertering av kapitalinstrument, självständigt eller i förening med resolutionsåtgärder, skulle kunna förhindra att den enheten eller koncernen inom en rimlig tidsram fallerar.

4. Vid tillämpningen av punkt 3 a i den här artikeln ska den enhet anses fallera eller vara sannolik att fallera om en eller flera av de omständigheter som avses i artikel 18.4 föreligger.

5. Vid tillämpning av punkt 3 a ska en koncern anses fallera eller sannolikt fallera om koncernen inte uppfyller eller det finns objektiva faktorer till stöd för att fastslå att koncernen, i den närmaste framtiden, inte kommer att uppfylla sina konsoliderade tillsynskrav på ett sätt som skulle motivera ECB eller den nationella behöriga myndigheten att vidta åtgärder, inbegripet men inte enbart, till följd av att koncernen har drabbats av förluster eller sannolikt kommer att drabbas av förluster som skulle förbruka hela eller en betydande del av dess egna kapitalbas.

…

9. I de fall ett eller flera av de villkor som avses i punkt 1 är uppfyllda och de villkor som avses i artikel 18.1 även är uppfyllda, ska det förfarande som föreskrivs i artikel 18.6, 18.7 och 18.8 tillämpas.

…”

12 I artikel 22 i samma förordning, med rubriken ”Allmänna principer för resolutionsverktyg”, föreskrivs följande:

”1. I de fall [SRB] beslutar att använda ett resolutionsverktyg gentemot en enhet eller koncern som avses i artikel 7.2 eller gentemot en enhet eller koncern som avses i artikel 7.4 b och 7.5 när villkoren för att tillämpa dessa punkter är uppfyllda, och den resolutionsåtgärden skulle resultera i att förluster får bäras av borgenärer eller att deras fordringar konverteras, ska [SRB] ge de nationella resolutionsmyndigheterna i uppdrag att utöva befogenheten att skriva ned och konvertera berörda kapitalinstrument i enlighet med artikel 21 omedelbart innan eller samtidigt som resolutionsverktyget används.

2. De resolutionsverktyg som avses i artikel 18.6 b är följande:

a) Verktyget för försäljning av affärsverksamhet.

b) Broinstitutverktyget.

c) Verktyget för avskiljande av tillgångar.

d) Skuldnedskrivningsverktyget.

3. När [SRB] antar den resolutionsordning som avses i artikel 18.6 ska den beakta följande faktorer:

a) Tillgångarna och skulderna i institutet under resolution baserat på värderingen enligt artikel 20.

b) Likviditetssituationen i institutet under resolution.

c) Säljbarheten av franchisevärdet i institutet under resolution mot bakgrund av konkurrensvillkoren och de ekonomiska villkoren på marknaden.

d) Den tid som står till förfogande.

4. Resolutionsverktygen ska användas i syfte att uppfylla de resolutionsmål som anges i artikel 14, i enlighet med de resolutionsprinciper som anges i artikel 15. De får tillämpas antingen individuellt eller i förening, med undantag av verktyget för avskiljande av tillgångar som endast får tillämpas tillsammans med andra resolutionsverktyg.

…”

13 I artikel 24 i SRM-förordningen, med rubriken ”Verktyget för försäljning av affärsverksamhet”, föreskrivs följande:

”1. Inom ramen för resolutionsordningen ska verktyget försäljning av affärsverksamhet bestå av överföringen till en köpare som inte är ett broinstitut av följande:

a) Äganderättsinstrument som utfärdats av ett institut under resolution.

b) Alla eller vissa tillgångar, rättigheter eller skulder i ett institut under resolution.

2. Beträffande verktyget för försäljning av affärsverksamhet ska resolutionsordningen särskilt fastställa:

a) De instrument, tillgångar, rättigheter och skulder som den nationella resolutionsmyndigheten ska överföra i enlighet med artikel 38.1 och 38.7–38.11 i [direktiv 2014/59].

b) De affärsmässiga villkor enligt vilka, med beaktande av omständigheterna och de kostnader och utgifter som uppkommit under resolutionsförfarandet, den nationella resolutionsmyndigheten ska verkställa överföringen i enlighet med artikel 38.2, 38.3 och 38.4 i [direktiv 2014/59].

c) Huruvida de nationella resolutionsmyndigheterna får utöva överföringsbefogenheterna mer än en gång i enlighet med artikel 38.5 och 38.6 i [direktiv 2014/59].

d) Formerna för den nationella resolutionsmyndighetens utbjudande till försäljning av den enheten eller de instrumenten, tillgångarna, rättigheterna och skulderna i enlighet med artikel 39.1 och 39.2 i [direktiv 2014/59].

e) Huruvida den nationella resolutionsmyndighetens efterlevnad av saluföringskraven sannolikt undergräver resolutionsmålen i enlighet med punkt 3 i den här artikeln.

3. [SRB] ska tillämpa verktyget för försäljning av affärsverksamhet utan att iaktta de saluföringskrav som fastställs i punkt 2 e om den finner att iakttagande av de kraven sannolikt skulle undergräva ett eller flera av resolutionsmålen och särskilt om följande villkor är uppfyllda:

a) Den anser att det föreligger ett reellt hot mot den finansiella stabiliteten som orsakas eller förvärras av att institutet under resolution har fallerat eller sannolikt kommer att fallera.

b) Den anser att efterlevnad av de kraven sannolikt undergräver effektiviteten i verktyget försäljning av affärsverksamhet när det gäller att hantera det hotet eller uppnå det resolutionsmålet som anges i artikel 14.2 b.”

14 I artikel 29 i denna förordning regleras de nationella resolutionsmyndigheternas och SRB:s genomförande av de beslut som fattas med stöd av nämnda förordning. I punkt 5 första meningen i denna artikel föreskrivs att SRB på sin officiella webbplats ska offentliggöra antingen en kopia av resolutionsordningen eller en underrättelse som sammanfattar effekterna av resolutionsåtgärden och särskilt effekterna för slutkunder.

15 Artikel 30 i samma förordning har rubriken ”Skyldighet att samarbeta och utbyta information genom den gemensamma resolutionsmekanismen”. I punkt 2 i den artikeln föreskrivs följande:

”I utövandet av sina respektive åligganden enligt denna förordning, ska nämnden, rådet, kommissionen, ECB och de nationella resolutionsmyndigheterna och de nationella behöriga myndigheterna samarbeta nära, särskilt i resolutionsplaneringen, i fasen för tidigt ingripande och resolutionsfasen enligt artiklarna 8–29. De ska förse varandra med all information de behöver för att kunna utföra sina uppgifter.”

16 I artikel 76.1 b i SRM-förordningen föreskrivs att SRB, inom ramen för resolutionsordningen, får använda fonden, i den utsträckning som är nödvändig för att säkerställa en effektiv tillämpning av resolutionsverktygen, för att lämna lån till institutet under resolution, dess dotterföretag, ett broinstitut eller en tillgångsförvaltningsenhet.

17 Artikel 88 i samma förordning, med rubriken ”Tystnadsplikt och informationsutbyte”, har följande lydelse:

”1. [SRB:s] ledamöter, vice ordföranden, [SRB:s] ledamöter som avses i artikel 43.1 b, [SRB:s] personal och personal som utbyts med eller utstationeras av de deltagande medlemsstaterna och som utför resolutionsuppdrag ska omfattas av kravet på tystnadsplikt enligt artikel 339 [FEUF] och tillämpliga bestämmelser i unionsrätten, också efter det att deras uppdrag har upphört. De ska framför allt förbjudas att röja konfidentiella uppgifter som erhålls i tjänsten eller från en behörig myndighet eller en resolutionsmyndighet i samband med tjänsteutövning enligt denna

förordning, till personer eller myndigheter, såvida det inte sker inom ramen för utövandet av deras uppgifter enligt denna förordning, eller i sammandrag eller sammanställning som omöjliggör identifikation av de enheter som avses i artikel 2 eller med uttryckligt och förhandsgodkänt tillstånd från myndigheten eller den enhet som tillhandahöll de uppgifterna.

Information som omfattas av tystnadsplikt får inte lämnas ut till annan offentlig eller privat enhet, utom när så krävs i samband med rättsliga förfaranden. De kraven ska även gälla presumtiva köpare som kontaktas för att förbereda resolution av en enhet enligt artikel 13.3.

2. [SRB] ska se till att personer som tillhandahåller tjänster, direkt eller indirekt, permanent eller tillfälligt, i samband med utövandet av sina uppdrag, inbegripet tjänstemän eller andra personer som auktoriserats av [SRB] eller utsetts av den nationella resolutionsmyndigheten för att utföra inspektioner på plats, omfattas av krav på tystnadsplikt som motsvarar de krav som avses i punkt 1.

…

5. Innan information röjs, ska [SRB] se till att denna information inte innehåller konfidentiella uppgifter, i synnerhet genom att bedöma de effekter röjandet skulle kunna få för allmänintresset när det gäller den finansiella, monetära eller ekonomiska politiken, för fysiska och juridiska personers affärsintressen, för syftet med inspektioner, utredningar och revisioner. Förfarandet för att kontrollera effekterna av ett röjande av information ska inbegripa en specifik bedömning av effekterna av ett röjande av innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplanerna som avses i artiklarna 8 och 9, resultatet av bedömningar som genomförts enligt artikel 10 eller den resolutionsordning som avses i artikel 18.

…”

18 Artikel 90 i SRM-förordningen, med rubriken ”Tillgång till handlingar”, har följande lydelse:

”1. [Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1049/2001 av den 30 maj 2001 om allmänhetens tillgång till Europaparlamentets, rådet och kommissionens handlingar (EGT L 145, 2001, s. 43)] ska tillämpas på de handlingar som finns hos [SRB].

…

4. Personer som är föremål för [SRB:s] beslut ska ha rätt att få tillgång till [SRB:s] handlingar, med förbehåll för andra personers berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas. Tillgången till akten ska inte omfatta konfidentiell information eller [SRB:s] interna förberedande handlingar.”

19 I artikel 91 i förordningen föreskrivs att när det gäller säkerhetsskyddsklassificerade uppgifter och känsliga icke-sekretessbelagda uppgifter ska SRB tillämpa de säkerhetsprinciper som återfinns i kommissionens säkerhetsbestämmelser för sådana uppgifter.

C. Förslaget till tekniska standarder för tillsyn

20 Den 23 maj 2017 antog EBA, på grundval av artikel 36.14 och 36.15 i direktiv 2014/59 förslaget till tekniska standarder för tillsyn EBA/RTS/2017/05 om värdering i resolutionssyfte (nedan kallat förslaget till tekniska tillsynsstandarder) för att specificera de kriterier på grundval av vilka värderingar som görs under ett resolutionsförfarande ska genomföras.

21 Artikel 2.3 i förslaget till tekniska tillsynsstandarder har följande lydelse:

”Värderaren ska tillhandahålla en bästa punktskattning av värdet för en viss tillgång, skuld, eller kombinationer av dessa. I förekommande fall ska resultatet av värderingen också lämnas i form av värderingsintervall.”

22 I artikel 8 i nämnda förslag till tekniska tillsynsstandarder, med rubriken ”Områden som kräver särskild uppmärksamhet vid värderingen”, angavs följande:

”Värderaren ska särskilt inrikta sig på områden där osäkerheten i värderingen är betydande och som har en betydande inverkan på den samlade värderingen. För dessa områden ska värderaren tillhandahålla resultaten av värderingen i form av bästa punktskattningar och, i förekommande fall, värderingsintervall, enligt föreskrifterna i artikel 2.3. Dessa området ska omfatta följande:

a) Lån eller låneportföljer, de förväntade kassaflöden som beror på en motparts förmåga, vilja eller incitament att fullgöra sina skyldigheter, om dessa förväntningar styrs av antaganden om betalningsförsummelser, sannolikhet för fallissemang, förlust vid fallissemang eller instrumentegenskaper, särskilt om det bekräftas av förlustmönstret för en låneportfölj.

…”

II. Bakgrund till tvisten

23 Banco Popular Español, SA (nedan kallad Banco Popular), var ett kreditinstitut som stod under direkt tillsyn av ECB.

24 Klagandena var aktieägare eller innehade övriga kärnprimärkapitalinstrument eller supplementärkapitalinstrument i Banco Popular innan en resolutionsordning antogs för detta kreditinstitut.

A. Banco Populars ekonomiska situation under åren 2016 och 2017

25 De faktiska omständigheterna avseende Banco Populars ekonomiska situation under åren 2016 och 2017, vilka redovisas i punkterna 25–46 i den överklagade domen, kan sammanfattas enligt följande.

26 År 2016 genomförde Banco Popular en kapitalökning med 2,5 miljarder euro.

27 Den 5 december 2016 antog SRB:s verkställande session en resolutionsordning för Banco Popular-koncernen (nedan kallad 2016 års resolutionsordning). Det viktigaste resolutionsverktyget i denna var det skuldnedskrivningsverktyg som föreskrivs i artikel 27 i SRM-förordningen.

28 Den 3 februari 2017 offentliggjorde Banco Popular sin årsrapport för år 2016, i vilken banken uppgav att den var i behov av extraordinära avsättningar på 5,7 miljarder euro, vilket ledde till en konsoliderad förlust på 3,485 miljarder euro, och till att en ny ordförande utsågs.

29 Den 10 februari 2017 sänkte DBRS Ratings Ltd (DBRS) (som senare blev DBRS Morningstar) Banco Populars kreditbetyg, med en negativ prognos, mot bakgrund av Banco Populars försämrade kapitalsituation till följd av en högre nettoförlust än prognosen i den ovan i punkt 28 nämnda årsrapporten, och Banco Populars svårigheter att minska sitt bestånd av olönsamma tillgångar.

30 Den 3 april 2017 tillkännagav Banco Popular att resultatet av en internrevision visade att det kunde bli nödvändigt att göra vissa korrigeringar i 2016 års årsrapport. Dessa justeringar gjordes i Banco Populars finansiella rapport för första kvartalet år 2017.

31 Till följd av detta tillkännagivande sänkte DBRS Morningstar den 6 april Banco Populars kreditbetyg och vidhöll sin negativa prognos. Den 7 april respektive den 21 april sänkte Standard & Poor's och Moody's Investors service (nedan kallad Moody's) också Banco Populars kreditbetyg med en negativ prognos.

32 Vid Banco Populars bolagsstämma den 10 april 2017 meddelade styrelseordföranden att banken till följd av koncernens kapitalbassituation och dess nivå av olönsamma tillgångar antingen planerade en kapitalökning eller en företagstransaktion. Banco Populars verkställande direktör ersattes mindre än ett år efter det att han hade tillträtt sin tjänst.

33 I april 2017 inledde Banco Popular ett privat försäljningsförfarande i syfte att sälja banken till en stark konkurrent, vilket skulle återställa dess finansiella ställning. För eventuella köpare som var intresserade av att förvärva Banco Popular fastställdes fristen för att lämna anbud till den 10 juni 2017.

34 Den 5 maj 2017 lade Banco Popular fram sin finansiella rapport för det första kvartalet år 2017, i vilken förluster till ett belopp av 137 miljoner euro redovisades.

35 Den 12 maj 2017 understeg kravet på likviditetstäckning (*Liquidity Coverage Requirement*) för Banco Popular den minimigräns på 80 procent som fastställs i artikel 460.2 c i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) nr 575/2013 av den 26 juni 2013 om tillsynskrav för kreditinstitut och värdepappersföretag och om ändring av förordning (EU) nr 648/2012 (EUT L 176, 2013, s. 1).

36 Genom skrivelse av den 16 maj 2017 meddelade Banco Santander, SA, Banco Popular att den inte kunde lämna ett bindande anbud inom ramen för det privata försäljningsförfarandet.

37 Den 16 maj 2017 meddelade Banco Popular, i ett meddelande om en relevant omständighet till Comisión nacional del mercado de valores (Nationella värdepappers- och marknadsnämnden, Spanien), att presumtiva köpare hade visat intresse i det privata försäljningsförfarandet, men att inget bindande anbud hade inkommit.

38 Den 19 maj 2017 sänkte kreditvärderingsföretaget Fitch Ratings Ltd Banco Populars långsiktiga kreditbetyg.

39 Den 23 maj 2017 gav SRB:s ordförande Elke König en intervju på tv-kanalen Bloomberg, under vilken hon bland annat fick frågor om situationen för Banco Popular.

40 Under maj 2017 togs Banco Populars svårigheter upp i en mängd tidningsartiklar.

41 De första dagarna i juni 2017 drabbades Banco Popular av massuttag av insatta medel.

42 På morgonen den 5 juni 2017inkom Banco Popular med en första begäran till Banco de España (Spaniens centralbank) om ett akut likviditetsstöd. På eftermiddagen samma dag inkom Banco Popular med en andra begäran, i vilken ett högre belopp begärdes på grund av stora likviditetsrörelser. På grundval av en begäran från Spaniens centralbank–och efter den bedömning som ECB samma dag gjorde av Banco Populars begäran om akut likviditetsstöd– framställde ECB-rådet inte några invändningar mot ett akut likviditetsstöd till Banco Popular under perioden fram till den 8 juni 2017. Banco Popular erhöll en del av detta akuta likviditetsstöd, men sedan meddelade Spaniens centralbank att den inte kunde tillhandahålla ytterligare likvida medel till Banco Popular.

B. Resolutionsförfarandets genomförande

43 I punkterna 47–67 i den överklagade domen redogjorde tribunalen för de faktiska omständigheterna under resolutionsförfarandets gång, vilka kan sammanfattas enligt följande.

44 Den 23 maj 2017 gav SRB revisionsbolaget Deloitte (nedan kallat Deloitte) i uppdrag att i egenskap av oberoende expert genomföra en värdering av Banco Popular i enlighet med artikel 20 i SRM-förordningen.

45 Den 24 maj 2017 begärde SRB, med stöd av artikel 34 i SRM-förordningen, att Banco Popular skulle lämna de upplysningar som krävdes för att den skulle kunna genomföra sin värdering. Den 2 juni 2017 begärde SRB även att Banco Popular skulle lämna ut information om det privata försäljningsförfarandet och ge tillgång till det rum med virtuella säkra uppgifter som Banco Popular hade inrättat inom ramen för detta förfarande.

46 Den 3 juni 2017 antog SRB:s verkställande session beslut SRB/EES/2017/06, riktat till Fondo de Restructuración Ordenada Bancaria (Frob) (Fonden för ordnad omstrukturering av banker, Spanien), om saluföring av Banco Popular (nedan kallat saluföringsbeslutet). SRB godkände att Frob omedelbart inledde förfarandet för försäljning av Banco Popular och underrättade Frob om försäljningsvillkoren i enlighet med artikel 39 i direktiv 2014/59. SRB angav bland annat att Frob skulle kontakta de fem presumtiva köpare som hade anmodats att lämna anbud inom ramen för det privata försäljningsförfarandet.

47 Av de fem presumtiva köparna beslutade två att inte delta i försäljningsförfarandet och en uteslöts av försiktighetsskäl.

48 Den 4 juni 2017 undertecknade de två presumtiva köpare som hade beslutat att delta i försäljningsförfarandet, nämligen Banco Santander och Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, ett avtal om att inte lämna ut uppgifter och den 5 juni 2017 fick de tillgång till det virtuella datarummet.

49 Den 5 juni 2017 antog SRB en första värdering (nedan kallad värdering 1), i enlighet med artikel 20.5 a i SRM-förordningen, i syfte att tillhandahålla uppgifter för att kunna fastställa huruvida de villkor för att inleda ett resolutionsförfarande som anges i artikel 18.1 första stycket i SRM-förordningen var uppfyllda.

50 Den 6 juni 2017 gjorde ECB, efter samråd med SRB, en bedömning av huruvida Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera, i enlighet med artikel 18.1 andra stycket i nämnda förordning.

51 Det framgår av punkt 61 i den överklagade domen att ECB, efter denna bedömning, med beaktande av utvecklingen av Banco Populars ekonomiska situation under åren 2016 och 2017, såsom denna har sammanfattats i punkterna 26–42 ovan, och särskilt de alltför stora uttagen av insättningar, bankens snabba likviditetsförlust och dess oförmåga att generera andra likvida medel var objektiva faktorer som tydde på att Banco Popular troligen inte inom en nära framtid skulle kunna betala sina skulder eller andra åtaganden när de förföll till betalning. Med ledning av detta drog ECB slutsatsen att Banco Popular kunde anses fallera eller åtminstone inom kort sannolikt skulle komma att fallera, i enlighet med artikel 18.1 första stycket led a och 18.4 första stycket led c i SRM-förordningen.

52 Samma dag informerade Banco Popular ECB om att dess styrelse hade kommit fram till att banken sannolikt skulle komma att fallera.

53 De faktiska omständigheterna i försäljningsförfarandet, såsom de framgår av punkterna 63–67 i den överklagade domen, kan redovisas på följande sätt.

54 Genom skrivelse av den 6 juni 2017 lämnade Frob information om försäljningsförfarandet och fastställde fristen för att inkomma med anbud till midnatt samma dag.

55 Samma dag underrättade Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, som var en av de två presumtiva köparna av Banco Popular, även Frob om att den inte skulle lämna något anbud.

56 Den 6 juni 2017 överlämnade Deloitte även en andra värdering (nedan kallad värdering 2) till SRB, vilken hade upprättats i enlighet med artikel 20.10 i förordning nr 806/2014. Syftet med värdering 2 var att uppskatta värdet på Banco Populars tillgångar och skulder, tillhandahålla en uppskattning av hur aktieägarna och borgenärerna skulle ha behandlats om Banco Popular hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande och tillhandahålla uppgifter som gjorde det möjligt att fatta beslutet om de aktier och värdepapper som skulle överlåtas och som gjorde det möjligt för SRB att fastställa affärsvillkoren för försäljningsverktyget. I denna värdering uppskattades bland annat Banco Populars ekonomiska värde till 1.3 miljarder euro i det bästa scenariot och till minus 8.2 miljarder euro i det värsta scenariot, där den bästa uppskattningen var minus 2 miljarder euro.

57 Följande dag, det vill säga den 7 juni 2017, lämnade Banco Santander ett bindande anbud.

58 Genom skrivelse av den 7 juni 2017 underrättade Frob SRB om att Banco Santander hade lämnat ett anbud den 7 juni klockan 03.12 och att Banco Santander erbjöd sig att köpa Banco Populars aktier för en euro. Frob angav att dess styrkommitté hade valt ut Banco Santanders anbud i anbudsförfarandet för försäljning av Banco Popular och hade beslutat att föreslå SRB att utse Banco Santander till köpare i SRB:s beslut om antagande av en resolutionsordning för Banco Popular.

C. Den omtvistade resolutionsordningen

59 Den 7 juni 2017 antog SRB den omtvistade resolutionsordningen för Banco Popular, med stöd av SRM-förordningen.

60 I skälen 19, 21–25, 26 c, 36 och 46 i nämnda resolutionsordning konstaterade SRB följande:

– Den 5 december 2016 hade SRB antagit en resolutionsplan som fastställde en resolutionsstrategi och identifierade ett resolutionsverktyg som ansågs vara att föredra (skälen 19, 21 och 22).

– Det framgår av ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera att Banco Populars likviditet hade försämrats avsevärt sedan oktober 2016 på grund av uttag av insättningar inom samtliga kundsegment. Av detta följer att denna bank inte hade tillräckliga alternativ för att återställa sin likviditet för att säkerställa att den kommer att ha en stabil ställning för att fullgöra sina åtaganden på förfallodagen (skäl 23).

– Flera omständigheter hade lett till en snabb försämring av Banco Populars likviditet, nämligen följande:

  – I februari 2017 hade Banco Popular meddelat att den hade behov av extraordinära avsättningar på 5,7 miljarder euro, vilket innebar att en konsoliderad förlust på 3,485 miljarder euro, och utsåg en ny ordförande.

  – Den 10 februari 2017 hade DBRS Morningstar sänkt Banco Populars kreditbetyg.

  – Den 3 april 2017 hade Banco Popular publicerat en tillfällig offentlig förklaring i vilken banken lämnade information om resultatet av internrevisioner som kunde få betydande inverkan på dess årsredovisning och bekräftade att dess verkställande direktör skulle bytas ut efter mindre än ett år på sin tjänst.

  – Den 7 april 2017 hade Standard & Poor's sänkt Banco Populars kreditbetyg, och den 21 april hade Moody's sänkt Banco Populars kreditbetyg.

  – Den 12 maj 2017 hade Banco Popular åsidosatt kravet på täckning av 80 procent av likviditetsbehovet och kunde efter det inte nå upp till den föreskrivna gränsen.

  – Den konstant negativa medierapporteringen rörande Banco Populars finansiella resultat och antagandet att det fanns en överhängande risk för konkurs eller likviditetsbrist hade lett till att uttagen av insättningar ökade.

  – Den 6 juni 2017 hade DBRS Morningstar och Moody's sänkt Banco Populars kreditbetyg (skäl 24).

– De ovannämnda omständigheterna hade lett till betydande uttag av insättningar (skäl 25).

– Banco Popular hade erhållit ett första akut likviditetsstöd den 5 juni 2017, efter att ECB inte hade gjort några invändningar, men Spaniens centralbank kunde inte bevilja Banco Popular ytterligare ett akut likviditetsstöd (skäl 26c).

– Banco Popular hade den 6 juni 2017 underrättat ECB om att dess styrelse hade kommit fram till slutsatsen att banken sannolikt skulle komma att fallera (skäl 36).

– Det resolutionsverktyg som avses i 2016 års resolutionsplan var inte lämpligt med hänsyn till de omständigheter som förelåg vid tidpunkten för resolutionen (skäl 46).

61 I artikel 1 i den omtvistade resolutionsordningen beslutade SRB att Banco Popular skulle bli föremål för ett resolutionsförfarande från och med dagen för resolutionen, med motiveringen att villkoren i artikel 18.1 första stycket i SRM-förordningen var uppfyllda.

62 Det framgår av artiklarna 2–4 i den omtvistade resolutionsordningen att SRB ansåg att Banco Popular var i en situation där kreditinstitutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera. I dessa artiklar anges också att det inte fanns några andra åtgärder som kunde hindra denna banks fallissemang inom rimlig tid och slutligen att en resolutionsåtgärd i form av ett verktyg för försäljning av nämnda banks affärsverksamhet var nödvändig för att säkerställa att bankens kritiska funktioner kunde fortsätta att fungera och för att undvika betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten, särskilt i Spanien.

63 I artikel 5.1 i den omtvistade resolutionsordningen beslutade SRB följande:

”Det resolutionsverktyg som tillämpas på Banco Popular är försäljning av affärsverksamhet enligt artikel 24 i [SRM-förordningen] genom överlåtelse av aktier till en köpare. Nedskrivningen och konverteringen av kapitalinstrument ska genomföras omedelbart för användningen av verktyget för försäljning av affärsverksamhet.”

64 I artikel 6 i den omtvistade resolutionsordningen anges villkoren för denna nedskrivning och försäljningen av verksamheten. I artikel 6.1 i nämnda resolutionsordning beslutade SRB således att

– först minska det nominella aktiekapitalet i Banco Popular med 2 098 429 046 euro, vilket ledde till att 100 procent av aktierna i Banco Popular drogs in,

– därefter omvandla hela kapitalbeloppet för övriga primärkapitalinstrument som emitterats av Banco Popular–och som var i omlopp vid tidpunkten för beslutet om resolutionsordningen–till nyemitterade aktier i Banco Popular (nedan kallade de nya aktierna I),

– därefter minska det nominella värdet av de nya aktierna I till noll, vilket ledde till att 100 procent av de nya aktierna I drogs in, och,

– slutligen omvandla hela kapitalbeloppet för de supplementärkapitalinstrument som emitterats av Banco Popular och som var i omlopp vid tidpunkten för beslutet om resolution och de nya aktier som emitterats av Banco Popular (nedan kallade de nya aktierna II).

65 I artikel 6.3 i den omtvistade resolutionsordningen föreskrivs att dessa åtgärder för nedskrivning och konvertering ska grundas på värdering 2, som bekräftas av resultatet av det öppna och transparenta försäljningsförfarande som Frob hade genomfört.

66 I artikel 6.5 i den omtvistade resolutionsordningen angav SRB att den utövade sina befogenheter enligt artikel 24.1 a i SRM-förordningen, rörande verktyget för försäljning av affärsverksamhet, och att den förordnade att de ”nya aktierna II” skulle överlåtas till Banco Santander, fritt och oberoende av tredje parts rättigheter eller förmånsrätt, mot betalning av en köpeskilling på en euro. SRB uppgav att köparen redan hade samtyckt till överlåtelsen.

67 I artikel 6.6 i resolutionsordningen angav SRB att det var både nödvändigt och lämpligt att besluta om överföringen, samtidigt som SRB preciserade att den, för att komma fram till detta beslut, för det första hade konstaterat att det förfarande för försäljning av Banco Popular som initierades av Frob före antagandet av nämnda resolutionsordning var förenligt med kraven i artikel 24 i SRM-förordningen, jämförd med artikel 39 i direktiv 2014/59, för det andra att Frob slutligen hade inbjudit två potentiella köpare att inkomma med anbud och, för det tredje, att ett enda giltigt anbud hade mottagits.

68 SRB angav även att överlåtelsen av de ”nya aktierna II” skulle ske på grundval av förvärvarens bindande anbud av den 7 juni 2017 och skulle genomföras av Frob.

69 Den omtvistade resolutionsordningen överlämnades till kommissionen för godkännande den 7 juni 2017.

70 Samma dag antog denna institution beslut 2017/1246 om godkännande av den omtvistade resolutionsordningen och delgav SRB detta beslut. Av skäl 4 i nämnda beslut framgår följande:

”Kommissionen ställer sig bakom resolutionsordningen. Kommissionen instämmer i synnerhet med den motivering som lämnats av [SRB] till varför en resolution är nödvändig för allmänintresset i enlighet med artikel 18.5 i [SRM-förordningen].”

71 Den 7 juni 2017 delgav SRB även Frob den omtvistade resolutionsordningen, samtidigt som SRB på sin webbplats offentliggjorde ett meddelande i vilket SRB informerade om att resolutionsordningen hade antagits, tillsammans med en underrättelse som sammanfattade effekterna av resolutionen

72 Samma dag antog Frob de åtgärder som var nödvändiga för att genomföra den omtvistade resolutionsordningen, i enlighet med artikel 29 i SRM-förordningen.

D. Faktiska omständigheter som hänför sig till tiden efter antagandet av den omtvistade resolutionsordningen

73 Den 14 juni 2018översände Deloitte till SRB den värdering av skillnaden i behandling som föreskrivs i artikel 20.16–20.18 i SRM-förordningen, och som genomförts för att fastställa huruvida aktieägarna och borgenärerna skulle ha behandlats bättre om Banco Popular hade varit föremål för ett normalt insolvensförfarande (nedan kallad värdering 3). Den 31 juli 2018 översände Deloitte ett tillägg till denna värdering till SRB, i vilket vissa formella fel i rapporten korrigerades.

74 Den 11 juli 2017 offentliggjorde SRB på sin webbplats en icke-konfidentiell version av den omtvistade resolutionsordningen. I denna version maskerade SRB bland annat vissa uppgifter i skälen 23–26 i den omtvistade resolutionsordningen, avseende Banco Populars likviditetskris, och motsvarande delar av artikel 6.3 och 6.4 i samma resolutionsordning avseende utövandet av nedskrivnings- och konverteringsbefogenheten.

75 I juli 2017 offentliggjorde ECB på sin webbplats en icke-konfidentiell version av sin bedömning att Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

76 Den 2 februari och den 31 oktober 2018 offentliggjorde SRB mindre redigerade icke-konfidentiella versioner av den omtvistade resolutionsordningen, i vilka vissa uppgifter som tidigare hade maskerats och som avses i punkt 74 ovan, med undantag för vissa sifferuppgifter, var synliga. I detta sammanhang offentliggjorde den även icke-konfidentiella versioner av värderingarna 1 och 2.

III. Förfarandet vid tribunalen och den överklagade domen

77 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 7 augusti 2017 väckte sökandena talan om, för det första, ogiltigförklaring av den omtvistade resolutionsordningen och beslut 2017/1246, för det andra, ersättning för den skada som de lidit till följd av dessa beslut och, för det tredje, ogiltigförklaring av värdering 2 samt skadestånd.

A. Förfarandet vid tribunalen

78 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 31 oktober 2017 begärde SRB att tribunalen i enlighet med artikel 92.3 i tribunalens rättegångsregler skulle vidta åtgärder för bevisupptagning i form av företeendet av vissa handlingar som nämns i bilagan till denna ansökan. Genom beslut av den 28 november 2017 beslutade tribunalen att i detta skede av förfarandet avslå denna ansökan.

79 Den 16 februari 2018 uppmanade tribunalen, som en åtgärd för processledning enligt artikel 89 i rättegångsreglerna, SRB att inge den senaste icke-konfidentiella versionen av den omtvistade resolutionsordningen och en icke-konfidentiell version av värdering 2, som publicerats på dess webbplats. SRB ingav dessa handlingar inom den fastställda fristen.

80 Genom beslut av den 12 april 2019 biföll tribunalen Konungariket Spaniens och Banco Santanders interventionsansökningar till stöd för kommissionens och SRB:s yrkanden och biföll sökandenas yrkanden om konfidentiell behandling.

81 Genom skrivelse som ingavs till tribunalens kansli den 16 april 2019 framställde sökandena en begäran om ändring av de yrkanden om åtgärder för bevisupptagning som framställts i deras ansökan och deras replik i första instans. Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander inkom med sina yttranden över denna begäran inom den föreskrivna fristen.

82 Genom skrivelse som ingavs till tribunalens kansli den 6 maj 2019 erbjöd sig sökandena att inge ny bevisning med tillämpning av artikel 85.3 i tribunalens rättegångsregler. Kommissionen och SRB yttrade sig över detta nya erbjudande inom den fastställda fristen.

83 Genom skrivelse som inkom till tribunalens kansli den 9 oktober 2020 erbjöd sig sökandena på nytt att inge ny bevisning med tillämpning av samma bestämmelse rättegångsreglerna. Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander yttrade sig om denna nya bevisuppgift inom den fastställda fristen.

84 Den 16 mars 2021 uppmanade tribunalen, som en åtgärd för processledning enligt artikel 89 i sina rättegångsregler, SRB att förete flera handlingar. Genom skrivelse av den 30 mars 2021 svarade SRB att de begärda handlingarna delvis var konfidentiella och att de kunde företes om tribunalen vidtog en åtgärd för bevisupptagning.

85 Genom beslut av den 12 maj 2021 förelade tribunalen SRB, med stöd dels av artikel 24 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, dels av artiklarna 91 b, 92.3 och 103 i rättegångsreglerna, att inkomma med fullständiga versioner av den omtvistade resolutionsordningen, värdering 2 och ECB:s bedömning av den 6 juni 2017 om huruvida Banco Popular var i en situation där kreditinstitutet fallerar eller sannolikt kommer att fallera, Banco Populars skrivelse till ECB av den 6 juni 2017, inbegripet dess bilaga, och ECB:s skrivelse till Banco Popular av den 18 maj 2017. Tribunalen förelade även SRB att inkomma med den icke-konfidentiella versionen av ECB:s skrivelse till Banco Popular av den 18 maj 2017.

86 Genom beslut av den 9 juni 2021 avlägsnade tribunalen de konfidentiella versionerna av de handlingar som hade ingetts av SRB i samband med verkställandet av beslutet av den 12 maj 2021 från akten i målet.

B. Den överklagade domen

87 Till stöd för sitt första yrkande om ogiltigförklaring av den omtvistade resolutionsordningen och beslut 2017/1246 åberopade sökandena fyra grunder. Den första grunden avsåg åsidosättande av artikel 18 i SRM-förordningen. Den andra grunden avsåg åsidosättande av artikel 20 i denna förordning. Såvitt avser den tredje grunden gjorde sökandena gällande att rätten att yttra sig och rätten till tillgång till akten i ärendet enligt artikel 41.2 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (nedan kallad stadgan) hade åsidosatts. Som fjärde grund gjorde sökandena gällande att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts. I sina yttranden över interventionsinlagorna anförde sökandena en ny grund, avseende åsidosättande av artikel 24 i förordning nr 806/2014.

88 Sökandena yrkade genom sitt andra yrkande att SRB och kommissionen skulle förpliktas att i enlighet med deras utomobligatoriska skadeståndsansvar utge ersättning till sökandena. Sökandena framställde två separata skadeståndsyrkanden, varav det första grundades på ogiltigförklaring av den omtvistade resolutionsordningen och beslut 2017/1246 och det andra var oberoende av denna ogiltigförklaring.

89 Genom sitt tredje yrkande yrkade sökandena att värdering 2 skulle ogiltigförklaras och gjorde gällande att de hade rätt till ersättning.

90 Genom den överklagade domen ogillade tribunalen talan i dess helhet.

91 I denna dom ogillade tribunalen även sökandenas begäran om åtgärder för processledning och bevisupptagning.

IV. Parternas yrkanden i målet om överklagande

92 Klagandena har yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen,

– bifalla deras yrkanden vid tribunalen om ogiltigförklaring av den omtvistade resolutionsordningen och beslut 2017/1246 och följaktligen förplikta kommissionen och SRB att återbetala deras investeringar i Banco Popular eller, alternativt, förplikta motparterna att

utge skadestånd till klagandena i enlighet med motparternas utomobligatoriska skadeståndsansvar,

– förplikta kommissionen och SRB att i enlighet med deras utomobligatoriska skadeståndsansvar utge ersättning till klagandena, även om den omtvistade resolutionsordningen och beslut 2017/1246 inte skulle ogiltigförklaras,

– ogiltigförklara värdering 2 och förplikta kommissionen och SRB att kompensera klagandena,

– förplikta Europeiska kommissionen och SRB att ersätta rättegångskostnaderna i båda instanser,

– förordna att kompensationsränta ska utgå på de beviljade beloppen från och med den 23 maj 2017 eller, i andra hand, från och med den 7 juni 2017 till dess att dom meddelas i förevarande mål samt dröjsmålsränta från och med dagen för domen i förevarande mål, med undantag för rättegångskostnaderna i förevarande mål, på vilka dröjsmålsränta inte ska utgå förrän från och med dagen för förevarande doms avkunnande, och

– tillerkänna klagandena all ytterligare ersättning som bedöms vara lämplig.

93 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander har yrkat att domstolen ska ogilla överklagandet och förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

94 Om domstolen bifaller överklagandet och i enlighet med artikel 61 i stadgan för Europeiska unionens domstol beslutar att själv pröva talan om ogiltigförklaring, så har Banco Santander, i enlighet med artikel 264 andra stycket FEUF, yrkat att domstolen ska begränsa räckvidden av sin dom genom att fastställa verkningarna av försäljningen av Banco Popular till Banco Santander.

V. Prövning av överklagandet

95 Klagandena har åberopat fyra grunder till stöd för överklagandet. Den första och den andra grunden avser åsidosättande av artikel 18 respektive artikel 20 i SRM-förordningen. Genom den tredje och den fjärde grunden har klagandena invänt mot att tribunalen ogillat deras skadeståndsyrkanden.

A. Inledande överväganden

96 Det ska inledningsvis påpekas att klagandena, genom den talan som ligger till grund för förevarande överklagande, har yrkat att såväl den omtvistade resolutionsordningen som beslut 2017/1246 ska ogiltigförklaras.

97 Även om domstolen i sin dom av den 18 juni 2024, kommissionen/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, punkterna 102 och 103), redan har slagit fast att den omtvistade resolutionsordningen inte utgör en akt mot vilken talan kan väckas, i den mening som avses i artikel 263 fjärde stycket FEUF, vilket innebär att en talan inte kan tas upp till prövning i den del den är riktad mot denna resolutionsordning, uppvisar beslut 2017/1246, genom vilket kommissionen godkände resolutionsordningen, sådana egenskaper som utmärker en akt som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring enligt artikel 263 fjärde stycket FEUF.

98 Domstolen har emellertid preciserat att inom ramen för en talan om ogiltigförklaring av ett kommissionsbeslut, såsom beslut 2017/1246, får berörda fysiska eller juridiska personer göra gällande att den resolutionsordning som institutionen har godkänt och därigenom gett bindande rättsverkan, är rättsstridig, vilket garanterar dem ett tillräckligt domstolsskydd. Kommissionen ska dessutom, genom ett sådant godkännande, anses godta de omständigheter och skäl som anges i resolutionsordningen, vilket innebär att kommissionen, i förekommande fall, måste försvara dem inför unionsdomstolarna (dom av den 18 juni 2024, kommissionen/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punkt 96 och där angiven rättspraxis).

99 Det är mot denna bakgrund som domstolen ska pröva de grunder genom vilka den omtvistade resolutionsordningens lagenlighet har bestritts.

B. Den andra grundens femte del avseende åsidosättande av artikel 90 i SRM-förordningen samt av artiklarna 17, 41 och 52 i stadgan, jämförda med artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen, och den andra grundens sjätte del avseende åsidosättande av motiveringsskyldigheten enligt artikel 296 FEUF

100 Genom den andra grundens femte och sjätte del, vilka ska prövas först, har klagandena gjort gällande att tillgång till den fullständiga versionen av bland annat den omtvistade resolutionsordningen och värderingarna 1 och 2 var nödvändig för att de skulle kunna utöva sin rätt till ett effektivt rättsmedel (den femte delen av denna grund) och att motiveringen till den omtvistade resolutionsordningen, värdering 2 och beslut 2017/1246 var otillräcklig på grund av de uppgifter som maskerades i dessa handlingar (grundens sjätte del).

1. Den andra grundens femte del

101 Genom den andra grundens femte del har klagandena gjort gällande att deras rätt till tillgång till akten enligt artikel 90 i SRM-förordningen samt artiklarna 17, 41 och 52 i stadgan, jämförda med artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen, som undertecknades i Paris den 20 mars 1952 (nedan kallat tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen), har åsidosatts. Denna delgrund består av fyra anmärkningar.

a) Parternas argument

102 Klagandena har för det första gjort gällande att tribunalen, i punkterna 503 och 504 i den överklagade domen, grundade sig på en felaktig tolkning av artikel 90 i SRM-förordningen, när den fann att den rätt till tillgång till akten som garanteras i denna artikel endast gäller den enhet som är föremål för resolutionsbeslutet. Den spanska versionen (”*personas sujetas a las decisiones*”), den engelska versionen (”*persons who are the subject of*”) och den portugisiska versionen (”*pessoas sujeitas às decisões*”) av denna bestämmelse hänvisar nämligen inte till föremålet för resolutionsbeslutet, utan till de personer som är föremål för ett sådant beslut. Dessutom säkerställer artikel 41.2 b i stadgan även att var och en ska ha tillgång till de akter som berör honom eller henne.

103 För det andra kan ett åsidosättande av rätten att få tillgång till handlingarna i ärendet under det administrativa förfarande som föregår antagandet av ett beslut inte rättas till under domstolsförfarandet och kan, när rätten till försvar har åsidosatts, medföra att detta beslut

ogiltigförklaras. Den omständigheten att klagandena behövt inleda det rättsliga förfarandet utan att ha fått kännedom om handlingarna i ärendet har emellertid kränkt deras rätt till försvar, särskilt som de fortfarande inte har tillgång till samtliga handlingar i ärendet.

104 För det tredje nekade tribunalen, i punkterna 505 och 515 i den överklagade domen, med stöd av bland annat artikel 41.2 b i stadgan och artikel 90.4 i SRM-förordningen, tillgång till vissa uppgifter i den omtvistade resolutionsordningen, värdering 2 och andra förberedande handlingar, med motiveringen att de var konfidentiella. Rätten att få tillgång till handlingarna i ärendet gäller emellertid även när den tillämpliga lagstiftningen inte uttryckligen föreskriver en sådan formföreskrift.

105 För det fjärde och sista utgör en begränsning av de berörda personernas rätt att yttra sig, enligt den rättspraxis som det erinrats om i punkt 475 i den domen, endast ett oproportionerligt och oacceptabelt ingrepp om de berörda fråntas möjligheten att bestrida nämnda åtgärder i ett senare förfarande och att på ett ändamålsenligt sätt göra gällande sin ståndpunkt inom ramen för detta förfarande. I motsats till vad tribunalen slog fast i denna punkt förutsätter en sådan möjlighet emellertid fullständig tillgång till handlingarna i ärendet. Dessutom framgår det av praxis från Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna att artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen kräver att det finns en möjlighet till ett kontradiktoriskt förfarande som respekterar principen om parternas likställdhet i processen i alla förfaranden som kräver avstående från rätten till egendom.

106 Kommissionen har gjort gällande att den andra grundens femte del inte kan tas upp till prövning, eftersom de argument som framförts i överklagandet inte är tillräckligt klara och precisa. SRB anser att argumentet att de olika språkversionerna av artikel 90.4 i SRM-förordningen skiljer sig åt utgör en grund ska avvisas. I vilket fall som helst saknar den andra grunden femte del stöd.

107 SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

b) Domstolens bedömning

108 Vad gäller frågan huruvida den andra grundens femte del kan tas upp till prövning ska det påpekas att även om de åberopade argumenten är tämligen vaga, så går det att förstå att klagandena, med stöd av artikel 90.4 i SRM-förordningen och artiklarna 17, 41 och 52 i stadgan, jämförda med artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen, har åberopat rätten att få tillgång till de fullständiga versionerna av den omtvistade resolutionsordningen, värdering 2 och andra förberedande handlingar.

109 Klagandena har närmare bestämt kritiserat dels övervägandena i punkterna 497–504 i den överklagade domen, i vilka tribunalen avfärdade deras argument att det inte beretts tillgång till Banco Populars resolutionshandlingar, dels i punkterna 505 och 515 i den domen, i vilka tribunalen, i motsats till vad de hade hävdat, fann att förekomsten av konfidentiell information i akten utgör hinder för att ge dem fullständig tillgång.

110 Argumentet att språkversionerna av artikel 90.4 i SRM-förordningen skiljer sig åt avser särskilt punkterna 503 och 504 i den överklagade domen och ska anses röra tribunalens bedömning i dessa punkter. En klagande har rätt att vid domstolen åberopa grunder som följer av den överklagade

domen och som syftar till att bestrida att domen är korrekt i rättsligt hänseende (dom av den 25 januari 2022, kommissionen/European Food m.fl., C-638/19 P, EU:C:2022:50, punkt 77 och där angiven rättspraxis).

111 Kommissionens och SRB:s invändning om rättegångshinder mot den andra grundens femte del kan således inte godtas.

112 I sak framgår det av övervägandena i punkterna 497–504 i den överklagade domen att tribunalen, för att underkänna argumentet att rätten till tillgång till samtliga uppgifter i akten hade åsidosatts, grundade sig såväl på att de inte ingår i den personkrets som omfattas av artikel 90.4 i SRM-förordningen som på förekomsten av konfidentiella uppgifter i akten. Det kan emellertid konstateras att vart och ett av dessa överväganden i sig kan motivera tribunalens avgörande.

113 Vad för det första gäller frågan huruvida tribunalen gjorde en riktig bedömning när den slog fast att tystnadsplikten kan utgöra hinder för tillgång till de fullständiga versionerna av den omtvistade resolutionsordningen, värdering 2 och andra förberedande handlingar, erinrar domstolen om att det i artikel 90.4 i SRM-förordningen föreskrivs att de personer som är föremål för SRB:s beslut har rätt att få tillgång till SRB:s akt, samtidigt som det preciseras dels att dessa personer har denna rätt, med förbehåll för andra personers berättigade intresse av att deras affärshemligheter skyddas, dels att denna rätt inte omfattar konfidentiella uppgifter eller SRB:s interna förberedande handlingar. Det ska dessutom understrykas att varje berörd institution är skyldig att utöva sina befogenheter i enlighet med de allmänna principerna i unionsrätten, i synnerhet principen om god förvaltning, som numera uttryckligen slås fast i artikel 41 i stadgan. I punkt 2 b i denna artikel garanteras var och en rätt att få tillgång till de akter som berör honom eller henne, med förbehåll för berättigade intressen vad avser sekretess, tystnadsplikt och affärshemlighet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 12 maj 2022, Klein/kommissionen, C-430/20 P, EU:C:2022:377, punkt 87).

114 Det framgår av själva ordalydelsen i dessa bestämmelser att rätten att få tillgång till handlingarna i ärendet begränsas av behovet av att skydda konfidentiella uppgifter. De begränsningar som på detta sätt inskränker denna rättighet återspeglar den tystnadsplikt som föreskrivs i artikel 339 FEUF. Domstolen har i detta sammanhang redan slagit fast att unionens institutioner, organ och byråer–enligt principen om skydd för affärshemligheter, som är en allmän princip i unionsrätten, vilken bland annat har kommit till konkret uttryck i artikel 339 FEUF–i princip är skyldiga att inte avslöja hemliga uppgifter som en privat aktör har lämnat för dennes konkurrenter (se dom av den15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och SRB, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkt 109 och där angiven rättspraxis).

115 Inom ramen för det system som inrättats genom SRM-förordningen preciseras kravet på att iaktta den tystnadsplikt som föreskrivs i artikel 339 FEUF inte bara genom förbehållet i artikel 90.4 i SRM-förordningen, utan även genom artikel 88.1 andra stycket i denna förordning, enligt vilken SRB inte får lämna ut information som omfattas av tystnadsplikt till en annan offentlig eller privat enhet, utom när så krävs i samband med rättsliga förfaranden. Såsom anges i artikel 88.5 i nämnda förordning ska SRB, innan den lämnar ut information, se till att denna information inte innehåller konfidentiella uppgifter.

116 I förevarande fall konstaterade tribunalen, i punkt 525 i den överklagade domen, vilken är en punkt som inte har kritiserats inom ramen för överklagandet, att den omständigheten att tribunalen valt att förordna om företeende av handlingar inte garanterar sökandena tillgång till samtliga dessa handlingar om de innehåller konfidentiella uppgifter.

117 Under dessa omständigheter finner domstolen att tribunalen inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 505, 506, 515 och 527 i den överklagade domen, slog fast att sökandena inte kunde åberopa en rätt till tillgång till de fullständiga versionerna av den omtvistade resolutionsordningen, värdering 2 och andra förberedande handlingar, eftersom dessa fullständiga versioner innehöll konfidentiella uppgifter.

118 I motsats till vad klagandena har hävdat innebär inte rätten till ett effektivt rättsmedel att tillgång till samtliga handlingar ska ges när det är fråga om konfidentiella uppgifter.

119 Det ska i detta sammanhang påpekas att det följer av fast rättspraxis att den berörda personen, för att det ska vara fråga om ett effektivt rättsmedel enligt artikel 47 i stadgan, måste ha möjlighet att få kännedom om de skäl som ligger till grund för det beslut som fattats rörande honom eller henne, antingen genom att läsa själva beslutet eller genom att på begäran underrättas om skälen för beslutet, utan att detta påverkar den behöriga domstolens rätt att kräva att den aktuella myndigheten anger dessa. Detta är nödvändigt för att den berörde ska kunna ta till vara sina rättigheter under bästa möjliga förutsättningar och, med kännedom om samtliga omständigheter, kunna avgöra huruvida det finns anledning att väcka talan vid behörig domstol samt för att behörig domstol fullt ut ska kunna genomföra legalitetskontrollen av det aktuella nationella beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 4 juni 2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, punkt 53 och där angiven rättspraxis, och dom av den 24 november 2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 och C-226/19, EU:C:2020:951, punkt 43).

120 Domstolen har emellertid även slagit fast, på flera unionsrättsliga områden, att motiveringen av en rättsakt som går en enskild emot, vilken grundar sig på en bedömning av privata aktörers relativa ställning, i viss mån kan begränsas för att skydda uppgifter om dessa aktörer som omfattas av skyddet för affärshemligheter. Skyldigheten att iaktta affärshemligheter får emellertid inte leda till att motiveringsskyldigheten förlorar sitt väsentliga innehåll. Även om en sådan rättsakt, med hänsyn till skyldigheten att iaktta skyddet för affärshemligheter, kan anses vara tillräckligt motiverad även om den inte innehåller samtliga sifferuppgifter som resonemanget grundar sig på, så ska det av motiveringen klart och tydligt framgå hur kommissionen har resonerat och vilken metod som använts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 1 juli 2008, Chronopost och La Poste/UFEX m.fl., C-341/06 P och C-342/06 P, EU:C:2008:375, punkterna 108–111, dom av den 21 december 2016, Club Hotel Loutraki m.fl./kommissionen, C-131/15 P, EU:C:2016:989, punkt 48, och dom av den 15 juli 2021, kommissionen/Landesbank Baden-Württemberg och SRB, C-584/20 P och C-621/20 P, EU:C:2021:601, punkterna 110, 111 och 120).

121 När det är fråga om konfidentiella uppgifter ger artikel 47 i stadgan således inte den berörda personen rätt att få tillgång till hela akten, under förutsättning att de villkor som det erinrats om i punkterna 119 och 120 ovan är uppfyllda.

122 I punkt 526 i den överklagade domen påpekade tribunalen att de uppgifter som fortfarande var maskerade i de icke-konfidentiella versionerna av den omtvistade resolutionsordningen, värdering 2 och andra förberedande handlingar inte var relevanta för utgången i målet. Klaganden har inte invänt mot detta påpekande inom ramen för överklagandet.

123 Vad slutligen gäller artiklarna 17 och 52 i stadgan samt artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen, erinrar domstolen om att de grundläggande rättigheter som erkänns i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, vilken undertecknades i Rom den 4 november 1950, såsom bekräftas i artikel 6.3 FEU, ingår i unionsrätten som allmänna principer, och att det i artikel 52.3 i stadgan föreskrivs att

rättigheter i stadgan som motsvarar rättigheter som garanteras i Europakonventionen ska ges samma innebörd och räckvidd som rättigheterna i denna konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna. Konventionen utgör emellertid inte något rättsligt instrument som formellt har införlivats med unionsrätten, så länge som unionen inte har anslutit sig till denna konvention. Prövningen av unionsrättsakters lagenlighet ska således ske enbart mot bakgrund av de grundläggande rättigheter som garanteras i stadgan, särskilt artikel 17 i denna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 februari 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, punkterna 45 och 46 och där angiven rättspraxis).

124 Rätten till egendom enligt artikel 17, jämförd med artikel 51.1 i stadgan, kan emellertid inte tolkas så, att den ger den berörda personen tillgång till uppgifterna i akten som går utöver de krav som följer av den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 119 och 120 ovan.

125 Mot bakgrund av det ovan anförda konstaterar domstolen att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den slog fast att klagandena inte hade rätt att få tillgång till de fullständiga versionerna av den omtvistade resolutionsordningen, värdering 2 och andra förberedande handlingar.

126 Såsom framgår av punkt 112 ovan anser domstolen att även om den skulle övertygas av klagandenas argument att de som aktieägare i den enhet som är föremål för resolution kan åberopa den rätt som garanteras i artikel 90.4 i SRM-förordningen, så kan detta ändå göra tribunalens i föregående punkt nämnda avgörande rättsstridigt. Detta argument är således verkningslöst.

127 Av detta följer att den andra grundens femte del delvis saknar stöd och delvis är verkningslös.

2. Den andra grundens sjätte del

128 Genom den andra grundens sjätte del har klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid sin prövning av huruvida den motiveringsskyldighet som föreskrivs i artikel 296 FEUF har iakttagits vad avser värdering 2 och beslut 2017/1246.

a) Parternas argument

129 Klagandena har för det första invänt att den omtvistade resolutionsordningen innehåller en otillräcklig motivering.

130 Till att börja med har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkterna 543 och 545 i den överklagade domen, felaktigt fann att motiveringen i resolutionsordningen var tillräcklig vad gäller konstaterandet om förekomsten av ett fallissemang, trots att SRB inte hade undersökt några andra genomförbara lösningar. SRB nöjde sig dessutom med att konstatera, utan någon annan förklaring, att andra lösningar inte skulle kunna avhjälpa Banco Populars likviditetsproblem. SRB har inte heller lämnat någon motivering till valet av försäljningsverktyget och inte heller angett varför detta verktyg bör anses utgöra den bästa lösningen. I detta sammanhang har klagandena även hävdat att SRB, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 556 och 557 i den överklagade domen, borde ha motiverat varför den ansåg att återstoden av det akuta likviditetsstöd som nämns i dessa punkter inte längre skulle betalas ut.

131 Vidare slog tribunalen, i punkterna 536–540 i den överklagade domen, felaktigt fast att de omständigheter som anges i artikel 6.6 i resolutionsordningen inte kunde anses motivera ett förfarande för offentlig försäljning av Banco Popular. De har i detta avseende i huvudsak kritiserat avsaknaden av uppgifter om skälen till att samtliga berörda parter, med undantag av Banco Santander, hade avstått från att lämna ett anbud. SRB borde dessutom, i den omtvistade resolutionsordningen, ha angett skälet till att Frob inte hade beviljat någon av dessa parter en ny frist för att inkomma med sitt anbud. Fastställandet av försäljningspriset för Banco Popular var inte heller motiverat.

132 I motsats till vad tribunalen slog fast i punkt 553 i den överklagade domen var dessutom motiveringen avseende 2016 års resolutionsplan, i skälen 44–46 i den omtvistade resolutionsordningen, otillräcklig. I dessa skäl avhandlas nämligen inte bestämmelserna om en beredskapsplan som gör det möjligt att snabbt erhålla likvida medel och ett scenario som gör det möjligt att överleva en likviditetskris under fyra månader, trots att dessa bestämmelser, enligt klagandena, hade kunnat avhjälpa dessa likviditetsproblem.

133 Slutligen borde det i den omtvistade resolutionsordningen även ha förklarats varför Deloitte ansågs uppfylla kraven på oberoende och opartiskhet. I punkt 551 i den överklagade domen ansåg tribunalen emellertid att detta inte behövde förklaras.

134 Klagandena har för det andra gjort gällande att värdering 2 inte uppfyller de krav som följer av artikel 296 FEUF. I motsats till vad tribunalen konstaterade i punkt 558 i den överklagade domen framgår det av punkt 82 iv och viii i klagandenas replik i första instans att de redan hade ifrågasatt konkreta maskeringar, avseende värderingen av avsättningar för rättsliga risker och synergieffekter.

135 I den icke-konfidentiella versionen av värdering 2 har emellertid viktiga avsnitt tagits bort. Dessa avsnitt är viktiga för att förstå värderingen av Banco Popular, närmare bestämt, i den första delen, vissa beräkningar och det totala värdet av posterna för avsättningar för juridiska risker, samriskföretag och synergieffekter, i den andra delen, de totala beloppen för varje värderad post och de totala indrivningsbeloppen för borgenärerna i bästa och värsta möjliga scenarier i händelse av insolvens samt motsvarande delar i bilagorna. Enligt klagandena är dessa redigeringar så långtgående att motiveringsskyldigheten, såsom den följer av den rättspraxis som det erinrats om i punkt 565 i den överklagade domen, inte kan anses ha uppfyllts. De kan inte heller motiveras av den tystnadsplikt som åberopats i punkt 566 i den domen.

136 För det tredje uppfyller inte heller kommissionens beslut 2017/1246 motiveringsskyldigheten. För det första gjorde tribunalen en felaktig bedömning när den, i punkterna 576 och 577 i den överklagade domen, fann att ett beslut genom vilket kommissionen, såsom i förevarande fall, begränsar sig till att ange att den instämmer med innehållet i SRB:s beslut ska anses vara tillräckligt motiverat med hänsyn till den mycket korta tidsfrist som kommissionen förfogade över.

137 Klagandena har vidare kritiserat punkterna 580–583 i den överklagade domen, i vilka tribunalen fann att klagandenas argument avseende åsidosättande av de principer om delegering av befogenheter som följer av domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7), utgjorde en ny grund som inte kunde tas upp till prövning. De hade nämligen, i punkt 153 i deras ansökan i första instans, åberopat denna rättspraxis i samband med kommissionens kontrollskyldighet och avsaknaden av motivering av ett rent tyst beslut.

138 Kommissionen och Banco Santander har gjort gällande att den andra grundens sjätte del inte kan tas upp till prövning, eftersom klagandena endast har upprepat de argument som anfördes i första instans och eftersom klagandena inte exakt har angett vilka punkter i den överklagade domen som kritiseras. Den sjätte delgrunden saknar under alla omständigheter stöd.

139 SRB och Konungariket Spanien har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

b) Domstolens bedömning

1) Upptagande till prövning

140 Vad för det första gäller kommissionens och Banco Santanders invändning om rättegångshinder erinrar domstolen om att det enligt fast rättspraxis följer av artikel 256.1 andra stycket FEUF, artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol, och artiklarna 168.1 d och 169.2 i domstolens rättegångsregler att det i ett överklagande klart ska anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande, vid äventyr av att överklagandet eller grunden i fråga ska avvisas. Ett överklagande som inte innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i den överklagade domen eller i det överklagade beslutet och som enbart upprepar eller återger de grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen, inbegripet sådana som avser omständigheter som tribunalen uttryckligen har underkänt, uppfyller inte kraven på motivering enligt dessa bestämmelser. Ett sådant överklagande utgör i själva verket endast en begäran om omprövning av den ansökan som ingetts till tribunalen, vilket faller utanför domstolens behörighet (dom av den 11 januari 2024, Planistat Europe och Charlot/kommissionen, C-363/22 P, EU:C:2024:20, punkterna 40 och 41 och där angiven rättspraxis).

141 När en klagande har ifrågasatt tribunalens tolkning eller tillämpning av unionsrätten kan dock de rättsfrågor som prövades i första instans på nytt dryftas inom ramen för ett överklagande. Om en klagande inte på detta sätt kunde utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan åberopats vid tribunalen, så skulle nämligen överklagandeinstitutet förlora en del av sin betydelse (dom av den 12 september 2006, Reynolds Tobacco m.fl./kommissionen, C-131/03 P, EU:C:2006:541, punkt 51, och dom av den 9 juli 2020, Haswani/rådet, C-241/19 P, EU:C:2020:545, punkt 50 och där angiven rättspraxis).

142 I förevarande fall syftar den andra grundens sjätte del i huvudsak till att ifrågasätta tribunalens avgörande vad rör de rättsfrågor som den hade att pröva i första instans, bland annat vad gäller institutionernas motiveringsskyldighet enligt artikel 296 FEUF. I den utsträckning som den sjätte delgrunden anger tydligt på vilka punkter den överklagade domen kritiseras och vilka argument som den stöder sig på kan den inte avvisas i sin helhet.

143 Den första anmärkningen kan emellertid delvis inte tas upp till prövning, i den mån klagandena har bestritt att motiveringen avseende 2016 års resolutionsplan är tillräcklig. Även om klagandena, såsom framgår av punkt 552 i den överklagade domen, hade gjort gällande bristande motivering vad gäller dels den resolutionsstrategi och det resolutionsverktyg som avses i planen, dels skälen till att planen inte hade följts, har de nämligen numera hävdat att planen innehöll

mekanismer som skulle ha gjort det möjligt att undvika Banco Populars fallissemang. Genom att göra detta har de åberopat ett nytt argument, vilket inte kan tas upp till prövning i ett mål om överklagande.

144 Vad gäller den andra anmärkningen utgör klagandenas påståenden avseende värdering 2, såsom generaladvokaten påpekade i punkt 61 i sitt förslag till avgörande i målet Aeris Invest/kommissionen och SRB (C-535/22 P, EU:C:2024:233), vilket, enligt punkt 4 i nämnda förslag, ska läsas tillsammans med dennes förslag till avgörande i förevarande mål, en ny grund som åberopats i samband med överklagandet, eftersom tribunalen, i punkt 558 i den överklagade domen, konstaterade att klagandena hade underlåtit att precisera vilka delar av värdering 2 som de inte kunde förstå.

145 Även om klagandena har bestritt detta konstaterande med motiveringen att de, i punkt 82 iv och viii i deras replik i första instans, hade nämnt maskeringar avseende värderingen av avsättningar för rättsliga risker och synergieffekter, ska det emellertid påpekas att klagandena, genom de argument som anfördes i punkt 82 i denna replik, gjorde gällande att artikel 20 i SRM-förordningen hade åsidosatts och inte att motiveringsskyldigheten hade åsidosatts. Detta bekräftas av den omständigheten att dessa argument visar att klagandena kunde förstå och bestrida värdering 2. I punkt 558 i den överklagade domen prövade tribunalen dessutom klagandenas argument avseende ett åsidosättande av motiveringsskyldigheten.

146 Den sjätte grundens andra del utgör således en ny grund i den del den innebär ett ifrågasättande av motiveringen till värdering 2. Den kan således inte tas upp till prövning.

2) Prövning i sak

147 Genom den första och den tredje anmärkningen i den andra grundens sjätte del hävdar klagandena att tribunalen åsidosatte de krav som följer av artikel 296 FEUF vid sin prövning av motiveringen i den omtvistade resolutionsordningen och beslut 2017/1246.

148 Tribunalen erinrar i detta sammanhang om att motiveringsskyldigheten utgör en väsentlig formföreskrift som ska särskiljas från frågan huruvida motiveringen är välgrundad, vilken är hänförlig till frågan huruvida den omtvistade rättsakten är lagenlig i materiellt hänseende (dom av den 18 januari 2024, Jenkinson/rådet m.fl., C-46/22 P, EU:C:2024:50, punkt 130 och där angiven rättspraxis).

149 Det framgår dessutom av fast rättspraxis att det av den motivering som krävs enligt artikel 296 FEUF klart och tydligt ska framgå hur den institution som har antagit rättsakten har resonerat, så att den som berörs därav kan få kännedom om skälen för den vidtagna åtgärden och så att behörig domstol ges möjlighet att utföra sin prövning. Motiveringen ska emellertid vara anpassad till rättsaktens beskaffenhet och till det sammanhang i vilket den antagits. Det krävs härvidlag inte att samtliga faktiska och rättsliga omständigheter anges i motiveringen, eftersom bedömningen av huruvida en motivering är tillräcklig inte ska ske endast utifrån rättsaktens ordalydelse, utan även utifrån sammanhanget och samtliga rättsregler på det ifrågavarande området samt utifrån det intresse av att få förklaringar som de till vilka rättsakten är riktad kan ha (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 maj 2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg/ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, punkterna 85 och 87, och dom av den 29 september 2022, ABLV Bank/SRB, C-202/21 P, EU:C:2022:734, punkt 193 och där angiven rättspraxis).

150 Domstolen har dessutom redan slagit fast att graden av precision i ett besluts motivering ska anpassas till de faktiska möjligheterna och de tekniska och tidsmässiga villkor under vilka rättsakten antas. När unionsinstitutioner avfattar en rättsakt behöver de således inte ta ställning till omständigheter som uppenbart saknar direkt samband med saken eller föregripa möjliga invändningar (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 juli 2008, Bertelsmann och Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, punkt 167 och där angiven rättspraxis, och dom av den 6 november 2012, Éditions Odile Jacob/kommissionen, C-551/10 P, EU:C:2012:681, punkt 48).

151 Såsom har påpekats i punkterna 114 och 116ovan är unionens institutioner, organ och byråer i princip skyldiga–med tillämpning av principen om skydd för affärshemligheter, vilken bland annat kommer till uttryck i artikel 339 FEUF samti artikel 88.1 andra stycket och artikel 90.4 i SRM-förordningen, jämförda med skäl 116 i samma förordning–att inte lämna ut konfidentiella uppgifter som omfattas av tystnadsplikt.

152 Enligt den fasta rättspraxis som det erinrats om i punkt 120 ovan kan motiveringen av en rättsakt som går en enskild emot, vilken grundar sig på en bedömning av privata aktörers relativa ställning, i viss mån begränsas för att skydda uppgifter om dessa aktörer som omfattas av skyddet för affärshemligheter. Skyldigheten att iaktta affärssekretess får emellertid inte leda till att motiveringsskyldigheten förlorar sitt väsentliga innehåll. En sådan rättsakt kan, med hänsyn till skyldigheten att iaktta skyddet för affärshemligheter, anses vara tillräckligt motiverad även om den exempelvis inte innehåller samtliga sifferuppgifter som resonemanget grundar sig på, med det måste av motiveringen klart och tydligt framgå hur kommissionen har resonerat och vilken metod som har använts.

i) Motiveringen av den omtvistade resolutionsordningen

153 Klagandena har för det första gjort gällande att motiveringen avseende de villkor för resolution som föreskrivs i artikel 18.1 första stycke led a och led b i SRM-förordningen inte är tillräcklig.

154 Vad gäller villkoret i artikel 18.1 första stycket led a i denna förordning, grundar sig kritiken mot punkt 543 i den överklagade domen på antagandet att SRB borde ha undersökt om det fanns andra genomförbara lösningar innan den drog slutsatsen att det förelåg en situation där Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

155 Ett sådant krav följer emellertid inte av artikel 18.1 första stycket led a och 18.4 c i SRM-förordningen, enligt vilken en enhet ska anses fallera, eller anses sannolikt komma att fallera, om enheten inte kan betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning, eller om det finns objektiva faktorer som gör det möjligt att dra slutsatsen att enheten kommer att fallera inom den närmaste framtiden. Under dessa omständigheter gjorde tribunalen en riktig bedömning när den, i punkterna 542–544 i den överklagade domen, slog fast att uppgifterna i skälen 23 och 24 i den omtvistade resolutionsordningen om att Banco Populars likviditet hade försämrats tillräckligt motiverade slutsatsen att det förelåg en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

156 Vad gäller villkoret i artikel 18.1 första stycket led b i SRM-förordningen har klagandena hävdat att SRB endast konstaterade att andra lösningar inte skulle kunna avhjälpa Banco Populars likviditetsproblem, utan att ange någon annan förklaring.

157 Domstolen konstaterar emellertid att detta argument grundar sig på en uppenbart felaktig tolkning av den överklagade domen och av den omtvistade resolutionsordningen. I punkt 545 i den överklagade domen grundade sig tribunalen nämligen på konstaterandena i punkterna 188–192 i den överklagade domen, av vilka det framgår att artikel 3 i den omtvistade resolutionsordningen innehåller en detaljerad redogörelse för de skäl som föranledde SRB att dra slutsatsen att det inte fanns några alternativa åtgärder för att åtgärda Banco Populars likviditetsproblem.

158 När det i detta sammanhang gäller ett akut likviditetsstöd, framgår det av punkt 153 i den överklagade domen att SRB, i skäl 26 c i den omtvistade resolutionsordningen, hade konstaterat att ett sådant tillskott inte kunde beviljas vid tidpunkten för resolutionen. På grundval av detta konstaterande slog tribunalen, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i punkterna 556 och 557 i den överklagade domen, fast att SRB inte var skyldig att precisera skälen till varför ett akut likviditetsstöd inte kunde ges.

159 Klagandena har för det andra ifrågasatt motiveringen avseende fastställandet och genomförandet av verktyget försäljning av affärsverksamhet som resolutionsverktyg.

160 Vad gäller punkt 545 i den överklagade domen ska det, i den mån klagandena har gjort gällande att SRB inte hade angett skälen till att verktyget för försäljning av affärsverksamhet valdes som resolutionsverktyg, påpekas att tribunalen tvärtom konstaterade att artikel 5 i den omtvistade resolutionsordningen innehåller förklaringar till valet av detta verktyg och till varför SRB ansåg att de övriga verktyg som uppräknas i artikel 22.2 i SRM-förordningen inte gjorde det möjligt att uppnå resolutionsmålen i samma utsträckning. Mot bakgrund av dessa konstateranden från tribunalens sida kan argumentet avseende bristande motivering inte godtas.

161 Vad gäller förfarandet för offentlig försäljning av Banco Popular förklarade tribunalen, i punkterna 536 och 537 i den överklagade domen, att uppgifterna i artikel 6.6 i den omtvistade resolutionsordningen gjorde det möjligt att förstå hur detta förfarande fortlöpte och att ett enda giltigt anbud hade lämnats i slutet av detta förfarande, varför SRB ansåg att det var lämpligt att godta detta anbud för att på så sätt förhindra en okontrollerad insolvens hos Banco Popular.

162 Mot bakgrund av dessa uppgifter gjorde tribunalen en riktig bedömning när den fann att SRB inte var skyldig att ange skälen till att samtliga berörda parter, med undantag för Banco Santander, hade avstått från att inge ett anbud. På samma sätt framgår det av punkt 540 i den överklagade domen att försäljningspriset inte hade fastställts av SRB utan var resultatet av det konkurrensutsatta försäljningsförfarande som Frob genomförde och det pris som Banco Santander erbjöd.

163 Klagandena har dessutom fel i sitt påstående att SRB i den omtvistade resolutionsordningen borde ha angett ett särskilt skäl till att Frob inte hade beviljat någon av de berörda parterna en ny tidsfrist. Såsom tribunalen påpekade i punkt 540 i nämnda dom var en sådan precisering inte nödvändig, eftersom denna berörda part den 6 juni 2017 hade underrättat Frob om sitt beslut att inte lämna något anbud.

164 Vad för det tredje gäller klagandenas argument att den omtvistade resolutionsordningen även borde ha preciserat att den oberoende värderaren, som anlitades för värdering 2, uppfyllde kraven på oberoende och opartiskhet, gjorde tribunalen en riktig bedömning när den i punkt 551 i den överklagade domen fann att en sådan precisering inte var nödvändig för att förstå den omtvistade resolutionsordningen.

165 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första anmärkningen om att den omtvistade resolutionsordningen strider mot artikel 296 FEUF.

ii) Motiveringen av beslut 2017/1246

166 Klagandena har för det första gjort gällande att tribunalen, i punkterna 576 och 577 i den överklagade domen, felaktigt slog fast att beslut 2017/1246, genom vilket kommissionen endast godtog innehållet i den omtvistade resolutionsordningen, uppfyllde de krav som följer av artikel 296 FEUF på grund av den mycket korta tidsfrist som kommissionen förfogade över.

167 I skälen 2–5 i beslut 2017/1246 förklarar kommissionen varför den antog detta beslut. Kommissionen konstaterar i skälen 2 och 3 i nämnda beslut först att det framgår av uppgifterna i den omtvistade resolutionsordningen att samtliga villkor för att inleda ett resolutionsförfarande som anges i artikel 18.1 första stycket i SRM-förordningen var uppfyllda vad gällde Banco Popular och att denna ordning försätter denna bank i resolution och fastställer tillämpningen av verktyget för försäljning av affärsverksamhet. I skäl 4 i samma beslut angav kommissionen att den ”ställer sig bakom resolutionsordningen” och ”i synnerhet [instämmer] med den motivering som lämnats av [SRB] till varför en resolution är nödvändig för allmänintresset i enlighet med artikel 18.5 i [SRM-förordningen]”. Kommissionen drog därför, i skäl 5 i beslut 2017/1246, slutsatsen att den omtvistade resolutionsordningen skulle godkännas, vilket den gjorde genom artikel 1 i samma beslut.

168 Domstolen har redan slagit fast att kommissionen, genom ett sådant godkännande, ska anses godta de omständigheter och skäl som anges i den omtvistade resolutionsordningen, vilket innebär att kommissionen i förekommande fall måste försvara dem inför unionsdomstolen (dom av den 18 juni 2024, kommissionen/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, punkt 96). Under dessa omständigheter finner domstolen att de skäl som föranledde SRB att anta resolutionsordningen utgör en integrerad del av beslutet om godkännande och således även kan motivera detta godkännande.

169 Tribunalen gjorde således en riktig bedömning när den, i punkt 576 i den överklagade domen, påpekade att det inte kan krävas att kommissionen lämnar en ytterligare motivering till sitt godkännande, eftersom denna motivering endast skulle upprepa uppgifter som redan finns i den omtvistade resolutionsordningen. Enligt artikel 18.7 i SRM-förordningen är kommissionen inte heller skyldig att göra en andra bedömning i förhållande till SRB:s bedömning. Kommissionen behöver endast välja om den vill godkänna SRB:s beslut eller inte.

170 Tribunalen gjorde sig inte heller skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkt 577 i den överklagade domen, beaktade den mycket korta tidsfrist inom vilken kommissionen skulle godkänna den omtvistade resolutionsordningen. Såsom det har erinrats om i punkt 150 ovan följer det av fast rättspraxis att graden av precision i ett besluts motivering ska anpassas till de faktiska möjligheterna och de tekniska och tidsmässiga villkor under vilka rättsakten antas. Den situation där den omtvistade resolutionsordningen antogs och godkändes kännetecknades klart av brådska.

171 Härav följer att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den, i punkt 578 i den överklagade domen, slog fast att motiveringen till beslut 2017/1246 uppfyller de krav som följer av artikel 296 FEUF.

172 För det andra har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkterna 580–583 i den överklagade domen, felaktigt underkände deras argument avseende ett åsidosättande av de principer om delegering av befogenheter som följer av domen av den 13 juni 1958, Meroni/Höga myndigheten (9/56, EU:C:1958:7), med motiveringen att det var ett nytt argument. De har i detta avseende gjort gällande att de redan i punkt 153 i sin ansökan i första instans hade åberopat detta argument.

173 Det framgår emellertid av denna punkt att klagandena i deras ansökan i första instans inte hade åberopat att dessa principer avseende delegering av befogenheter hade åsidosatts, utan endast hade gjort gällande att kommissionen hade underlåtit att motivera sin kontroll av de skönsmässiga aspekterna av den omtvistade resolutionsordningen.

174 Under dessa omständigheter konstaterar domstolen att tribunalen inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den fann att argumentet var ett nytt argument. Denna anmärkning saknar således stöd.

175 Mot bakgrund av det ovan anförda kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens sjätte del.

C. Den första grundens första del: Åsidosättande av artikel 18.1 första stycket led a i SRM-förordningen

176 Genom den första grundens första del har klagandena gjort gällande att artikel 18.1 första stycket led a i SRM-förordningen har åsidosatts. Denna delgrund består av tre anmärkningar.

1. Parternas argument

177 Klagandena har för det första gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 133 och 145 i den överklagade domen, slog fast att en Banco Populars likviditetskris utgjorde en tillräcklig omständighet för att motivera resolutionsåtgärden gentemot denna bank, utan att först kontrollera huruvida bankens fallissemang hade kunnat undvikas genom ett akut likviditetsstöd.

178 I motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 152, 158 och 168 i den överklagade domen följer det av artikel 18.1 a och 18.4 c i SRM-förordningen, jämförd med punkt 20 i EBA:s riktlinjer av den 6 augusti 2015 om tolkning av olika situationer i vilka ett kreditinstitut ska anses fallera eller sannolikt komma att fallera enligt artikel 32.6 i direktiv 2014/59 (EBA/GL/2015/07) och artikel 41 i stadgan, att ett akut likviditetsstöd i första hand ska ges när det konstateras att ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Från och med april 2017 var SRB således skyldig att verka för ett akut likviditetsstöd från Spaniens centralbank eller ECB.

179 För det andra har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkterna 163–169 i den överklagade domen, felaktigt slog fast att SRB:s påstådda åsidosättande av skyldigheten att iaktta konfidentialitet före antagandet av den omtvistade resolutionsordningen inte var relevant för tillämpningen av artikel 18.1 första stycket led a i SRM-förordningen. För det första borde tribunalen ha kontrollerat hur situationen skulle ha utvecklats om denna oegentlighet inte hade förelegat. Vidare innehåller den överklagade domen en motsägelse i det avseendet att det anges att den angripna rättsakten ska ogiltigförklaras om det fastställs att rättsstridigheten har haft en tillräcklig inverkan, samtidigt som det slås fast att de skäl som låg till grund för resolutionen inte är relevanta i detta avseende. I punkterna 168 och 169 i den överklagade domen slog tribunalen

dessutom felaktigt fast att principen att ingen kan åberopa egen brottslig gärning till sitt försvar (*nemo auditur propiam turpitudinem allegans*) inte var tillämplig, med motiveringen att SRB och kommissionen inte hade dragit fördel av deras rättsstridiga beteende. Enligt deras uppfattning ligger fördelen för SRB i förevarande fall i att uttalandena från dess ordförande och informationsläckorna ignorerades och förbigicks med tystnad. Slutligen fastställs i skäl 116 i SRM-förordningen en motbevisbar presumtion om att ett åsidosättande av tystnadsplikten är orsaken till bristen.

180 För det tredje var SRB och kommissionen, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 173–176 i den överklagade domen, på grund av det påstådda åsidosättandet av tystnadsplikten, enligt artikel 41 i stadgan skyldiga att agera för att undvika den skada som orsakats av detta åsidosättande av tystnadsplikten och följaktligen att kontrollera möjligheten att i tillräckligt god tid bevilja ett akut likviditetsstöd eller föreslå mindre ingripande lösningar.

181 SRB och Banco Santander har gjort gällande att den första grundens första del inte kan tas upp till prövning, eftersom klagandena endast upprepar eller ordagrant återger de grunder och argument som de anförde vid tribunalen. SRB har tillagt att klagandena, vad gäller den fördel som krävs för att tillämpa principen *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, har åberopat ett nytt argument. Överklagandet kan under alla omständigheter inte vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

182 Kommissionen och Konungariket Spanien Santander har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den första grundens första del.

2. Domstolens bedömning

a) Upptagande till prövning

183 Vad gäller invändningen om rättegångshinder på grund av en upprepning av de argument som anfördes vid tribunalen, ska det påpekas att klagandena genom den första grundens första del avser att ifrågasätta tolkningen av artikel 18.1 första stycket led a i SRM-förordningen, samtidigt som de har preciserat vilka punkter i den överklagade domen som kritiseras och vilka argument som deras kritik grundar sig på. Den första delen av denna grund kan således inte avvisas i sin helhet.

184 I den mån SRB har hävdat att klagandena har åberopat ett nytt argument avseende tillämpningen av principen *nemo auditur propiam turpitudinem allegans*, genom att de har preciserat vad som enligt dem utgör den fördel som SRB och kommissionen har åtnjutit, räcker det att påpeka att klagandena i sitt överklagande i huvudsak har anfört samma argument som i ansökan och i repliken i första instans.

185 Överklagandet kan därmed tas upp till prövning såvitt avser den första grunden.

b) Prövning i sak

186 Genom den första grundens första del har klagandena i huvudsak gjort gällande att de påstådda orsakerna till Banco Populars likviditetskris är relevanta för bedömningen av den omtvistade resolutionsordningens lagenlighet mot bakgrund av artikel 18.1 a i SRM-förordningen. De har

hävdat att det framgår av punkterna 133, 145, 152, 158, 163–160 och 173–176 i den överklagade domen att SRB åsidosatte såväl sin tystnadsplikt som sin skyldighet att försöka undvika fallissemang, bland annat genom att verka för ett akut likviditetsstöd till Banco Popular.

187 Tribunalen erinrar om att det enligt artikel 18.1 första stycke led a–c i SRM-förordningen krävs att tre kumulativa villkor är uppfyllda för att en resolutionsordning ska kunna antas. För det första ska den berörda enheten fallera eller sannolikt komma att fallera. För det andra ska det, med beaktande avtidsaspekter och andra relevanta omständigheter, inte finnas några rimliga utsikter att andra åtgärder från den privata sektorns sida som vidtagits gentemot enheten inom rimlig tid skulle kunna förhindra att enheten fallerar. För det tredje krävs att en resolutionsåtgärd är nödvändig av hänsyn till allmänintresset.

188 Den första grundens första del avser endast det första av dessa villkor, nämligen att den berörda enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Vad gäller detta villkor preciseras det i artikel 18.4 första stycket led c i SRM-förordningen att en enhet ska anses fallera eller sannolikt komma att fallera om enheten inte kan betala sina skulder eller andra åtaganden när de förfaller till betalning, eller det finns objektiva faktorer som gör det möjligt att dra slutsatsen att enheten kommer att fallera inom den närmaste framtiden.

189 Domstolen anser, för det första, att eftersom det av ordalydelsen i artikel 18.1 första stycket led a och 18.4 första stycket led c i SRM-förordningen inte går att utläsa någon hänvisning till vilka omständigheter som har orsakat ett fallissemang, gör dessa bestämmelser det möjligt att konstatera att den berörda enheten fallerar, oberoende av vilka omständigheter som har lett till att denna situation har uppstått.

190 Att beakta dessa omständigheter skulle även vara oförenligt med de mål som eftersträvas med SRM-förordningen, vilket, såsom bland annat framgår av skäl 58 i förordningen, är att upprätthålla den finansiella stabiliteten, att säkerställa kontinuiteten i de grundläggande finansiella tjänsterna och att skydda insättarna. Hänsyn till vilka omständigheter som har orsakat den berörda bankens fallissemang kan nämligen inte hindra SRB från att vidta en resolutionsåtgärd, när samtliga villkor i artikel 18.1 första stycket i denna förordning är uppfyllda i det avseendet att banken fallerar, att det inte finns någon alternativ lösning och, särskilt, att en resolution är nödvändig av hänsyn till allmänintresset.

191 Under dessa omständigheter fann tribunalen, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i punkterna 163–166 i den överklagade domen, att en resolutionsordning ska anses ha antagits med giltig verkan när villkoren i artikel 18 i SRM-förordningen är uppfyllda, oberoende av vilka skäl som ligger bakom att den aktuella enheten fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

192 Härav följer även att tribunalen, utan att motsäga sig själv, kunde anse att den omtvistade resolutionsordningen skulle ha antagits även om det hade visats att den situation där ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera hade orsakats av det påstådda åsidosättandet av tystnadsplikten. Härav följer vidare att klagandenas argument att tribunalen åsidosatt principen *nemo auditur propiam turpitudinem allegans* ska lämnas utan avseende, även om det antas att SRB, genom att anta den omtvistade resolutionsordningen, erhållit eller försökt erhålla en ”fördel”, i den mening som avses i denna princip.

193 För det andra innehåller artikel 18.1 första stycket led a och 18.4 första stycket led c i SRM-förordningen inga uttalanden om frågan huruvida det finns alternativa lösningar till resolution.

194 Såsom tribunalen påpekade i punkterna 133, 145 och 147 i den överklagade domen är det, för att slå fast att det rör sig om en situation där ett institut fallerar eller sannolikt kommer att fallera, i den mening som avses i artikel 18.1 första stycket led a i denna förordning, tillräckligt att SRB och kommissionen konstaterar att det föreligger en sådan likviditetskris som det talas om i artikel 18.4 första stycket led c i nämnda förordning. Mot bakgrund av övervägandena i punkterna 189–191 ovan kan däremot den omständigheten att fallissemanget eventuellt hade kunnat undvikas i det förflutna inte utgöra ett hinder mot att SRB och kommissionen konstaterar att en sådan situation föreligger.

195 Vad vidare gäller deras påstådda skyldighet att, vid den tidpunkt då en resolutionsordning antas gentemot den berörda enheten, kontrollera huruvida det fanns andra lösningar än den valda lösningen för att hindra enhetens fallissemang, framgår det av själva ordalydelsen i artikel 18.1 första stycket led b i SRM-förordningen att en sådan bedömning omfattas av det andra villkoret för att anta en resolutionsordning. Den eventuella tillgången till alternativa lösningar påverkar således inte lagenligheten av en sådan resolutionsordning mot bakgrund av det första villkoret i artikel 18.1 första stycket led a i samma förordning.

196 Under dessa omständigheter finner tribunalen att argumentet att kommissionen och SRB, enligt artikel 18.1 första stycket led a och 18.4 första stycket led b i SRM-förordningen, utreda huruvida det fanns andra lösningar än att anta den omtvistade resolutionsordningen och, som ett resultat av en sådan skyldighet, verka för att ett akut likviditetsstöd beviljas Banco Popular, är verkningslöst.

197 Av detta följer att den första grundens första del inte kan leda till bifall för överklagandet.

D. Den första grundens andra del: Åsidosättande av artikel 18.1 första stycket led b i SRM-förordningen

198 Genom den första grundens andra del har klagandena kritiserat tribunalens bedömning, i punkterna 180–229 i den överklagade domen, avseende det andra villkoret för att anta en resolutionsordning, enligt artikel 18.1 första stycket led b i SRM-förordningen.

1. Parternas argument

199 Klagandena har för det första gjort gällande att tribunalen åsidosatt sin motiveringsskyldighet genom att, i punkterna 182–184 i den överklagade domen, slå fast att klagandenas argument avseende ett ytterligare akut likviditetsstöd till Banco Popular grundar sig på rena spekulationer eller endast utgör antaganden. Klagandena anser att om ett ytterligare akut likviditetsstöd, motsvarande ett belopp på 6 miljarder euro, hade betalats till Banco Popular, hade denna bank kunnat fortsätta sin verksamhet åtminstone fram till den 21 juni 2017.

200 För det andra är den överklagade domen bristfälligt motiverad, eftersom tribunalen, i punkt 194 i den överklagade domen, ansåg att det var utrett att det saknades tid för att avhjälpa likviditetsbristen genom en ökning av kapitalet. Enligt Banco Populars interna beräkningar kunde en kapitalökning nämligen genomföras på en månad och en sådan planerades ske före juni 2017.

201 I motsats till vad som tribunalen angett i punkterna 200–203 i den överklagade domen har klagandena dessutom visat att ökningen av Banco Populars kapital var genomförbar och kunde lösa bankens likviditetsproblem. Klagandena har i detta avseende hävdat att tribunalen gjorde en uppenbart oriktig bedömning och missuppfattade innehållet i en skrivelse från Barclays Bank av

den 3 juni 2017 och i en skrivelse från Deutsche Bank av den 5 juni 2017. Enligt klagandena visade dessa skrivelser att dessa två banker hade formulera ett verkligt åtagande för att lyckas åstadkomma en kapitalökning. De anser att en kapitalökning skulle ha återställt aktieägarnas förtroende för Banco Popular och därmed minskat eller nästan undanröjt uttagen av insättningar.

202 För det tredje missuppfattade tribunalen bevisningen när den, i punkt 208 i den överklagade domen, slog fast att klagandenas argument avseende avyttringen av tillgångar endast grundade sig på antaganden. Klagandena har nämligen visat att Banco Popular sedan lång tid tillbaka arbetade med försäljning av icke-produktiva anläggningstillgångar till ett värde av 6 miljarder euro inom ramen för projektet ”Sunrise”. Till följd av resolutionen lämnade dessutom flera fonder anbud på icke-produktiva tillgångar inom ramen för projektet ”Nouveau Sunrise”, vilket visade att det fanns ett verkligt intresse för dessa tillgångar.

203 Detta intresse bekräftas av de bindande anbud som Banco Popular erhöll för icke-strategiska tillgångar. I punkt 211 i den överklagade domen underkände tribunalen deras påståenden på denna punkt med motiveringen att de enbart grundade sig på tidningsartiklar. Det fanns dock ingen rättslig grund för att underkänna bevisning på grund av den kommer från tidningsartiklar.

204 För det fjärde har klagandena gjort gällande att den överklagade domen är bristfälligt motiverad och att den grundar sig på en i huvudsak felaktig bedömning av de faktiska omständigheterna, eftersom tribunalen, i punkterna 223 och 224 i den domen, förklarade att en privat försäljning till tredje man inte utgjorde ett alternativ till att anta den omtvistade resolutionsordningen. De anbud som nämndes i ansökan i första instans var nämligen ägnade att påvisa att det förelåg ett verkligt intresse för ett eventuellt förvärv av Banco Popular, i motsats till vad tribunalen konstaterade. Den privata försäljningen misslyckades inte heller den 29 maj 2017, utan den 6 juni 2017, eftersom SRB krävde att de berörda skulle inkomma med anbud inom sex timmar.

205 För det femte gjorde tribunalen sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkt 229 i den överklagade domen, konstaterade att statligt stöd och användning av fonden strider mot resolutionsmålen och att SRB inte kan ålägga en medlemsstat att bevilja stöd till en enhet. Dessa stöd föreskrivs nämligen uttryckligen i artikel 18.4 första stycket led d iii och 18.6 c samt i artikel 19.1 och 19.3 i SRM-förordningen. SRB kan visserligen inte kan ålägga medlemsstaterna att bevilja stöd till en enhet, men det framgår av skäl 52 i denna förordning att SRB ändå hade möjlighet att föreslå beviljande av stöd eller att främja användningen av fonden, vilken skulle ha kunnat användas i kombination med någon annan lösning.

206 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander har gjort gällande att detta argument inte kan tas upp till prövning, eftersom klagandena endast upprepar eller ordagrant återger de grunder och argument som åberopades i första instans, utan att förklara på vilket sätt tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

207 I sak anser motparterna i huvudsak att de argument som anförts till stöd för den första grundens andra del inte visar att tribunalen, i punkterna 182–229 i den överklagade domen, gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid prövningen av de fem alternativa åtgärder som klagandena hade åberopat.

2. Domstolens bedömning

208 Genom den första grundens andra del har klagandena i huvudsak gjort gällande att tribunalen åsidosatte sin motiveringsskyldighet och/eller missuppfattade bevisningen när den, i punkterna 179–229 i den överklagade domen, underkände klagandenas argument att SRB hade åsidosatt artikel 18.1 första stycke led b i SRM-förordningen.

209 Det ska i detta hänseende påpekas att klagandena vid tribunalen gjorde gällande att det, i motsats till vad SRB hade konstaterat i den omtvistade resolutionsordningen, åtminstone fanns sex bärkraftiga åtgärder som var och en kunde användas som alternativ till en resolutionsåtgärd. Genom de fem anmärkningar som har åberopats till stöd för den första grundens andra del har klagandena bestritt tribunalens bedömning av fem av dessa åtgärder, nämligen, för det första, ytterligare ett akut likviditetsstöd, för det andra, en kapitalökning, för det tredje, en avyttring av tillgångarna, för det fjärde, en privat försäljning till tredje man och, för det femte, finansiering från fonden eller statligt stöd.

210 Vad gäller den första, den tredje och den fjärde anmärkningen till stöd för den första grundens andra del ska det påpekas att klagandena, genom de argument som sammanfattats i punkterna 199, 200 och 204 ovan, inte har preciserat på vilket sätt motiveringen i punkterna 182–184, 194, 223 och 224 i den överklagade domen inte gör det möjligt att förstå tribunalens resonemang. Klagandena har i själva verket bestritt att detta resonemang är välgrundat och har därför uppmanat domstolen att ompröva de faktiska omständigheter som redan åberopats vid tribunalen.

211 Enligt fast rättspraxis framgår det av artikel 256.1 FEUF och artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol att ett överklagande ska vara begränsat till rättsfrågor och att tribunalen således är ensam behörig att fastställa och bedöma de relevanta faktiska omständigheterna och bevisningen. Bedömningen av omständigheterna och bevisningen är således inte, utom då uppgifter har missuppfattats, en rättsfråga som i sig är underställd domstolens kontroll i ett överklagande (dom av den 25 januari 2022, kommissionen/European Food m.fl., C-638/19 P, EU:C:2022:50, punkt 71 och där angiven rättspraxis).

212 I den mån klagandena har gjort gällande att tribunalen missuppfattat bevisningen, påpekar domstolen att klagandena, genom de argument som sammanfattats i punkterna 201 och 202 ovan, endast har gjort en sådan invändning vad gäller konstaterandena i punkterna 200–203 och 208 i den överklagade domen. Det följer emellertid av fast rättspraxis att när en klagande gör gällande att tribunalen har missuppfattat bevisningen, så ska denne, med tillämpning av artikel 256 FEUF, artikel 58 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 168.1 d i rättegångsreglerna, ange exakt vilka bevis som tribunalen har missuppfattat och visa de bedömningsfel som klaganden anser har orsakat denna missuppfattning. Dessutom ska det utifrån handlingarna i målet vara uppenbart att tribunalen missuppfattat bevisningen eller de faktiska omständigheterna, utan att domstolen ska behöva göra en ny bedömning därav (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 november 2022, kommissionen/Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, punkt 55 och där angiven rättspraxis).

213 När det gäller punkterna 200–203 och 208 i den överklagade domen konstaterar domstolen att klagandena endast har gjort gällande att tribunalen missuppfattat bevisningen genom deras hänvisning till en mängd handlingar som bifogats överklagande. De har dock inte på något sätt preciserat vilka bedömningsfel som tribunalen påstås ha gjort i sin bedömning. Vad vidare gäller

de utdrag ur handlingar som citeras i punkterna 200–203 i den överklagade domen, konstaterar domstolen att inget talar för att tribunalen uppenbart missuppfattat dem. Utdragen bekräftar tvärtom tribunalens bedömning att de berörda bankerna inte gjort något bindande åtagande. Det framgår således att klagandena i huvudsak försöker få till stånd att domstolen gör en ny bedömning av de faktiska omständigheterna och bevisningen. Dessa argument kan följaktligen inte tas upp till prövning.

214 Vad vidare gäller de argument som sammanfattats i punkt 203 ovan, grundar sig kritiken mot punkt 211 i den överklagade domen dessutom på en uppenbart felaktig tolkning av denna punkt. I punkt 211 i den överklagade domen preciserade tribunalen nämligen skälen till att den ansåg att den försäljning av tillgångar som omnämndes i de aktuella tidningsartiklarna, enligt tribunalens mening, inte kunde förhindra Banco Populars fallissemang, utan att tribunalen för den skull slog fast att tidningsartiklar av principiella skäl inte kan beaktas som bevisning.

215 Vad gäller den femte anmärkningen, som är riktad mot punkt 229 i den överklagade domen, har klagandena hävdat att en finansiering från fonden skulle ha utgjort en alternativ åtgärd, i den mening som avses i artikel 18.1 första stycket led b i SRM-förordningen. Tribunalen bedömde emellertid inte klagandenas argument avseende en sådan finansiering i punkt 229 i den överklagade domen, utan i punkt 227 i samma dom. I detta avseende påpekade tribunalen, i sistnämnda punkt, vilket inte motsägs av klagandena inom ramen för överklagandet, att enligt artikel 76.1 b i denna förordning får SRB endast använda finansiering från SRF inom ramen för en resolutionsåtgärd. Denna tolkning stöds av artikel 18.6 c och artikel 19.3 i nämnda förordning, vilka preciserar villkoren för att använda fonden i en resolutionsordning. Ovannämnda bestämmelser förutsätter således att villkoret i artikel 18.1 första stycket led b är uppfyllt. Finansiering från fonden kan följaktligen inte anses utgöra ett alternativ till resolution, i den mening som avses i sistnämnda bestämmelse. Tribunalen har inte gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom dessa bedömningar.

216 Klagandena har vidare gjort gällande att SRB hade kunnat ”föreslå” Konungariket Spanien att bevilja Banco Popular statligt stöd. Ett sådant argument påverkar emellertid inte tribunalens bedömning, i punkt 228 i den överklagade domen, att varken SRB eller kommissionen kunde ålägga en medlemsstat att bevilja stöd till en enhet.

217 Såsom tribunalen påpekade i punkt 229 i den överklagade domen strider klagandenas argument att ett statligt stöd ska beaktas som en alternativ lösning, i den mening som avses i artikel 18.1 första stycket led b i SRM-förordningen, mot syftet med den resolution som avses i artikel 14.2 c i denna förordning, i vilken det preciseras att offentliga medel ska skyddas genom att minimera beroendet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd. En sådan ”lösning” skulle även vara oförenlig med den omständigheten att, enligt artikel 18.4 första stycket led d i nämnda förordning, beviljandet av extraordinärt offentligt finansiellt stöd i princip leder till att den berörda enheten anses befinna sig i en situation där den fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

218 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den femte anmärkningen i den första grundens andra del.

219 Av detta följer att den första grundens andra del delvis inte kan tas upp till prövning och i övriga delar inte kan leda till bifall för överklagandet.

E. Den första grundens tredje del: Åsidosättande av artikel 18.1 första stycket led c i SRM-förordningen

220 Genom den första grundens tredje del har klagandena gjort gällande att artikel 18.1 första stycket led c i SRM-förordningen har åsidosatts. Detta påstående är uppdelat i tre anmärkningar.

1. Parternas argument

221 Klagandena menar att i motsats till vad tribunalen slog fast, i punkterna 243–245 och 247 i den överklagade domen, ska aktieägarnas och borgenärernas intressen vägas mot allmänintresset för att minimera resolutionskostnaderna och undvika onödig ”värdeförstörelse”, i den mening som avses i artikel 14.2 andra stycket i SRM-förordningen. Klagandena anser att detta proportionalitetskrav följer av såväl bestämmelserna i SRM-förordningen, det vill säga artikel 18.1 första stycket led c i nämnda förordning, jämförd med artikel 18.5, artikel 6.3 b, artikel 14 och artikel 15.2 samt skälen 45 och 46 i samma förordning, som artiklarna 17 och 52 i stadgan och artikel 1 i tilläggsprotokoll nr 1 till Europakonventionen.

222 Enligt klagandena ska den avvägning som krävs inte bara göras i förhållande till likvidationsscenariot, utan även i förhållande till andra lösningar. Tribunalen åsidosatte dessa krav när den slog fast att försäljningen av Banco Popular var den bästa lösningen, utan att analysera andra lösningar.

223 För det andra anser klagandena att tribunalen gjorde en felaktig bedömning när den, i punkterna 253 och 254 i den överklagade domen, slog fast att Banco Popular inte hade diskriminerats i förhållande till italienska kreditinstitut för vilka kommissionen hade godkänt beviljandet av statligt stöd och för vilka SRB hade vägrat att anta en resolutionsordning. I motsats till vad tribunalen fann i punkterna 253 och 254 i den överklagade domen är beviljandet av ett sådant stöd relevant för tillämpningen av artikel 18.1 första stycket led c i SRM-förordningen. Skillnaden i behandling kan inte heller motiveras av den omständigheten att nämnda institut, till skillnad från Banco Popular, inte utövade kritiska funktioner.

224 För det tredje gjorde tribunalen fel när den, i punkt 261 i den överklagade domen, slog fast att klagandenas argument om att försäljningsförfarandet var oproportionerligt hade anförts för sent och inte kunde tas upp till prövning. Klagandena hade nämligen, i sin replik i första instans, motiverat varför de kunde åberopa detta argument genom att hänvisa till att nya handlingar som avser nämnda förfarande hade offentliggjorts efter det att talan väckts.

225 Kommissionen, SRB och Banco Santander har gjort gällande att den första grundens tredje del inte kan tas upp till prövning, eftersom klagandena endast upprepar eller ordagrant återger grunder och argument som redan har anförts vid tribunalen. Under alla omständigheter kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser den tredje delgrunden.

226 Konungariket Spanien har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

2. Domstolens bedömning

227 Vad gäller frågan huruvida den första grundens tredje del kan tas upp till prövning har kommissionen, SRB och Banco Santander fel i sitt påstående att klagandena endast har upprepat de argument som redan anförts vid tribunalen. Klagandena har nämligen genom denna delgrund, som består av tre anmärkningar, bland annat ifrågasatt tribunalens tolkning och tillämpning av artikel 18.1 första stycket led c i SRM-förordningen och proportionalitetsprincipen, samtidigt som de har preciserat vilka punkter i den överklagade domen som kritiseras och vilka argument de stöder sig på.

228 I sak har klagandena för det första kritiserat punkterna 243–245 och 247 i den överklagade domen. De har i huvudsak gjort gällande att SRB, vid tillämpningen av artikel 18.1 första stycket led c i SRM-förordningen, är skyldig att göra en avvägning mellan aktieägarnas och borgenärernas intressen och allmänintresset för att minimera resolutionskostnaderna och undvika onödig värdeförstörelse. Enligt klagandena ska den avvägning som krävs inte bara göras i förhållande till likvidationsscenariot, utan även i förhållande till andra lösningar.

229 Domstolen kan inte godta denna argumentation.

230 I artikel 18.1 första stycket led c i SRM-förordningen föreskrivs att en resolutionsåtgärd måste vara nödvändig av hänsyn till allmänintresset, vilket enligt punkt 5 i denna artikel är fallet om denna åtgärd är nödvändig för att, på ett proportionerligt sätt, uppnå ett eller flera av de resolutionsmål som avses i artikel 14 i samma förordning. Det framgår tydlig av lydelsen av denna artikel 18.1 första stycket led c att det inte är nödvändigt att beakta alternativa lösningar till resolution och likvidation av den berörda enheten, vilket stöds av det sammanhang i vilket den sistnämnda bestämmelsen ingår.

231 Såsom det har erinrats om i punkt 188 ovan innebär artikel 18.1 första stycket led a–c i SRM-förordningen att tre kumulativa villkor måste vara uppfyllda för att en resolutionsordning ska kunna antas. Det sista villkoret avser frågan huruvida resolutionsåtgärden är nödvändig av hänsyn till allmänintresset, medan det andra avser just avsaknaden av alternativa lösningar till resolution och avveckling. Det är således inom ramen för prövningen av det andra av dessa villkor, som föreskrivs i artikel 18.1 första stycket led b i förordningen, som det ska utredas huruvida det finns alternativa lösningar till resolution och likvidation.

232 Vad gäller beaktandet av aktieägarnas och borgenärernas intressen ska det påpekas att även om de resolutionsmål som avses i artikel 14.2 första stycket i förordningen ska beaktas vid prövningen av det tredje villkoret avseende allmänintresset, enligt artikel 18.1 första stycket led c och 18.5 i nämnda förordning, kan det emellertid konstateras att skyddet för aktieägarnas och borgenärernas intressen inte ingår bland dessa mål, vilket även gäller för målen att begränsa resolutionskostnaderna eller förhindra värdeförstörelse. Enligt artikel 14.2 första stycket i förordningen ska SRB, rådet och kommissionen samt, i förekommande fall, de nationella resolutionsmyndigheterna visserligen sträva efter att beakta de två sistnämnda aspekterna när de försöker uppnå de resolutionsmål som avses i artikel 14.1 första stycket i samma förordning. Dessa enheter är dock inte skyldiga att använda bestämda medel därför vad gäller skyddet för aktieägarnas och borgenärernas intressen.

233 Tribunalen gjorde dessutom en riktig bedömning när den, i punkt 246 i den överklagade domen, underströk att begreppet ”värdeförstörelse”, i den mening som avses i artikel 14.2 andra stycket i SRM-förordningen, inte bara omfattar ekonomiska intressen hos aktieägarna och innehavarna av

kapitalinstrument i enheten, utan även insättarnas, de anställdas och andra borgenärers ekonomiska intressen. I synnerhet framgår det av själva ordalydelsen i detta andra stycke att SRB och kommissionen endast är skyldiga att försöka att minimera resolutionskostnaderna och undvika värdeförstörelse såvida detta inte krävs för att uppnå resolutionsmålen.

234 Under dessa omständigheter fann tribunalen, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i punkt 243 i den överklagade domen, att tillämpningen av resolutionsvillkoret i artikel 18.1 första stycket led c i denna förordning inte kräver att det görs en avvägning mellan allmänintresset av att genomföra en resolution av den berörda enheten, å ena sidan, och aktieägarnas och borgenärernas rättigheter, å andra sidan.

235 I motsats till vad klagandena har gjort gällande är behovet av att enbart beakta aktieägarnas och borgenärernas privata intressen inte heller nödvändigt med hänsyn till proportionalitetsprincipen, såsom den har stadfästs i de bestämmelser i SRM-förordningen som avses i punkt 221 ovan, eller mot bakgrund av artikel 17 och artikel 52.1 i stadgan.

236 När det gäller iakttagandet av proportionalitetsprincipen framgår det nämligen av domstolens fasta praxis att ett mål av allmänt samhällsintresse inte kan eftersträvas utan att hänsyn tas till att det ska vara förenligt med de grundläggande rättigheter som berörs av åtgärden, genom en balanserad avvägning mellan, å ena sidan, målet av allmänintresse och, å andra sidan, de aktuella rättigheterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 december 2022, Orde van Vlaamse Balies m.fl., C-694/20, EU:C:2022:963, punkt 41 och där angiven rättspraxis, och dom av den 23 mars 2023, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Undantag från principen *ne bis in idem*), C-365/21, EU:C:2023:236, punkt 59). Såsom har påpekats i punkt 233 ovan är aktieägarnas och borgenärernas rättigheter inte de enda rättigheter som ska beaktas i samband med resolutionen.

237 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den första anmärkningen till stöd för den första grundens tredje del.

238 Vad gäller den andra anmärkningen om påstådd diskriminering av Banco Popular i förhållande till italienska kreditinstitut, vilka påstås ha beviljats stöd, trots att de saknar kritiska funktioner, framgår det av övervägandena i punkterna 230 och 231 ovan att förekomsten av eventuella alternativa lösningar saknar relevans för bedömningen av villkoret i artikel 18.1 första stycket led c i SRM-förordningen, men omfattas av artikel 18.1 första stycket led b i samma förordning. Tribunalen gjorde således en riktig bedömning när den, i punkt 253 i den överklagade domen, slog fast att påståendena om alternativa lösningar inte hade något samband med iakttagandet av kriteriet om allmänintresse.

239 I den mån klagandena har hävdat att diskrimineringen av Banco Popular i förhållande till italienska kreditinstitut inte kan motiveras av den omständigheten att dessa kreditinstitut inte utövade kritiska funktioner, grundar sig deras argument på en uppenbart felaktig tolkning av punkt 254 i den överklagade domen. Enligt vad som anges i denna punkt grundade sig SRB nämligen inte bara på avsaknaden av kritiska funktioner hos nämnda kreditinstitut, utan även på övervägandet att avvecklingen av dem inte skulle ha några betydande negativa effekter på den finansiella stabiliteten. Det framgår således att SRB grundade sig just på det kriterium som föreskrivs i artikel 18.1 första stycket led c och 18.5 i SRM-förordningen, vilket kan motivera en skillnad i behandling.

240 Genom den tredje anmärkningen har klagandena gjort gällande att tribunalen hade fel i sin bedömning, i punkt 261 i den överklagade domen, att de anfört sitt argument om att försäljningsförfarandet var oproportionerligt för sent. Klagandena hade dock i sin replik i första instans motiverat varför de lade fram nya handlingar avseende detta förfarande.

241 Det framgår visserligen av punkterna 1, 47 och 48 i denna replik, jämförda med varandra, att klagandenas argumentation om att försäljningsförfarandet var rättsstridigt delvis grundade sig på handlingar som inte fanns tillgängliga när talan väcktes i första instans.

242 Denna omständighet är emellertid inte i sig tillräcklig för att visa att tribunalen gjorde fel när den, i punkt 261 i den överklagade domen, ansåg att klagandena inte hade motiverat varför de i samband med ansökan i första instans inte hade bestritt att försäljningsförfarandet var rättsenligt.

243 I den mån dessa argument även grundade sig på handlingar som var tillgängliga när ansökan ingavs, ankom det på klagandena att motivera varför den omständigheten att de inte hade tillgång till senare offentliggjorda handlingar hindrade dem från att, från och med denna tidpunkt, bestrida lagenligheten av denna situation eller senare vidareutveckla sina argument med hjälp av dessa handlingar.

244 Det kan emellertid konstateras att klagandena, efter överklagande, inte heller har styrkt detta.

245 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje anmärkningen i den första grundens tredje del och att överklagandet således inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund i dess helhet.

F. Den andra grundens första, tredje och fjärde del: Åsidosättande av artikel 20 i SRM-förordningen

246 Genom den andra grundens första, tredje och fjärde del har klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen och tillämpningen av artikel 20 i SRM-förordningen i samband med värderingarna 1 och 2.

247 Tribunalen erinrar inledningsvis om att enligt artikel 20.1 i SRM-förordningen ska SRB se till att en skälig, försiktig och realistisk värdering av den berörda enhetens tillgångar och skulder utförs av en oberoende person innan SRB beslutar om en resolutionsåtgärd eller utövar befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument.

248 Vad gäller denna värdering görs det i artikel 20.2, 20.3, 20.10 och 20.11 i SRM-förordningen åtskillnad mellan definitiva värderingar, det vill säga sådana som uppfyller samtliga krav i artikel 20.1 och 20.4–20.9, och preliminära värderingar, som inte uppfyller alla dessa krav. Enligt artikel 20.13 i nämnda förordning utgör en preliminär värdering, som utförs i enlighet med artikel 20.10 och 20.11 i samma förordning, en giltig grund för SRB att besluta om resolutionsåtgärder eller om utövandet av befogenheten att skriva ned eller konvertera berörda kapitalinstrument.

249 I förevarande fall antogs värderingarna 1 och 2 som preliminära värderingar. Värdering 1, som SRB antog den 5 juni 2017 med stöd av artikel 20.5 a i denna förordning, hade till syfte att tillhandahålla SRB uppgifter som gjorde det möjligt att fastställa huruvida villkoren för att inleda ett resolutionsförfarande enligt artikel 18.1 första stycket i nämnda förordning var uppfyllda.

250 Den 6 juni 2017 överlämnade Deloitte värdering 2 till SRB. Syftet med värderingen var att genomföra de utvärderingar som föreskrivs i artikel 20.4, 20.5 f och 20.9 i denna förordning.

251 Samma dag gjorde ECB, efter samråd med SRB, en bedömning av det första resolutionsvillkoret avseende huruvida Banco Popular var i en situation där banken fallerar eller sannolikt kommer att fallera, i enlighet med artikel 18.1 första stycket i nämnda förordning.

252 Genom den andra grundens första, andra och tredje del har klagandena i huvudsak gjort gällande att värderingarna 1 och 2 inte uppfyller kraven i artikel 20.1, 20.5, 20.4, 20.7 och 20.9 i SRM-förordningen, i motsats till vad tribunalen slog fast i den överklagade domen. Den fjärde delen av denna grund avser ett åsidosättande av artikel 20.10 och 20.11 i förordningen. De har i huvudsak gjort gällande att preliminära värderingar endast kan utgöra en giltig grund för att anta en resolutionsåtgärd om de följs av en definitiv efterhandsvärdering.

1. Den andra grundens första del

253 Genom den andra grundens första del har klagandena gjort gällande att värderingarna 1 och 2, i motsats till vad tribunalen slog fast, inte uppfyllde kraven i artikel 20.1 och 20.4 i SRM-förordningen.

a) Parternas argument

254 Genom den första anmärkningen har klagandena hävdat att de reservationer som uttrycks i värderingarna 1 och 2 inte kan anses vara realistiska, försiktiga och skäliga. Vad gäller värdering 1 fann tribunalen felaktigt, i punkterna 347 och 294 i den överklagade domen, att ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera hade gjort denna värdering obsolet. SRB kan nämligen inte delegera nämnda bedömning till ECB. Vad gäller värdering 2 har klagandena gjort gällande att det föreligger en motsägelse mellan, å ena sidan, tribunalens erinran, i punkt 353 i den överklagade domen om att värderingen ska grundas på skäliga, försiktiga och realistiska antaganden, och, å andra sidan, tribunalens slutsats, i punkt 357 i domen, att dessa krav var uppfyllda trots Deloittes förbehåll.

255 Den andra anmärkningen avser åsidosättande av artikel 20.1 och 20.4 i SRM-förordningen, mot bakgrund av preciseringarna i artikel 8 i förslaget till tekniska tillsynsstandarder. I motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 359 och 360 i den överklagade domen följer det av dessa bestämmelser i SRM-förordningen att värderingen, även när det är fråga om preliminära värderingar, ska avse den berörda enhetens samtliga tillgångar och skulder.

256 Genom den tredje anmärkningen har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkt 392 i den överklagade domen, felaktigt slog fast att analysen i värdering 2 av vissa tillgångar inte utgjorde en undervärdering som strider mot artikel 20.1 i denna förordning. Vad gäller de lån och fordringar som avses i punkterna 370 och 371 i nämnda dom, har de gjort gällande att artikel 8 i förslaget till tekniska tillsynsstandarder endast är tillämplig på tillgångar som kräver särskild uppmärksamhet vid värderingen. När det gäller punkterna 378 och 379 i samma dom har de gjort gällande att den skillnad i värde på de skattemässiga tillgångar som beaktats dels i värdering 2, dels i Banco Santanders beräkningar efter resolutionen, inte kan motiveras av negativa beskattningsunderlag. I punkterna 386 och 387 i den överklagade domen fann tribunalen felaktigt att det var motiverat att tillskriva affärsrörelsen ett nollvärde, trots att Banco Popular

hade fortsatt att agera som en separat enhet i förhållande till Banco Santander fram till den 4 oktober 2018. Vad vidare gäller den inverkan som Banco Populars svaga resultat har på värdet på de immateriella tillgångarna, är motiveringen i den överklagade domen rent spekulativ.

257 Genom sin fjärde anmärkning har klagandena gjort gällande att Deloittes stora värderingsintervall i värdering 2 är oförsiktigt, oskäligt och orealistiskt. I detta avseende angav tribunalen felaktigt, i punkt 396 i den överklagade domen, att klagandena hade bestritt trovärdigheten av detta intervall utan att anföra något specifikt argument. Även om artikel 2.3 i förslaget till tekniska tillsynsstandarder gör det möjligt att presentera värderingen i form av ett värderingsintervall, kan Deloittes breda värderingsintervall inte anses uppfylla kriteriet om en försiktig, skälig och realistisk värdering.

258 Genom den femte anmärkningen har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkterna 404–409 i den överklagade domen, felaktigt underkände deras argument varigenom de ifrågasatte beräkningen av tillgångarnas värde i värderingarna 1 och 2 och i ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Eftersom dessa båda värderingar innefattar en värdering av Banco Popular, är de jämförbara, oberoende av skillnaden i syfte och rättsliga grunder. Av de skäl som anförts inom ramen för den första anmärkningen, vilka sammanfattas i punkt 254 ovan, gjorde tribunalen dessutom en felaktig bedömning när den fann att värdering 1 blev obsolet genom ECB:s bedömning. När det gäller motsägelserna mellan värdering 2 och ECB:s ovannämnda värdering saknar det betydelse om ett ekonomiskt eller bokföringsmässigt värde används, eftersom värdering 2 innehåller beräkningar avseende icke-produktiva tillgångar som strider mot beräkningarna i ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Under alla omständigheter innebär det negativa värde som fastställts i värdering 2 att Banco Popular var insolvent, vilket uppenbart strider mot ECB:s bedömning.

259 Enligt kommissionen och Banco Santander kan den andra grundens första del inte tas upp till prövning, eftersom klagandena endast har upprepat de argument som de redan anfört vid tribunalen. Överklagandet kan under alla omständigheter inte vinna bifall såvitt avser den första delgrunden.

260 SRB och Konungariket Spanien har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

b) Domstolens bedömning

261 När det gäller den invändning om rättegångshinder som kommissionen och Banco Santander har åberopat, ska det påpekas att klagandena genom den andra grundens första del i huvudsak avser att ifrågasätta tribunalens tolkning av artikel 20.1 och 20.4 i SRM-förordningen. Överklagandet innehåller dessutom precisa uppgifter om vilka punkter i den överklagade domen som kritiseras och vilka argument som kritiken grundar sig på. Mot denna bakgrund kan överklagandet inte vinna bifall på den första grunden.

262 Klagandena har i sak anfört fem anmärkningar till stöd för den andra grundens första del.

1) Den första anmärkningen

263 Genom den första anmärkningen har klagandena kritiserat punkterna 347 och 357 i den överklagade domen, med motiveringen att de förbehåll som uttrycktes i värderingarna 1 och 2, vad gäller tillförlitligheten och tillräckligheten av de kontrollerade uppgifterna och riktigheten i de resultat som uttrycktes, var av sådan art att det fanns anledning att ifrågasätta huruvida dessa bedömningar verkligen var skäliga, försiktiga och realistiska.

264 När det gäller värdering 1 framgår det av punkterna 296 och 347 i den domen att tribunalen ansåg att detta argument var verkningslöst, eftersom denna värdering hade blivit obsolet till följd av ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera. Om klagandena vill göra gällande att SRB inte kan ”delegera” denna bedömning till ECB, så innebär detta att klagandena, såsom domstolen redan har slagit fast, bortser från att artikel 18.1 första stycket led andra stycket i SRM-förordningen ger ECB en prioriterad befogenhet att göra denna bedömning, mot bakgrund av den expertis som ECB har i egenskap av tillsynsmyndighet. ECB är nämligen, genom att i denna egenskap ha tillgång till all tillsynsinformation om den berörda enheten, bäst skickad att – med beaktande av den definition av huruvida en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera som anges i artikel 18.4 första stycket i denna förordning, som bland annat hänför sig till omständigheter som har samband med tillsynssituationen, såsom villkoren för auktorisation, tillgångarnas belopp jämfört med skuldernas belopp eller den aktuella eller framtida skuldsättningen – fastställa huruvida detta villkor är uppfyllt (dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB (C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 62). I förevarande fall ska det tilläggas att ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera även grundade sig på senare uppgifter än värdering 1.

265 Härav följer att tribunalen gjorde en riktig bedömning när den, i punkterna 294–296 och 347 i den överklagade domen, fann att ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera hade gjort värdering 1, vilken avsåg samma situation, obsolet.

266 Vad gäller värdering 2 konstaterar domstolen att klagandenas argument grundar sig på en uppenbart felaktig tolkning av punkt 353 i den överklagade domen. I motsats till vad de har hävdat har tribunalen inte begränsat sig till att påpeka att värderingen av den berörda enheten ska grundas på skäliga, försiktiga och realistiska antaganden, utan den har understrukit att värderaren även ska beakta olika faktorer och omständigheter. Enligt tribunalens konstateranden om de faktiska omständigheterna, i punkt 356 i den överklagade domen, grundade sig värdering 2 emellertid på antaganden och beror på flera olika faktorer, samtidigt som den grundar sig på uppskattningar och bedömningar av den framtida utvecklingen. Vidare påpekade tribunalen, i punkt 357 i den överklagade domen, korrekt att med hänsyn till de tidsmässiga begränsningarna och den tillgängliga informationen kan en viss osäkerhet och ett visst mått av uppskattning anses ingå i all preliminär värdering som utförs i enlighet med artikel 20.10 i SRM-förordningen.

267 Under dessa omständigheter finner domstolen att tribunalen i punkt 357 i samma dom gjorde en riktig bedömning när den, utan att motsäga konstaterandet i punkt 353 i samma dom, slog fast att Deloittes invändningar inte kunde påverka bedömningen att värdering 2 var skälig, försiktig och realistisk.

268 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den första anmärkningen.

2) Den andra anmärkningen

269 Klagandena har hävdat att det, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 359 och 360 i den överklagade domen, följer av artikel 20.1 och 20.4 i SRM-förordningen och av artikel 8 i förslaget till tekniska tillsynsstandarder att även preliminära värderingar ska innefatta en värdering av alla tillgångar och skulder, utan att det är möjligt att fokusera på vissa av dem.

270 Det ska i detta hänseende påpekas att det i artikel 20.1 i denna förordning föreskrivs att värderingen av tillgångar och skulder ska vara ”skälig, försiktig och realistisk”, dock utan att det krävs en uttömmande beräkning av samtliga tillgångar och skulder. Ett sådant krav följer inte heller av artikel 20.4 i nämnda förordning, i vilken det endast anges att ”[s]yftet med värderingen ska vara att bedöma värdet på tillgångar och skulder”.

271 Såsom anges i artikel 20.10 andra meningen i SRM-förordningen måste den preliminära värderingen, även om den sker under brådskande omständigheter, omfatta en uppskattning av tillgångar och skulder. Den preliminära värderingen behöver endast uppfylla kravet på skälig, försiktig och realistisk karaktär i den mån detta rimligen är möjligt med hänsyn till omständigheterna. Det kan nämligen visa sig vara omöjligt att på ett uttömmande sätt fastställa samtliga tillgångar och skulder under de brådskande omständigheter som råder när preliminära värderingar görs.

272 På samma sätt föreskrivs i artikel 8 i förslaget till tekniska tillsynsstandarder att värderaren särskilt ska inrikta sig på områden där osäkerheten i värderingen är betydande och som har en betydande inverkan på den samlade värderingen.

273 Under dessa omständigheter gjorde tribunalen en riktig bedömning när den, i punkterna 359 och 360 i den överklagade domen, slog fast att Deloitte, med hänsyn till den korta tid som stod till förfogande, strikt kunde prioritera granskningen av de tillgängliga uppgifterna, genom att endast koncentrera sig på nyckeltal med mycket osäkert värde vad avser Banco Populars tillgångar och skulder.

274 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den andra grunden.

3) Den tredje anmärkningen

275 Vad gäller den tredje anmärkningen ska det erinras om att eftersom SRB och kommissionen måste göra tekniska val och avancerade prognoser och bedömningar i samband med antagandet av en resolutionsordning, ska de tillerkännas ett visst utrymme för skönsmässig bedömning. Med beaktande av detta utrymme för skönsmässig bedömning ska den domstolsprövning som unionsdomstolen ska göra av huruvida skälen till en resolutionsordning är välgrundade inte föranleda unionsdomstolen att ersätta SRB:s och kommissionens bedömning med sin egen bedömning, utan syftet är att kontrollera att detta beslut inte är fattat på grundval av materiellt oriktiga uppgifter om de faktiska omständigheterna, att det inte skett en felaktig rättstillämpning och att det inte heller har gjorts en uppenbart oriktig bedömning eller förekommit maktmissbruk (se, analogt, dom av den 4 maj 2023, ECB/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, punkt 55 och där angiven rättspraxis). Dessa principer ska tillämpas på värderingen av ett bankinstituts skulder och tillgångar enligt artikel 20.1, 20.3, 20.10, 20.11 och 20.13 i SRM-förordningen, oavsett om den utförs av SRB eller på dess begäran av en oberoende expert.

276 Vad gäller de lån och fordringar som avses i punkterna 370 och 371 i den överklagade domen har klagandena endast påpekat att de anser att artikel 8 i förslaget till tekniska tillsynsstandarder endast är tillämplig på tillgångar som kräver särskild uppmärksamhet vid värderingen. I punkt 370 i den överklagade domen konstaterade tribunalen emellertid att lån och fordringar ingår bland de omständigheter som avses i denna bestämmelse, beträffande vilka det råder betydande osäkerhet och åt vilka värderaren ska ägna särskild uppmärksamhet. I överklagandet har klagandena emellertid inte anfört något argument som specifikt ifrågasätter denna bedömning, utan har i huvudsak begärt att domstolen ska göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna, vilket är ligger utanför domstolens befogenheter i ett mål om överklagande. Ett sådant argument kan således inte tas upp till prövning.

277 Vad gäller punkterna 378 och 379 i den överklagade domen fann tribunalen att den värdering av skattefordringarna som Banco Santander gjorde efter Banco Populars resolution inte kunde styrka att Deloitte hade gjort en undervärdering. Tribunalen påpekade bland annat att det värde som Banco Santander hade angett för dessa tillgångar bland annat berodde på synergieffekter mellan Banco Santander och Banco Popular, medan Deloitte inte skulle fastställa värdet på de olika kategorierna av tillgångar för en viss förvärvare, utan för varje potentiell köpare. Klagandena har emellertid bestritt att denna bedömning är välgrundad och har därför begärt att domstolen ska göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna, vilket är en fråga som inte kan tas upp till prövning i ett mål om överklagande.

278 Slutligen redogjorde tribunalen, i punkterna 386 och 387 i den överklagade domen, för de förklaringar som Deloitte hade lämnat avseende metoden för att värdera de immateriella tillgångarna, samtidigt som den preciserade att Banco Populars svaga resultat enligt Deloitte var en indikation på de immateriella tillgångarnas potentiella värdeminskning. Klagandena har i sitt överklagande bestritt dessa bedömningar och gjort gällande att sistnämnda konstaterande är av spekulativ karaktär, eftersom det grundar sig på omständigheter som hänför sig till tiden efter resolutionen. Av detta följer att klagandena även här har yrkat att domstolen ska göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna, vilket är en fråga som inte kan tas upp till prövning i ett mål om överklagande.

279 Härav följer att den första anmärkningen inte kan tas upp till prövning.

4) Den fjärde anmärkningen

280 Vad gäller det värderingsintervall som fastställts i värdering 2 framgår det av punkterna 395–400 i den överklagade domen att enligt Deloittes uppgifter motiverades skillnaden mellan de värden som valts för de olika scenarierna av den metod som användes för denna värdering, i enlighet med artikel 2.3 i förslaget till tekniska tillsynsstandarder.

281 Även om klagandena i sitt överklagande har hävdat att intervallet var för stort för att kunna anses vara försiktigt, skäligt och realistiskt, har de medgett att den valda värderingsmetoden var förenlig med denna bestämmelse. Klagandena har således återigen yrkat att domstolen ska göra en ny bedömning av de faktiska omständigheterna, vilket är en fråga som inte kan tas upp till prövning i ett mål om överklagande.

282 Den fjärde anmärkningen kan således inte tas upp till prövning.

5) Den femte anmärkningen

283 Genom den femte anmärkningen har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkterna 404–409 i den överklagade domen, felaktigt underkände deras argument att det förelåg en motsägelse mellan värdet på tillgångarna i värdering 2, som uppgick till mellan 1,3 miljarder euro och minus 8,2 miljarder euro, och mellan värdering 1 och ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera, enligt vilken Banco Popular var solvent.

284 De har för det första gjort gällande att den omständigheten att SRB och Deloitte båda har gjort en värdering av Banco Popular i sig räcker för att värderingarna 1 och 2 ska vara jämförbara, oberoende av skillnaderna vad gäller det eftersträvade syftet och den rättsliga grunden.

285 Tribunalen har emellertid rätt i sin slutsats, i punkt 406 i den överklagade domen, att skillnaden mellan de syften som eftersträvades med värderingarna 1 och 2 innebar att dessa värderingar skulle grunda sig på olika bedömningskriterier, vilka definierats i EBA:s förslag till tekniska tillsynsstandarder. Tribunalen erinrade, mer bestämt, om att enligt detta förslag till tekniska tillsynsstandarder syftade värdering 1 huvudsakligen till att fastställa huruvida det totala värdet av enhetens tillgångar översteg värdet av dess skulder, det vill säga, med andra ord, huruvida enheten är solvent enligt balansräkningen, medan värdering 2 inte skulle grunda sig på det bokförda värdet, utan på enhetens ekonomiska värde.

286 Mot bakgrund av dessa skillnader kunde tribunalen, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, underkänna argumentet om en påstådd motsägelse mellan dessa värderingar.

287 För det andra gjorde tribunalen, mot bakgrund av övervägandena i punkt 262 ovan, en riktig bedömning när den slog fast att ECB:s bedömning av huruvida Banco Popular fallerar eller sannolikt kommer att fallera hade gjort värdering 1 obsolet, i den del den avsåg samma situation.

288 Vad för det tredje gäller de påstådda motsägelserna mellan värdering 2 och ECB:s bedömning, har klagandena inte bestritt konstaterandet, i punkt 409 i den överklagade domen, att man i värdering 2 borde ha beaktat det ekonomiska värdet och inte Banco Populars bokförda värde. Det föreligger således ingen uppenbar motsägelse mellan det negativa ekonomiska värde som fastställdes i denna värdering och konstaterandet, bland annat i ECB:s bedömning, att Banco Popular var solvent.

289 Eftersom det saknas närmare uppgifter om de påstådda motsägelserna i beräkningen av icke produktiva tillgångar, är argumentet om sådana motsägelser inte tillräckligt för att fastställa att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

290 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den femte anmärkningen och därmed inte heller såvitt avser den andra grundens första del i dess helhet.

2. Den andra grundens andra del: Åsidosättande av artikel 20.5 i SRM-förordningen

291 Genom den andra grundens andra del har klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till flera fall av felaktig rättstillämpning vid sin prövning av huruvida värderingarna 1 och 2 var förenliga med artikel 20.5 i SRM-förordningen.

a) Parternas argument

292 Klagandena har för det första gjort gällande att den bedömning som föreskrivs i artikel 20.5 a i SRM-förordningen, i motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 292 och 293 i den överklagade domen, ska göras av en oberoende person och inte av SRB. För det andra konstaterade tribunalen felaktigt, i punkt 298 i den överklagade domen, att klagandena inte hade anfört några argument avseende artikel 20.5 c i denna förordning, trots att de i sin replik i första instans hade hävdat att dessa värderingar inte hade analyserat syftet med sistnämnda bestämmelse. För det tredje hävdade tribunalen, utan någon bevisning eller motivering, i punkterna 299 och 301 i den överklagade domen, att värdering 2 omfattade den analys som föreskrivs i artikel 20.5 b, f och g i nämnda förordning.

293 Banco Santander har gjort gällande att den andra grundens andra del inte kan tas upp till prövning, eftersom klagandena endast har upprepat de argument som de redan har anfört vid tribunalen. Överklagandet kan under alla omständigheter inte vinna bifall såvitt avser denna delgrund.

294 Kommissionen, SRB och Konungariket Spanien har gjort gällande att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den andra delen av denna grund.

b) Domstolens bedömning

1) Upptagande till prövning

295 Vad gäller Banco Santanders invändning om rättegångshinder ska det påpekas att klagandena genom den andra grundens andra del avser att ifrågasätta tribunalens tolkning av artikel 20.5 i SRM-förordningen, samtidigt som de har preciserat vilka punkter i den överklagade domen som kritiseras och de argument som deras kritik grundar sig på. Den andra delen av denna grund kan således inte avvisas i sin helhet.

296 Vad gäller den tredje anmärkningen som åberopats till stöd för denna delgrund konstaterade tribunalen, med stöd av den omtvistade resolutionsordningen och Deloittes rapport, att denna rapport hade beaktat de mål som föreskrivs i artikel 20.5 b, f och g i denna förordning vid sin bedömning. Även om klagandena nu har åberopat att dessa mål inte har analyserats i värdering 2, så har de ifrågasatt tribunalens bedömning av de faktiska omständigheterna, dock utan att göra gällande att tribunalen missuppfattat dem. Den tredje anmärkningen i den andra grundens andra del kan således inte tas upp till prövning.

2) Prövning i sak

297 Vad gäller den första anmärkningen ska det erinras om att det i artikel 20.5 i SRM-förordningen preciseras vilka mål som ska eftersträvas med värderingen av tillgångar och skulder enligt artikel 20.1 i förordningen. Även om det i sistnämnda bestämmelse föreskrivs att värderingen ska utföras av en person som är oberoende av offentliga myndigheter, däribland SRB och den nationella resolutionsmyndigheten samt den berörda enheten, så föreskrivs det uttryckligen i artikel 20.3 i denna förordning att SRB får göra en preliminär värdering av tillgångar och skulder om en oberoende värdering inte är möjlig.

298 Tribunalen gjorde således en riktig bedömning när den, i punkterna 292 och 293 i den överklagade domen, slog fast att bedömningen av det mål som avses i artikel 20.5 a i SRM-förordningen inte alltid behöver göras av en oberoende expert.

299 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den första anmärkningen i den andra grundens andra del.

300 När det gäller den andra anmärkningen är det riktigt att klagandena med rätta har bestritt konstaterandet i punkt 298 i den överklagade domen att de inte hade anfört något specifikt argument avseende syftet med artikel 20.5 c i SRM-förordningen i ansökan och repliken i första instans. De hade nämligen i sin replik gjort gällande att det inte gjorts någon värdering mot bakgrund av detta syfte.

301 Icke desto mindre kunde tribunalen, såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 48 i sitt förslag till avgörande, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, i punkterna 302 och 303 i den överklagade domen, slå fast att värdering 1 var förenlig med bestämmelserna i SRM-förordningen, med stöd av artikel 20.10 och 20.11 i denna förordning.

302 Det ska i detta hänseende påpekas att det i artikel 20.10 i nämnda förordning preciseras att vissa av kraven för värderingen måste uppfyllas även i brådskande fall, medan andra krav endast måste uppfyllas i den mån det är möjligt. I denna bestämmelse nämns emellertid inte någon analys av de mål som föreskrivs i artikel 20.5 i samma förordning.

303 I artikel 20.11 i SRM-förordningen föreskrivs dessutom uttryckligen att en värdering som inte uppfyller alla de krav som fastställs i artikel 20.1 och 20.4–20.9 i samma förordning ska betraktas som preliminär till dess att en oberoende person har gjort en värdering som fullt ut uppfyller dessa krav. Enligt artikel 20.13 i nämnda förordning utgör en sådan preliminär värdering en giltig grund för SRB att besluta om resolutionsåtgärder. Den påstådda underlåtenheten att beakta syftet med artikel 20.5 c i samma förordning får således inte till följd att värderingen är rättsstridig, utan endast att den ska betraktas som preliminär.

304 Den andra anmärkningen i den andra grundens andra del är således verkningslös.

305 Av det ovan anförda följer att överklagandet såvitt avser den första delen av den tredje grunden delvis inte kan tas upp till prövning och i övrigt inte kan vinna bifall.

3. Den andra grundens tredje del: Åsidosättande av artikel 20.7 och 20.9 i SRM-förordningen

306 Genom den andra grundens tredje del har klagandena gjort gällande att artikel 20.7 och 20.9 i SRM-förordningen har åsidosatts. Denna delgrund består av två anmärkningar.

a) Parternas argument

307 Genom den första anmärkningen har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkterna 417 och 418 i den överklagade domen, åsidosatte artikel 20.7 i SRM-förordningen genom att slå fast att bristerna i de redovisningshandlingar som nämns i värdering 2 inte var relevanta, eftersom de förekom i den del av rapporten där likvidationsscenariot analyserades. I värdering 2 gjordes emellertid, på grundval av samma bestämmelse, en exakt bedömning av huruvida investerarna hade behandlats bättre eller mindre väl i ett likvidationsscenario.

308 Genom den andra anmärkningen, avseende ett åsidosättande av artikel 20.9 i denna förordning, har klagandena gjort gällande att tribunalen åsidosatte själva ordalydelsen i denna bestämmelse när den, i punkterna 421–423 i den överklagade domen, slog fast att frågan om behandlingen av olika kategorier av aktieägare och borgenärer i ett likvidationsscenario inte omfattas av värdering 2 utan av värdering 3.

309 Enligt Banco Santander kan den andra grundens tredje del inte tas upp till prövning, eftersom klagandena endast har upprepat de argument som de redan anfört vid tribunalen. Överklagandet kan under alla omständigheter inte vinna bifall såvitt avser denna del av den andra grunden.

310 Kommissionen, SRB och Konungariket Spanien anser att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser den tredje delen av denna grund.

b) Domstolens bedömning

311 Vad gäller invändningen om rättegångshinder ska det påpekas att klagandena genom den andra grundens tredje del har gjort gällande att tribunalen, i punkterna 417 och 418 samt i punkterna 421–423 i den överklagade domen, felaktigt underkände flera anmärkningar som avsåg att ifrågasätta huruvida värdering 2 är förenlig med artikel 20.7 och 20.9 i SRM-förordningen.

312 Banco Santander har fel i sitt påstående att klagandena endast upprepat de argument de redan anfört i första instans. Klagandenas argument kan således tas upp till prövning.

313 Överklagandet kan emellertid inte vinna bifall såvitt avser den andra grundens tredje del, eftersom den är verkningslös.

314 Vad gäller den första anmärkningen i denna delgrund, avseende ett åsidosättande av artikel 20.7 i SRM-förordningen, ska det påpekas att de kritiserade punkterna i den överklagade domen ingår i tribunalens prövning av klagandenas argument att värdering 2 borde ha kompletterats med en uppdaterad balansräkning och en rapport om den finansiella situationen för varje enhet som ingår i Banco Popular-koncernen.

315 För att underkänna detta argument grundade sig tribunalen emellertid endast för fullständighetens skull, i punkterna 416–419 i den överklagade domen, på att de handlingar som ingetts till den saknade relevans. I punkt 415 i den överklagade domen hade tribunalen nämligen redan påpekat att ett sådant krav inte följer av artikel 20.7 i förordningen. I punkt 414 i samma dom erinrade tribunalen dessutom om att enligt artikel 20.10 i nämnda förordning måste en preliminär värdering, såsom värdering 2, uppfylla kraven i artikel 20.7 och 20.9 i samma förordning endast i den mån detta rimligen är möjligt med hänsyn till omständigheterna.

316 Dessa överväganden, som klagandena inte har bestritt inom ramen för överklagandet, utgör tillräcklig grund för att underkänna deras argument avseende ett åsidosättande av artikel 20.7 i SRM-förordningen.

317 När det gäller den andra anmärkningen i den andra grundens tredje del, avseende åsidosättande av artikel 20.9 i SRM-förordningen, har klagandena endast kritiserat punkterna 421–423 i den överklagade domen, i den del tribunalen fann att frågan om behandlingen av olika kategorier av aktieägare och borgenärer i ett likvidationsscenario inte omfattades av värdering 2 utan av värdering 3.

318 Det framgår emellertid av punkterna 420, 421 och 423 *in fine* i den domen att tribunalen, för att underkänna klagandenas argument avseende ett åsidosättande av artikel 20.9 i SRM-förordningen, även grundade sig på konstaterandet att värdering 2 uppfyller de krav som följer av denna bestämmelse, i den mån detta rimligen var möjligt med hänsyn till omständigheterna, i enlighet med artikel 20.10 i denna förordning. Klagandena har emellertid inte bestritt detta konstaterande, vilket innebär att även den andra anmärkningen är verkningslös.

319 Överklagandet kan därför inte bifallas såvitt avser den andra grundens tredje del.

4. Den andra grundens fjärde del: Åsidosättande av artikel 20.10 och 20.11 i SRM-förordningen

a) Parternas argument

320 Genom den andra grundens fjärde del har klagandena gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 20.10 och 20.11 i SRM-förordningen genom att, i punkterna 277–284 i den överklagade domen, slå fast att avsaknaden av en definitiv efterhandsvärdering inte kunde påverka giltigheten av den omtvistade resolutionsordningen.

321 Enligt artikel 20.13 i denna förordning ska nämligen en preliminär värdering genomföras i enlighet med artikel 20.10 och 20.11 i samma förordning för att utgöra en giltig grund för att besluta om resolutionsåtgärder före resolutionen. Det följer emellertid av artikel 20.11 i nämnda förordning att en preliminär värdering ska följas av en definitiv efterhandsvärdering. I annat fall skulle kravet på att göra definitiva värderingar sakna relevans.

322 Klaganden menar att även om artikel 20.10 i SRM-förordningen villkorar iakttagandet av de krav som fastställs i artikel 20.1, 20.7 och 20.9 i samma förordning med villkoret att detta rimligen är möjligt med hänsyn till omständigheterna, så befriar denna bestämmelse inte uttryckligen SRB från skyldigheten att iaktta de krav som följer av artikel 20.5 i förordningen. Klagandena har i detta sammanhang tillagt att tribunalen, i punkterna 283 och 284 i den överklagade domen, felaktigt underkände deras påstående att vägran att göra definitiva värderingar bekräftar att de preliminära versionerna av dessa värderingar är felaktiga.

323 Kommissionen, SRB, Konungariket Spanien och Banco Santander har bestritt dessa argument.

b) Domstolens bedömning

324 Genom den andra grundens fjärde del har klagandena kritiserat punkterna 277–284 i den överklagade domen, med motiveringen att de anser att en preliminär värdering endast kan utgöra en giltig grund för att besluta om resolutionsåtgärder om den följs av en definitiv efterhandsvärdering.

325 Det är visserligen riktigt att artikel 20.13 i SRM-förordningen avser preliminära värderingar som görs ”i enlighet med punkterna 10 och 11 [i denna artikel]”, vilket tyder på att en preliminär värdering ska uppfylla de villkor som föreskrivs i artikel 20.10 och 20.11 i samma förordning för att kunna utgöra en giltig grund för att anta en resolutionsåtgärd. I artikel 20.11 i den förordningen föreskrivs emellertid att en värdering som inte uppfyller alla de krav som fastställs i artikel 20.1 och 20.4–20.9 ska betraktas som preliminär ”tills en oberoende person … har utfört … [d]en definitiva efterhandsvärderingen [som] ska genomföras så snart det är praktiskt möjligt”.

Det följer av själva ordalydelsen, bland annat av prepositionen ”tills”, att genomförandet av en definitiv efterhandsvärdering inte utgör ett villkor för att en värdering ska kunna anses vara preliminär.

326 Klagandena har felaktigt gjort gällande att denna tolkning kan frånta den definitiva efterhandsvärderingen som föreskrivs i artikel 20.11 i SRM-förordningen all ändamålsenlig verkan. Syftet med denna bestämmelse är nämligen dels att säkerställa att alla förluster som den berörda enheten har lidit beaktas fullt ut i dess räkenskaper, dels att tillhandahålla uppgifter som gör det möjligt att fatta beslut om övertagande av fordringar eller ökning av värdet på den ersättning som ska betalas enligt artikel 20.12 i förordningen.

327 Eftersom en definitiv efterhandsvärdering, med hänsyn till detta syfte, med nödvändighet äger rum efter det att en resolutionsordning godkänts, vill domstolen dessutom erinra om att enligt fast rättspraxis måste en omtvistad unionsrättsakts lagenlighet bedömas i förhållande till de faktiska och rättsliga omständigheter som rådde den dag då rättsakten antogs (dom av den 3 september 2015, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl./kommissionen, C-398/13 P, EU:C:2015:535, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

328 Tribunalen gjorde sig således inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 277–284 i den överklagade domen, slog fast att underlåtenheten att göra en definitiv efterhandsvärdering inte kan påverka giltigheten av den omtvistade resolutionsordningen.

329 När det gäller påståendet att vägran att göra en definitiv efterhandsvärdering bekräftar att de preliminära versionerna är felaktiga, gjorde tribunalen en riktig bedömning när den påpekade att detta påstående är rent spekulativt och under alla omständigheter inte ifrågasätter avsaknaden av en definitiv efterhandsvärdering, utan värdering 2.

330 Klagandena har påpekat att artikel 20.10 i SRM-förordningen inte avser de krav som följer av artikel 20.5 i samma förordning. Detta argument hänför sig dock till den felaktiga rättstillämpning som åberopats inom ramen för den andra anmärkningen i den andra grundens andra del. Detta argument kan således inte godtas av samma skäl som angetts i punkterna 300–303 ovan.

331 Härav följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser denna grunds fjärde del.

G. Den tredje grunden: Skadeståndsyrkandet i samband med yrkandet om ogiltigförklaring av den omtvistade resolutionsordningen och av beslut 2017/1246

332 Som tredje grund har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkterna 590 och 591 i den överklagade domen, felaktigt ogillade deras skadeståndsyrkande i samband med ogiltigförklaringen av de angripna besluten.

333 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 60 i sitt förslag till avgörande har klagandena endast identifierat de omtvistade punkterna i den överklagade domen och angett att de vidhåller sina argument om att dessa beslut är rättsstridiga samt vidhåller sitt skadeståndsyrkande, vilket grundar sig på denna rättsstridighet, utan att precisera den felaktiga rättstillämpning som tribunalen påstås ha gjort sig skyldig till.

334 Enligt domstolens fasta praxis, vilket det erinrats om i punkt 140 ovan, ska det i ett överklagande klart anges på vilka punkter den dom som det yrkas upphävande av ifrågasätts samt de rättsliga grunder som särskilt åberopas till stöd för detta yrkande. I annat fall kan överklagandet eller grunden i fråga inte upptas till prövning.

335 Under dessa omständigheter ska den tredje grunden avvisas.

H. Den fjärde grundens första del: Åsidosättande av tystnadsplikten

336 Genom den fjärde grundens första del har klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning vid tolkningen av artikel 339 FEUF och artiklarna 88 och 91 i SRM-förordningen, jämförda med skäl 116 i samma förordning. Denna delgrund består av åtta anmärkningar.

1. Parternas argument

337 Klagandena har för det första gjort gällande att tribunalen åsidosatte de krav på omsorg och försiktighet som följer av artiklarna 88 och 91 i SRM-förordningen, jämförda med skäl 116 i samma förordning, samt artikel 339 FEUF, genom att, i punkterna 613 och 616–618 i den överklagade domen, slå fast att SRB:s ordförande inte hade åsidosatt konfidentialitetsprincipen och tystnadsplikten under den intervju som hon gav till tv-kanalen Bloomberg. Under intervjun bekräftade hon nämligen att SRB höll på att övervaka Banco Popular, i motsats till vad en normalt försiktig och aktsam administration skulle ha gjort.

338 Mot bakgrund av skäl 116 i SRM-förordningen måste man utgå från att enbart den omständigheten att det anges att SRB undersöker en viss enhet kan ha en negativ inverkan på denna enhet. Klagandena anser att den tidigare förekomsten av negativa uppgifter i pressen om Banco Popular, långt ifrån att befria SRB från dess ansvar, borde ha föranlett SRB att visa prov på extrem försiktighet vad gäller varje omnämnande av Banco Popular. Marknaden tolkade dessutom uttalandena i intervjun som ett tecken på att en resolutionsåtgärd kunde komma att antas.

339 För det andra har klagandena gjort gällande att skilda rättsliga kriterier har tillämpats. Inom ramen för sin prövning av SRB:s ansvar förklarade tribunalen, i punkterna 615 och 616 i den överklagade domen, att skäl 116 i SRM-förordningen endast omfattar till situationer där det specifikt har visats att en bank kommer att bli föremål för ett resolutionsförfarande. Inom ramen för prövningen av rätten att yttra sig i punkterna 485–488 i den överklagade domen fann tribunalen däremot att redan ett utlämnande av uppgifter om att en enhet fallerar eller sannolikt kommer att fallera kan ha negativa effekter.

340 För det tredje har tribunalen, i punkterna 613 och 616 i den överklagade domen, förminskat betydelsen av den inverkan som uttalandena från SRB:s ordförande haft på Banco Populars situation genom att jämföra dessa uttalanden med en tidigare artikel i tidningen *El Confidencial* av den 15 maj 2017, i vilken det angavs att Banco Popular var föremål för en inspektion av ECB. Uttalandena i denna tidningsartikel om ECB:s prövning i egenskap av tillsynsmyndighet för banksektorn är emellertid inte på något sätt jämförbara med uttalanden om att Banco Popular övervakas av SRB. Publiceringen av en artikel i icke-finansiell press kan inte heller jämföras med uttalandena av SRB:s ordförande på tv-kanalen Bloomberg. Till skillnad från vad som är fallet

med datumet för nämnda uttalanden angavs inte i någon officiell handling det datum då tidningsartikeln av den 15 maj 2017 lades fram som ett relevant datum som gav upphov till insättningsflykt eller kursfall.

341 Vad för det fjärde gäller den tidningsartikel som tidningsbyrån Reuters publicerade den 31 maj 2017, har klagandena, som argument mot vad tribunalen konstaterade i punkt 625 i den överklagade domen, gjort gällande att den läcka av intern information som denna artikel byggde på gav marknaden anledning att tro att Banco Popular skulle bli föremål för en resolutionsåtgärd, trots den dementi som återgavs i ett senare pressmeddelande från SRB. Vad gäller övervägandena i punkterna 627–632 i den överklagade domen har klagandena hävdat att även om det i andra tidningsartiklar som publicerats i tidningen *El Confidencial* den 11 och den 15 maj 2017 redan hade påtalats att det fanns en risk för att Banco Popular skulle gå i konkurs, hade ingen av dessa artiklar nämnt källor bland EU-personal, till skillnad från nämnda artikel som tidningsbyrån Reuters offentliggjort. Tribunalen bortsåg under alla omständigheter från att det hade fastställts ett samband mellan Reuters-artikeln av den 31 maj 2017 och de uttalanden som SRB:s ordförande gjorde den 23 maj 2017, vilket ledde till en allmän panik på marknaden.

342 Klagandena har för det femte gjort gällande att det i skäl 116 och artikel 88 i SRM-förordningen fastställs en motbevisbar presumtion vad gäller förekomsten av ett orsakssamband mellan, å ena sidan, uttalanden, läckor och annan kommunikation till allmänheten som gjorts i strid med tystnadsplikten och, å andra sidan, den uppkomna skadan. Om denna skyldighet åsidosätts, så omkastas bevisbördan, varefter det ankommer på unionsorganen att bevisa att det saknas ett sådant samband. I punkterna 636–641 i den överklagade domen gjorde tribunalen emellertid skyldig till felaktig rättstillämpning när den inte beaktade denna presumtion.

343 För det sjätte har klagandena gjort gällande att de två interna e-postmeddelandena om en potentiell informationsläcka av den 10 och den 18 augusti 2017, som de ingav till tribunalen, visar att SRB inte hade inrättat någon effektiv automatisk mekanism för övervakning eller varning avseende sådana läckor och för uttalanden från dess ordförande. I motsats till vad tribunalen slog fast i punkterna 644 och 645 i den överklagade domen var avsaknaden av en sådan mekanism relevant för bedömningen av huruvida tystnadsplikten hade åsidosatts.

344 För det sjunde underlät tribunalen felaktigt, i punkterna 609 och 610 i den överklagade domen, att pröva klagandenas argument avseende informationsläckorna till de spanska myndigheterna från en ledamot i SRB.

345 För det åttonde och sista har klagandena riktat invändningar mot att tribunalens bedömning i punkterna 647–651 i den överklagade domen. I dessa punkter underkände tribunalen klagandenas invändning om SRB:s och kommissionens påstått passiva attityd. Som motivering angav tribunalen att klagandena varken förklarat vad de kritiserar kommissionen och SRB för eller vilken bestämmelse de hävdar har åsidosatts. Vidare angavs att dessa argument, för det fall de hänvisar till de argument som anförts i talan om ogiltigförklaring, redan har underkänts.

346 I punkt 169 ii) och iii) i ansökan i första instans åberopade klagandena emellertid, i samband med SRB:s uttalanden och läckor samt beslutsförfarandet, ett åsidosättande av principen om god förvaltningssed och omsorgsprincipen, principen *nemo auditur*, motiveringsskyldigheten, proportionalitetsprincipen i förhållande till artikel 17 i stadgan och icke-diskrimineringsprincipen. Dessa grundläggande principer och rättigheter kan medföra utomobligatoriskt skadeståndsansvar för SRB och kommissionen för åsidosättande av artikel 88 i SRM-förordningen och bristande aktsamhet och försiktighet vid genomförandet av artikel 18 i

denna förordning, eftersom SRB och kommissionen i förtid vidtagit en resolutionsåtgärd mot Banco Popular samtidigt som de gjort sig skyldiga till en rad rättsstridiga underlåtelser och handlingar som orsakade klagandena skada. Klagandena har gjort gällande att de vidhåller dessa anmärkningar genom att åberopa den felaktiga rättstillämpning som gjorts gällande inom ramen för den första och den andra grunden.

347 SRB har gjort gällande att den fjärde grundens första del inte kan tas upp till prövning, eftersom överklagandet, i denna delgrund, endast upprepar de argument som redan framförts i första instans. Kommissionen har av samma skäl gjort gällande att den åttonde anmärkningen till stöd för denna delgrund inte kan tas upp till prövning. Kommissionen hävdar också att påståendena är allmänna och vaga, vilket hindrar motparten från att försvara sig på ett ändamålsenligt sätt.

2. Domstolens bedömning

348 SRB har visserligen gjort gällande att den fjärde grundens första del endast utgör en upprepning av de argument som redan anförts i första instans. Genom denna delgrund syftar överklagandet i huvudsak till att ifrågasätta tribunalens motivering i flera rättsfrågor som den hade att pröva vad gäller SRB:s och/eller kommissionens åsidosättande av tystnadsplikten. Eftersom denna delgrund innehåller precisa uppgifter om vilka punkter i den överklagade domen som kritiseras, kan den inte avvisas i sin helhet.

349 Invändningarna om rättegångshinder är i övrigt begränsade till vissa anmärkningar som åberopats till stöd för den fjärde grundens första del. Dessa invändningar kommer att bedömas i samband med bedömningen av den aktuella anmärkningen.

a) Den första, den andra och den tredje anmärkningen: Åsidosättande av tystnadsplikten

350 Genom den första, den andra och den tredje anmärkningen i den fjärde grundens första del har klagandena i huvudsak gjort gällande att punkterna 611–618 i den överklagade domen bygger på en felaktig tolkning och tillämpning av den tystnadsplikt som följer av artikel 339 FEUF samt artiklarna 88 och 91 i SRM-förordningen, jämförda med skäl 116 i samma förordning, mot bakgrund av de uttalanden som SRB:s ordförande gjorde i samband med den intervju som hon gav i tv-kanalen Bloomberg den 23 maj 2017.

351 Vad för det första gäller tolkningen av denna skyldighet har klagandena kritiserat tribunalen för att den inte ansåg att enbart den omständigheten att det anges att SRB utövar tillsyn över en viss enhet kan anses utgöra ett åsidosättande av denna skyldighet.

352 Enligt artikel 339 FEUF ska medlemmarna av unionens institutioner samt tjänstemän och övriga anställda i unionen, även efter det att deras uppdrag upphört, vara förpliktade att inte lämna ut upplysningar som omfattas av tystnadsplikt, särskilt uppgifter om företag, deras affärsförbindelser eller deras kostnadsförhållanden.

353 När det gäller SRB framgår det av artikel 88.1 i SRM-förordningen att SRB:s ledamöter, och särskilt SRB:s personal, ska omfattas av de krav på tystnadsplikt som föreskrivs i artikel 339 FEUF och i relevanta unionsrättsakter. I detta syfte är det förbjudet för dem att till personer eller myndigheter röja konfidentiella uppgifter som de har erhållit i sin tjänsteutövning, såvida det inte sker i sammandrag eller i sammanställning som omöjliggör identifiering av den berörda enheten. I artikel 88.1 i SRM-förordningen anges emellertid inte vad som utgör konfidentiell information.

354 I skäl 116 i denna förordning anges för det första att ”[d]et faktum att information om innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplanerna och resultatet av en bedömning av de planerna kan få vittgående konsekvenser, särskilt för företagen i fråga, måste beaktas” och att ”[a]ll information som tillhandahålls om ett beslut innan det fattas måste antas få effekter på offentliga och privata intressen som berörs av åtgärden, oavsett om det gäller huruvida villkoren för resolution är uppfyllda eller tillämpningen av ett specifikt verktyg eller någon åtgärd under förfarandena”.

355 I samma skäl anges vidare att ”[u]ppgiften om att [SRB] och de nationella resolutionsmyndigheterna undersöker en viss enhet skulle kunna vara tillräcklig för att förorsaka negativa följder för den enheten” och att det därför är ”nödvändigt att säkerställa att det finns lämpliga mekanismer för att upprätthålla sekretessen kring sådan information”.

356 I samma skäl anges slutligen vilka upplysningar som avses, det vill säga ”innehållet och de närmare uppgifterna i resolutionsplaner och resultatet av bedömningar som genomförts i det sammanhanget”. Dessa upplysningar avser, i likhet med de uppgifter som avses i punkt 354 ovan, en resolutionsåtgärd.

357 Av detta följer att enbart den omständigheten att det anges att SRB och de nationella resolutionsmyndigheterna undersöker en viss enhet inom ramen för eller inför ett resolutionsförfarande eller en resolutionsåtgärd kan ha en negativ inverkan på denna enhet och därför ska anses omfattas av den tystnadsplikt som föreskrivs i artikel 88.1 i SRM-förordningen.

358 Samtidigt framgår det av skälen 15 och 89 i förordningen att det finns ett nära samband mellan de tillsynsuppgifter som bland annat ECB tilldelas inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen och det uppdrag som SRB har tilldelats genom SRM-förordningen. SRB bör ha ett nära samarbete med ECB och andra myndigheter som utövar tillsyn över enheter inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen för att optimera den gemensamma resolutionsmekanismens effektivitet. Detta gäller särskilt vad avser koncerner som står under gruppbaserad tillsyn av ECB. Under dessa omständigheter föreskrivs i artikel 30.2 i SRM-förordningen att SRB och ECB – bland annat men inte enbart under fasen för resolutionsplanering, tidigt ingripande och resolution – ska ha ett nära samarbete och dela all information som kan behövas för att de ska kunna fullgöra sina uppgifter.

359 SRB är således, i lika hög grad som ECB, skyldig att följa utvecklingen på finansmarknaderna och, bland annat, övervaka de institut som omfattas av denna förordning, för att på ett effektivt och snabbt sätt kunna ingripa om ett kreditinstitut fallerar eller sannolikt kommer att fallera.

360 Följaktligen kan den enda informationen att SRB tillsammans med ECB utövar tillsyn över ett kreditinstitut, bland andra institut som omfattas av SRM-förordningen, i princip inte anses omfattas av den tystnadsplikt som föreskrivs i artikel 88.1 i SRM-förordningen, i avsaknad av ytterligare uppgifter som kan tyda på att SRB agerar inom ramen för eller i samband med ett resolutionsförfarande eller en resolutionsåtgärd.

361 I förevarande fall framgår det av punkterna 613 och 615–617 i den överklagade domen att tribunalen grundade sig just på övervägandet att de aktuella uppgifterna inte avsåg den berörda enhetens särskilda situation och/eller inte var av sådan art att de kunde associera enheten med ett förfarande eller en resolutionsåtgärd.

362 När det gäller det utdrag ur intervjun som citeras i punkt 612 i den överklagade domen, påpekade tribunalen nämligen, i punkterna 613, 615 och 616 i domen, att de uttalanden som återgavs var allmänt hållna, inte innehöll någon hänvisning till en resolutionsåtgärd gentemot Banco Popular och, i synnerhet, inte gjorde det möjligt att därav komma fram till att Banco Popular snart skulle bli föremål för en sådan åtgärd och än mindre vilket resolutionsverktyg som SRB skulle välja. Vad gäller det andra utdraget som citeras i punkt 617 i nämnda dom, begränsade sig tribunalen till att påpeka att detta utdrag inte avsåg Banco Populars särskilda situation.

363 Under dessa omständigheter har klagandena, inom ramen för den första och den tredje anmärkningen, fel i sitt påstående att tribunalen grundade sig på en felaktig tolkning av artikel 88.1 i SRM-förordningen, jämförd med skäl 116 i samma förordning.

364 Den andra anmärkningen om att motiveringen är motsägelsefull kan inte heller godtas. Såväl i punkterna 615 och 616 som i punkterna 485–488 i den överklagade domen prövade tribunalen nämligen, i nästan identiska ordalag, huruvida den aktuella informationen kunde avslöja att Banco Popular kunde bli föremål för ett resolutionsförfarande. Tribunalen grundade sig således på samma rättsliga kriterium för att pröva ett eventuellt åsidosättande av tystnadsplikten.

365 Vad för det andra gäller tillämpningen av artikel 88.1 i SRM-förordningen, jämförd med skäl 116 i samma förordning, har klagandena i huvudsak kritiserat bedömningen av det utdrag ur intervjun som citeras i punkt 612 i den överklagade domen. I detta utdrag besvarade SRB:s ordförande en fråga, som specifikt avsåg Banco Populars situation, på följande sätt:

”Jag talar aldrig om enskilda banker. Det finns mer än en bank på vår radar och Banco Popular är naturligtvis också ett fall som vi övervakar, men detta är inte det enda fallet.” (Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching).

366 Klagandena har i huvudsak gjort gällande att SRB:s ordförande underförstått avslöjade ett möjligt resolutionsförfarande mot Banco Popular, genom att ange att SRB höll på att övervaka denna bank.

367 Det ska i detta hänseende påpekas att tribunalen, i punkt 613 i den överklagade domen, grundade sig på konstaterandet att de uttalanden som citeras i punkt 612 i den domen, och vilka återges i punkt 365 ovan, inte avsåg SRB:s individuella prövning av Banco Popular i samband med ett förfarande eller en resolutionsåtgärd, utan endast, mer allmänt, den tillsyn över institut som SRB utövar i samarbete med ECB inom ramen för den gemensamma tillsynsmekanismen.

368 Eftersom klagandena inte har gjort gällande någon missuppfattning i detta avseende, ska domstolens prövning i förevarande mål om överklagande grunda sig på tribunalens konstaterande.

369 Av detta följer att tribunalen, mot bakgrund av konstaterandena i punkterna 358–360 ovan, inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkt 613 i den överklagade domen, fann att den omständigheten att Banco Popular, i egenskap av kreditinstitut som omfattas av den gemensamma tillsynsmekanismen, övervakas av SRB i samarbete med ECB inte utgör konfidentiell information, i den mening som avses i artikel 339 FEUF och artiklarna 88 och 91 i SRM-förordningen, jämförda med skäl 116 i samma förordning.

370 I detta sammanhang har klagandena även gjort gällande dels att SRB:s ordförande borde ha visat prov på extrem försiktighet med hänsyn till den negativa mediebevakning Banco Popular var föremål för, dels att marknaden tolkade uttalandena i intervjun med tv-kanalen Bloomberg den 23 maj 2017 som en upplysning om en möjlig förestående resolutionsåtgärd gentemot denna bank.

371 I detta avseende räcker det att påpeka att dessa omständigheter, i avsaknad av konfidentiella uppgifter i intervjun, inte gör det möjligt att dra slutsatsen att SRB:s ordförande åsidosatte tystnadsplikten.

372 Överklagandet kan således inte vinna bifall såvitt avser den första, den andra och den tredje anmärkningen i den fjärde grundens första del.

b) Den fjärde anmärkningen: En påstådd läcka av intern information

373 Genom den fjärde anmärkningen i den fjärde grundens första del har klagandena gjort gällande att tribunalen gjorde en felaktig bedömning när den slog fast att den tidningsartikel som nyhetsbyrån Reuters publicerade den 31 maj 2017 inte visade att det hade förekommit en läcka av konfidentiella uppgifter, varvid denna läcka utgjorde ett åsidosättande av tystnadsplikten från SRB:s och kommissionens sida.

374 Det framgår av punkterna 619–633 i den överklagade domen att tribunalen underkände påståendet att denna skyldighet hade åsidosatts. Som motivering angavs att de läckor som omnämns i denna artikel består av uppgifter som antingen hade bestritts av SRB eller redan var offentliga. Tribunalen konstaterade vidare, i punkterna 633–643 i den överklagade domen, att det vid tribunalen inte hade visats att SRB eller kommissionen hade orsakat dessa läckor.

375 Inom ramen för den fjärde anmärkningen i den fjärde grundens första del har klagandena begränsat sig till att kritisera punkterna 625 och 627–632 i den överklagade domen. De har hävdat, i motsats till vad tribunalen slog fast i dessa punkter, att den interna läcka som återgavs i den tidningsartikel som nyhetsbyrån Reuters publicerade den 31 maj 2017 gav intryck av att Banco Popular skulle bli föremål för en resolutionsåtgärd och att denna information tidigare inte var offentlig, trots att andra artiklar tidigare innehöll samma information, eftersom unionens interna källor inte nämndes i dessa andra artiklar.

376 Klagandena har däremot inte bestritt konstaterandena i punkterna 634–639 i den överklagade domen, enligt vilka klagandena vid tribunalen inte hade visat att den påstådda läckan av intern information kunde tillskrivas en tjänsteman vid kommissionen eller en anställd vid SRB.

377 Eftersom tribunalen, på grundval av dessa sistnämnda konstateranden, utan att göra sig skyldig till felaktig rättstillämpning, kunde dra slutsatsen att det inte var styrkt att kommissionen eller SRB hade åsidosatt tystnadsplikten, är den fjärde anmärkningen verkningslös.

c) Den femte till åttonde anmärkningen i den fjärde grundens första del

378 Den femte och den sjätte anmärkningen i den fjärde grundens första del bygger på en uppenbart felaktig tolkning av den överklagade domen.

379 Vad gäller den femte anmärkningen ska det påpekas att tribunalen, i punkterna 637–641 i den överklagade domen, inte på något sätt uttalade sig om huruvida det fanns ett orsakssamband mellan åsidosättandet av tystnadsplikten och den vållade skadan, utan prövade den prejudiciella frågan huruvida åsidosättandet av denna skyldighet, om det antas vara styrkt, kunde tillskrivas kommissionen eller SRB.

380 När det gäller den sjätte anmärkningen räcker det att påpeka att tribunalen, i punkterna 643–645 i nämnda dom, slog fast att en intern utredning saknar relevans för bedömningen av ett påstått rättsstridigt beteende som har gett upphov till den skada som görs gällande inom ramen för den omtvistade resolutionsordningen, när den genomförs efter det att denna resolutionsordning har antagits. Tribunalen tog däremot inte ställning till relevansen av kontroll- eller varningsmekanismer som kan förhindra att en sådan skada uppkommer.

381 Genom den sjunde anmärkningen ifrågasätts punkterna 609 och 610 i den överklagade domen. I dessa punkter konstaterade tribunalen att klagandena, utöver intervjun med SRB:s ordförande den 23 maj 2017 och Reuters-artikeln den 31 maj 2017, inte hade identifierat andra påstådda uttalanden från SRB som enligt dem stred mot tystnadsplikten.

382 Klagandena har i sitt överklagande åberopat ”informationsläckor” till de spanska myndigheter som har en ledamot i SRB, genom att endast hänvisa till punkter i deras ansökan och i deras replik i första instans. Klagandena har emellertid inte i sitt överklagande visat att tribunalen missuppfattade uppgifterna i denna ansökan och denna replik genom att inte beakta nämnda ”läckor” som förklaringar från SRB.

383 Den sjunde anmärkningen kan således inte tas upp till prövning.

384 Vad slutligen gäller den åttonde anmärkningen underkände tribunalen, i punkterna 647–650 i den överklagade domen, anmärkningen om SRB:s och kommissionens påstått passiva attityd, med motiveringen att klagandena inte hade förklarat vad de kritiserade dem för, eller uttalat sig om de åtgärder som de borde ha vidtagit och de bestämmelser som de menar föreskriver en skyldighet att agera.

385 Även om klagandena har bestritt dessa påståenden, konstaterar domstolen att deras argument, såsom de sammanfattats i punkt 346 ovan, inte visar att tribunalen missuppfattade deras ansökan genom vilken talan väcktes.

386 Av det ovan anförda följer att den fjärde grundens första del i vissa delar inte kan tas upp till prövning och i övriga delar inte kan leda till bifall för överklagandet.

I. Den fjärde grundens andra del: Förekomsten av ett orsakssamband

387 Genom den fjärde grundens andra del har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkterna 653–674 i den överklagade domen, felaktigt slog fast att det inte fanns något orsakssamband mellan det påstådda åsidosättandet av tystnadsplikten och Banco Populars likviditetskris.

388 Det räcker i detta hänseende att påpeka att tribunalen prövade det påstådda orsakssambandet endast i andra hand, efter att ha slagit fast att det inte förelåg något åsidosättande av tystnadsplikten. Det framgår dessutom av prövningen av den fjärde grundens första del att inget av de argument som ifrågasätter tribunalens slutsats kan godtas.

389 Den fjärde grundens andra del är således verkningslös.

J. Den fjärde grundens tredje del: Yrkandet om skadestånd

390 Genom den fjärde grundens tredje del har klagandena gjort gällande att tribunalen, i punkterna 678–698 i den överklagade domen, felaktigt underkände deras yrkande om ersättning till följd av ogiltigförklaringen av värdering 2, med motiveringen att detta yrkande inte kunde tas upp till prövning.

391 Det ska i detta hänseende påpekas att detta yrkande syftade till att värdering 2 skulle ogiltigförklaras, och detta oberoende av en eventuell ogiltigförklaring av den omtvistade resolutionsordningen och beslut 2017/1246. Vidare begärde de ersättning med anledning av denna värdering.

392 Vad gäller det första yrkandet ska det erinras om att det i artikel 20.15 i SRM-förordningen föreskrivs att en sådan värdering som värdering 2 utgör en integrerad del av resolutionsordningen, samtidigt som det uttryckligen anges att en sådan värdering inte kan vara föremål för en separat rätt till överklagan utan endast kan vara föremål för ett överklagande tillsammans med SRB:s beslut. Denna bestämmelse återspeglar fast rättspraxis avseende artikel 263 FEUF, enligt vilken mellankommande åtgärder som syftar till att förbereda det slutliga beslutet inte i sig har bindande rättsverkningar och följaktligen inte kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring som är skild från en talan om ogiltigförklaring av det slutliga beslutet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 maj 2021, ABLV Bank m.fl./ECB, C-551/19 P och C-552/19 P, EU:C:2021:369, punkt 39 och där angiven rättspraxis).

393 Tribunalen gjorde sig således inte skyldig till felaktig rättstillämpning när den avvisade det första yrkandet.

394 Såsom generaladvokaten har påpekat i punkt 86 i sitt förslag till avgörande avvisade tribunalen med rätta det andra yrkandet. Det framgår nämligen av punkterna 689–698 i den överklagade domen att tribunalen ansåg att ansökan genom vilken talan väcktes i första instans inte gjorde det möjligt att förstå den rättsliga grunden för detta skadeståndsyrkande som framställts inom ramen för bestridandet av värdering 2, eftersom det inte fanns något begripligt samband mellan de åberopade unionsbestämmelserna och den begärda ersättningen.

395 De argument som anförts till stöd för överklagandet gör det emellertid inte heller möjligt att förstå den rättsliga grunden för detta yrkande.

396 Tribunalen gjorde således en riktig bedömning när den avvisade det andra skadeståndsyrkandet.

397 Av detta följer att överklagandet inte kan bifallas såvitt avser den fjärde grundens andra del.

398 Eftersom överklagandet inte kan vinna bifall på någon av de grunder klagandena åberopat till stöd för sitt överklagande, ska överklagandet ogillas i sin helhet.

Rättegångskostnader

399 Enligt artikel 184.2 i domstolens rättegångsregler ska domstolen besluta om rättegångskostnaderna när överklagandet avvisas eller ogillas.

400 Enligt artikel 138.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i desamma ska tillämpas i mål om överklagande, ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats.

401 I förevarande fall har klagandena tappat målet och ska därför, mot bakgrund av kommissionens, SRB:s och Banco Santanders yrkanden, förpliktas att bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens, SRB:s och Banco Santanders rättegångskostnader.

402 I artikel 140.1 i rättegångsreglerna, som enligt artikel 184.1 i dessa regler ska tillämpas i mål om överklagande, föreskrivs att medlemsstater och institutioner som har intervenerat ska bära sina rättegångskostnader.

403 Konungariket Spanien ska följaktligen bära sina rättegångskostnader.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Överklagandet ogillas.

2) Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez och María Rosario Mari Juan Domingo ska bära sina egna rättegångskostnader och ersätta de rättegångskostnader som uppkommit för Europeiska kommissionen, Gemensamma resolutionsnämnden (SRB) och Banco Santander SA.

3) Konungariket Spanien ska bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter